ALOIS HEIGL

LETRAS

ALOIS HEIGL
3333
DE ZILE
LETRAS

ALOIS HEIGL
3333
DE ZILE
LETRAS

A L O I S H E I G L

3333 de zile

roman

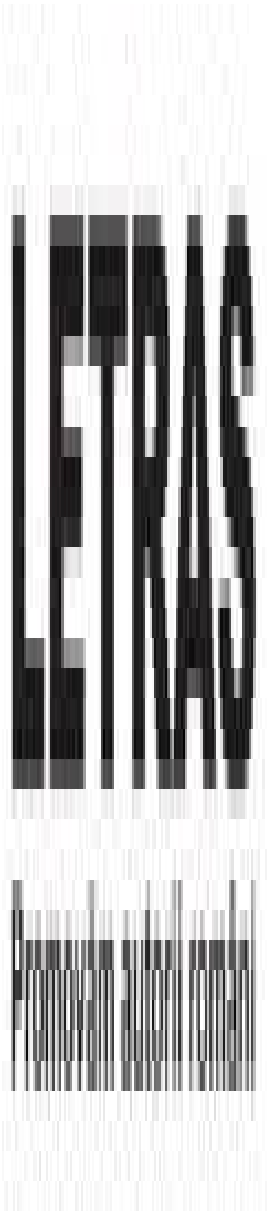

Copyright

3333 de zile / Alois Heigl. - Snagov : Letras, 2021-

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-678-5

Traducător: Anca Pascut

Design copertă: Renny Sandoval

Ediția care a stat la baza acestei traduceri:

EL TEOREMA DE DIOS, ALOIS HEIGL, 2015, publicată pe iBooks Store.

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2021, Alois Heigl. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.letras.ro

Ție, pentru că exiști și mă aștepți

Chiar crezi că lumea nu s-a sfârșit în anul 2012?

Această întâmplare este, din diferite motive, dificil de povestit, dar, având în vedere transformările prin care trece Planeta și destinul nesigur cu care noi, oamenii de rând, tocmai ne confruntăm, simt că este absolut necesar să vă relatez experiența mea cu privire la sfârșitul lumii.

Málaga, 15 mai 2013

Cuprins

Coperta

Pagina de titlu

Copyright

FILOZOFIA UNIVERSULUI

IMPLOZIA

NOAPTEA DE LA RONDA

A FI SAU A NU FI

ÎNTÂLNIREA

ÎNCHISOAREA

NECAZ DUPĂ NECAZ

LEGENDA

INDECIZIE

BERENICE

SINGUR

CONDAMNAREA

EVIDENȚE

COBAIUL

ŞI... ACUM CE FACEM?

FRONTIERE

MI 6

CASANDRA

PREMIERUL

IMPERIILE

OPERAȚIUNEA „VIESPILE”

LIBERTATE?

COINCIDENȚE

DIN NOU

TRĂIRI

FILOZOFIA UNIVERSULUI

Cele șapte miliarde de ființe umane și, odată cu ele, toate celelalte vietăți de pe Pământ dispăreau în acea zi nefastă în mijlocul neantului. Planeta, împreună cu aura ei de lumină, a fost comprimată și absorbită în mod fatidic de o imensă gaură neagră, cauzată de o reacție a antimateriei, provenită chiar din interiorul Pământului. Consecința a fost un soi de implozie cosmică, ce a izbucnit brusc, devastând mai întâi atmosfera în câteva minute, înghițind apoi întregul sistem solar și culminând în cele din urmă cu distrugerea treptată a galaxiei, peste ani, până la dispariția ei în totalitate.

Un eveniment cosmic obișnuit, de altfel, ca și cele urmărite aproape zilnic din observatoarele astronomice de pe Terra. Singura deosebire era că, de data aceasta, obiectul examinării eram chiar noi, pământenii. Undeva, pe altă planetă, la milioane de ani-lumină depărtare, alte ființe, de asemenea cu un grad înalt de inteligență, ne observau atente prin telescoapele lor puternice.

Sufletul colectiv al Planetei dispărea în acea zi. Sufletul, care la început a fost doar o manifestare a gândului, a inteligenței și a conștiinței primordiale, la care s-a adăugat la un moment dat iubirea, pentru a sfârși prin creația evolutivă a celui de-al cincilea plan, pe care în mod curios pe Pământ îl numim plan spiritual. Dar... încotro a plecat acest suflet? Acesta era finalul, da.

Și ce final... dur și sordid. Fără steaguri, fără imnuri... Fără un ultim rămas-bun... chiar și fără timp pentru penitență. Ce s-a întâmplat cu umanitatea? Ce s-a întâmplat cu aceste suflete?

Unde erau zeii? Ce s-a întâmplat cu ei toți?

Noi, ființele umane, am avut ocazia să învățăm chiar de la Univers acea mișcare cosmică guvernată de aștri, care ne-a arătat că evoluția este un accident sau o eroare a naturii. Pentru că Universul și viața pământeană se află într-o înlănțuire directă și prefacerea survine în mod aleatoriu prin intermediul mutațiilor, care supraviețuiesc și se reproduc, generând astfel anumite transformări ale speciilor. Am studiat aceste transformări de-a lungul secolelor, în care a trebuit să ne dezgropăm trecutul pentru a-l putea înțelege. Aceasta este ceea ce am învățat, că nimic nu este desăvârșit și că întotdeauna există o mică defecțiune, care poate cauza mari schimbări într-o specie, pe o planetă, într-un sistem sau într-o galaxie.

Aceasta se întâmplase, după teoria naivă a lui Sergio Alvarado: Universul se defectase și suferise o mutație înainte de acel gigantic eveniment, astfel că, dintre cele peste șapte miliarde de suflete dispărute în acea zi nefastă, doar unul, în mod accidental, a fost capabil să ia drumul întoarcerii, să se salveze de marea implozie, să ricoșeze într-un obscur și misterios „gol de timp”, revenind, conștiință cuantică, în propriul său corp.

Era sufletul lui Sergio Alvarado, care se întorsese în propriul trecut, cu trei mii trei sute treizeci și trei de zile înainte de distrugerea totală.

IMPLOZIA

Sergio era un om cu totul și cu totul obișnuit. Lucra patruzeci de ore pe săptămână și împărtășea cu Gabriela, soția sa, tot ceea ce iubea cu adevărat în simplitatea traiului de zi cu zi. Cei doi copii ai lor, gemeni, Diego și Maria del Mar, erau motorul existenței sale și rațiunea fiecărui pas din viața lui, dar fiecare dintre acești pași ar fi fost de neconceput fără prezența caldă a soției sale și surâsul ei fermecător.

Pe Gabriela a cunoscut-o din întâmplare în ziua în care se dusese la Madrid pentru a se prezenta la un interviu de angajare. Era o zi frumoasă și însorită. Sergio se plimba pe o stradă de la periferia orașului, simțind splendoarea soarelui umplându-l de energia de care avea nevoie pentru a face față întrevederii iminente, când, deodată, o văzu pentru întâia oară. Roșie de furie, într-o postură care nu o avantaja absolut deloc, Gabriela stătea în fața mașinii sale, strigând și înjurând de zor, pentru că motorul

o lăsase baltă chiar atunci, în drum spre serviciu și cu mașina plină-ochi cu sacoșele de cumpărături pe care tocmai le făcuse. Fără să stea pe gânduri, Sergio s-a apropiat de ea, a reușit s-o liniștească și să-i spună exact ceea ce trebuia, pentru ca, din acel moment, ea să-și dorească să rămână împreună pentru totdeauna și să treacă alături de el prin toate luptele și încercările specifice unei vieți de familie cât se poate de obișnuită.

Locuiau în Spania, în Málaga, un oraș andaluz surâzător și prietenos, însuflețit de flamenco, de plajele pline în sezonul estival, de numeroasele festivități, dar și de pasiunea pentru fotbal, care îi făcea câteodată pe tineri să se încaiere pe străzi pentru echipa favorită. Restul se rezuma, pentru tânăra pereche, la două lucruri: o lume mult prea complicată, pe de o parte, și prea puțină tragere de inimă pentru a o înțelege, pe de altă parte.

În ziua de 20 decembrie a anului 2012, Sergio a ajuns acasă la aceeași oră ca de obicei. Tocmai terminase ultima zi de muncă din an în compania de

instalații în domeniul sanitar, unde lucra ca șef al departamentului de servicii externe, și era cam obosit.

La intrarea în clădire își puse sub braț ziarul citit și răscitit în timpul pauzelor de lucru și verifică în liniște cutia poștală, în timp ce se gândea cam ce bunătăți ar putea fi de mâncare la cină. După ce descuie ușa și intră în casă, zări în antreu câteva sacoșe cu cumpărături. Din cealaltă cameră, Gabriela îl salută și îl rugă să i le aducă în bucătărie.

—Mulțumesc, dragul meu. Cum a fost ziua ta? îl întrebă ea, îndată ce se întâlniră în sufragerie.

Sergio o cuprinse imediat de umeri cu forța sa virilă și o sărută lent.

—Nu-i nimic mai frumos pe lumea asta decât să te iubesc, femeie!

Gabriela surâse cu acea expresie a ei, pe jumătate sfioasă, pe jumătate șugubeață, de care era atât de îndrăgostit, iar timpul se opri o clipă în loc pentru amândoi. În acel moment, intrară în fugă cei doi copii, pentru a-și saluta tatăl, care îi întâmpină cu tandrețea-i obișnuită. Apoi se așezară împreună pe podea, povestindu-și întâmplările zilei până la cină.

—Gabi, drăcușorii ăștia împlinesc în curând opt ani, îi spuse el soției sale, și cred că încă nu s-au hotărât ce cadou vor.

—Nu-i adevărat, tati, obiectă Diego, dorim un Xbox cu dispozitivul ăla care captează mișcarea. E foarte distractiv, adăugă el. Și Manuel are unul.

—Dar să aibă neapărat și programul de dans, explică Maria del Mar, îmbrățișându-și tatăl cu gingășie.

—Ăsta nu era cadoul de Crăciun? îi întrebă el, surprins.

—Nu! exclamară amândoi la unison. Știi ce s-a întâmplat, tati? Când am trimis scrisoarea de Crăciun, Xbox-ul a fost tăiat de pe listă, căci copilașul Iisus nu are atâția bani, explică micuța.

Mami zice că el trebuie să cumpere cadouri și pentru alți copii.

—Păi, nu-i nimic, așa știm deja ce cadouri vreți de Crăciun

și de ziua voastră. Mai lipsesc doar tortul și serbarea, pentru că ieslea Nașterii Domnului o avem deja.

—De tort mă ocup eu, spuse Gabriela din bucătărie.

Dar petrecerea să o pregătească tati, pentru că eu am mult de lucru săptămâna asta în birou.

—Cum vreți. Voi organiza atunci o serbare minunată pentru cele două steluțe ale mele. Îi voi invita pe Justin Bieber și pe Cristiano Ronaldo... Sper că nu au nimic rezervat în calendar pe data de 7 ianuarie, spuse el pe un ton îngrijorat și provocând un surâs neîncrezător pe fețele lor inocente.

După aceea, mai glumi o vreme cu micuții săi, apoi deschise televizorul, în timp ce Gabriela servea masa. Toate emisiunile de știri relatau masiv despre o serie de evenimente ce amenințau omenirea, căci, de la o vreme, circulau o sumedenie de teorii fataliste pe această temă. Provocate fiind de faimoasa profeție mayașă și punând cap la cap anumite fapte și zvonuri dispersate, mediile de comunicare în masă exploatau vestea, creând multe speculații și expectative pe seama anului 2012, care era aproape pe terminate, fără să se fi adeverit ceva din toate acestea.

—Ce aiureli și cu mayașii ăștia, îi spuse Sergio soției sale pe un ton glumeț. Dacă e adevărat că lumea se va sfârși, sper că asta se va întâmpla abia după finala Campionatului Mondial de fotbal din 2014, căci vreau să văd neapărat ce va face selecționata noastră. Și dacă nu va fi așa, atunci să se termine cât mai repede posibil și să ne lase în pace odată!

—Nu spune asta, iubire, îl mustră Gabriela cu voce dulce.

Nu vorbi așa, căci e o temă delicată și o știi prea bine.

—Scumpa mea, chestia asta cu mayașii e exagerată...

Cum poate cineva să spună că lumea se va termina mâine? M-am cam săturat de atâtea amenințări și, sincer, mi se pare imposibil de imaginat sfârșitul omenirii, când văd surâsul Mariei del Mar și năzbâtiile lui Diego. În plus, ei spun mereu același lucru: de fiecare dată numai și numai nenorociri.

—Da, dar știi că este și un dram de adevăr în toate astea, nu? Așa că e mai bine să nu glumim prea mult pe tema asta, să fim bine informați și să ne rugăm la Fecioara din Macarena să nu se întâmple nimic.

—Să-ți zic ceva? Sergio se apropie tiptil cu o sclipire nebunatică în ochi. Singura profeție care se va împlini aici și acum este că în noaptea asta vom pune în aplicare propriile noastre teorii... Dar nu mayașe, ci hinduse...

—La ce anume te referi? zise ea, după ce îl lăsă să-i dea un sărut scurt și dulce pe buze.

—Îți explic: vom face o revizie detaliată a Kama Sutrei și vom recapitula anumite poziții, pe care le-am cam dat uitării în ultima vreme.

Gabriela surâse și îi localiză rapid cu privirea pe cei doi copii, care alergau în jurul mesei. Apoi își întoarse agale ochii către soțul ei, cu fața ușor aprinsă.

—Vom vedea dacă chiar vei reuși să-ți îndeplinești promisiunile, îi șopti ea, cochetă și provocatoare.

Odată cina terminată și micuții culcați, perechea petrecu o noapte de amor intens printre cearșafuri și adormi epuizată de plăcere până în zori.

* * *

Ca aproape în fiecare sâmbătă, în acea zi, copiii au fost preluați foarte devreme de bunicii lor materni, care aveau obiceiul să îi ducă la ei acasă pentru a petrece ziua împreună. Astfel, părinții se puteau bucura de câteva ore libere, numai pentru ei, o pauză binemeritată în rutina săptămânală.

Era ora nouă și jumătate dimineața, când Sergio se trezi cu mare greutate, lucru deloc obișnuit la el. Se simțea ca și cum ar fi plutit ceva apăsător în aer, care îi îngreuna mișcările. Se uită în jur și nu o văzu nicăieri pe Gabriela. Mai târziu se duse la baie, se spălă pe dinți, încercând zadarnic să nu își păteze pijamaua favorită. Cu o oarecare lene și încă un pic somnoros, cu toate că dormise suficient de mult, porni televizorul și urmări fără chef știrile, acordând o atenție specială unui reportaj despre crearea unei așa-zise „particule a lui Dumnezeu”, un proiect care pretindea că creează masă prin fuziune atomică. Mulți erau împotrivă, din cauza riscului pe care îl presupunea. Ascultă opiniile unora și ale altora cu apatie și nu fără o oarecare senzație de enervare. Toate acestea i se păreau foarte puțin interesante

și un pic cam nebuloase pentru a le putea înțelege cu ușurință.

„Ce problemă nouă mai inventează și ăștia tocmai acum?” se gândi, mirându-se de unul singur în timp ce se lăsa pe spate, apăsându-și globii oculari cu degetul mare și cu cel arătător.

„Ca și cum nu am avea destule pe cap...”

Deodată, auzi un bubuit indescriptibil ce înmărmuri totul, un sunet teribil, sec și straniu, ca și cum un uriaș ar fi absorbit marea într-o fracțiune de secundă. Îndată ce reuși să deschidă ochii pentru a vedea cu groază ce era pe cale să se întâmple, constată că întreaga planetă Terra dispăruse.

NOAPTEA DE LA RONDA

În ziua de 7 octombrie a anului 2003, Sergio se trezi exaltat și cu impresia de a fi lăsat în urma lui un vis etern. Corpul îi ardea de la piele spre interior, iar o senzație stranie de răceală, ca atunci când mănânci multă înghețată fără oprire, îl împungea chiar în creștetul capului. Acel cui de gheață i se încrustase în creier, cauzându-i o durere înnebunitoare care se atenua puțin câte puțin odată cu trecerea orelor.

Când își veni în fire, o confuzie enormă îi tulbura mințile, căci se simțea ca și cum ultimii nouă ani din viața lui ar fi fost doar un vis. Cu dificultate și pe jumătate tremurând, bărbatul privi în jurul său. Se afla în casa lui, dar totul era atât de ciudat. Când îi căzură ochii pe pijamaua cu care era îmbrăcat, pijamaua lui favorită, își dădu seama imediat că era nou-nouță, aproape nepurtată. Totul părea să-i confirme temerile și, disperat, izbucni în plâns, crezând că tot ceea ce trăise în ultimii ani fusese doar un vis din care acum se deștepta, un vis lung și crud, care îl depărtase de realitate pentru a-i dărui o familie și a-l umple de bucurie, iar acum îl smulgea de lângă toate acestea, înapoindu-l adevăratei sale existențe. Însă Sergio nu trăise niciun vis, pentru că, de fapt, nu se întorcea în prezent, ci în trecut, în trecutul său unic și neîndoielnic, acum fiind însă „noul lui trecut”.

Pe măsură ce durerea se stingea, memoria începu să se șteargă și ea, exact așa cum se întâmplă după visele cele mai intense. Treptat, trăirile din acea existență trecută piereau, rămânându-i doar anumite senzații și palide aduceri aminte. Era vorba de amintirile cele mai semnificative, de acelea care fuseseră suficient de puternice pentru a rezista la presiunea uitării. Multe dintre ele, de altfel, se instalaseră în sufletul lui Sergio mai degrabă sub forma unor emoții, erau trăiri greu de transpus în cuvinte, chiar și în imagini și care, pe cât de efemere păreau în acea reconstrucție inconștientă a memoriei, cu atât mai puternice și mai nemuritoare erau; acele amintiri care, fără a fi legate de o anumită imagine pământească, înălțau sufletul la un nivel emoțional, îl tulburau și îl făceau să vibreze intens. Astfel, Sergio, cu toate că era ghidat mai mult de emoții decât de vreo evocare vizuală,

simțea o apăsare în piept, un gol imens și senzația amețitoare de a fi pierdut lucrul cel mai important din viață: familia sa.

În locuință, totul era exact cum fusese cu nouă ani în urmă: mai dezordonat și fără detaliile aduse de Gabriela, care rearanjase aproape totul atunci când intrase în viața lui. Într-adevăr, se afla din nou în casa lui, dar nu și acasă.

Trăgându-și un pic sufletul, tocmai se îndrepta spre baie când, deodată, sună telefonul mobil din buzunarul halatului său. Atunci îl luă în mână și... ce învechit părea! „Nici măcar nu se deschide", se gândi. Răspunse la apel în timp ce își observa în oglindă înfățișarea, în mod evident întinerită.

—Alo...

—Ascultă, omule, nu vii azi la muncă?

—Raúl? spuse un pic cam surprins.

—Ce naiba! Așa de beat ai fost azi-noapte, că nici nu mai știi cine sunt...

—Iartă-mă, se scuză Sergio, în timp ce, fără să-și ia ochii de pe imaginea sa din oglindă, încerca să se observe dincolo de privire. Adevărul e că mă simt foarte rău și sunt un pic cam confuz.

—Și mie mi s-a întâmplat același lucru azi-dimineață, dar e mai bine că s-a petrecut înainte de a începe tot dezastrul.

L-am sunat pe Alberto și nu mi-a răspuns. Juan José mi-a spus că a rămas cu tine până la sfârșit și, după cum se pare, a plecat de acolo și mai distrus decât tine.

—Nu-mi pot aminti nimic.

—Ești țicnit, frate! Păi azi-noapte a fost o adevărată nebunie la ziua ta de naștere! Și prietenele Carolinei au fost grozave!

—Carolina?

—Acum văd că ești dus cu pluta, amice! Sigur că ea, Carolina! Mai știi cine e iubita ta, nu?

—Ăăă... bine... murmură Sergio încercând să schimbe tema. Ascultă, Raúl, adăugă cu oarecare îngrijorare, ai putea să faci ceva pentru mine?

—Stai liniștit, am luat deja măsuri și totul este în ordine. Șeful ți-a dăruit toată vinerea asta ca să continui să chefuiești de ziua ta, ok?

—E bine, mulțumesc. Vorbim...

—Sergio...

—Spune.

—Totul e în regulă? Te simt un pic cam ciudat, băiete.

—Nu știu. Îți povestesc mai târziu, bine? La revedere.

Da. Totul fusese doar un vis. Viața simplă de zi cu zi pe care o iubea atât de mult, copiii și soția lui existaseră doar într-o fantezie imaterială și vaporoasă care nicicum nu ar fi putut să se materializeze din nou. Incapabilă de a

procesa informația substanțială dintr-o trăire care era doar ireală și iluzorie, memoria sa, care abia reacționa cu încâlceli și poticneli, sfârși prin a mai pierde câteva din puținele amintiri care-i mai rămăseseră din acele timpuri.

În schimb, după ce făcu un tur silențios prin apartament, începu să-și dea seama de momentul și situația în care tocmai se afla, iar imaginile acelei zile de beție cu prietenii săi și cu niște amice își făcură loc puțin câte puțin în mintea sa. De-a dreptul contrariat, bărbatul se așeză pe canapeaua din sufragerie, când sună din nou telefonul.

—Alo.

—La mulți ani, fiule.

—Tata...?

—Da, chiar eu! Ce, mai ai cumva încă unul?

—Doamne, tată! Ce bucurie să te aud din nou! exclamă foarte emoționat și reținându-și lacrimile până când i se gâtui vocea.

—Ce spui? Îmi vorbești ca și cum m-aș fi sculat din morți, băiete.

Nu se înșela chiar de tot domnul Francisco, sau Paco, după cum obișnuiau să-l numească toți cu afecțiune, căci, într-o oarecare măsură, fiul său asistase deja la moartea lui și îi dusese dorul, absența părintelui său fiind, de fapt, singurul lucru care îl împiedicase să fie complet fericit.

—Iartă-mă, tată, spuse revenindu-și din emoție și acceptând realitatea dinainte de fantasticul vis care îl derutase într-atât.

Dar azi-noapte am băut cam mult și în anumite privințe sunt un pic cam confuz.

—Te înțeleg, fiule, dar tu nu bei aproape niciodată... ce te-a apucat?

—Habar n-am. Se pare că eram cu Raúl, Alberto, Juan José, Carolina și câteva amice.

—Se pare? Nu sună prea convingător.

—Ba da, așa e.

—Bine, nu contează. Maică-ta și cu mine suntem în Ronda și ea a pregătit o cină pentru aniversarea celor treizeci de ani ai tăi. Vrei s-o inviți și pe Carolina sau niște prieteni?

—Nu, tată; nu cred că ei sunt într-o stare prea bună, după câte am înțeles de la Raúl, totuși, dacă zici tu, îi voi chema.

—Cum dorești. Sergio, aici e mama, îmi zice că vrea să discute cu tine.

—Bine, dă-mi-o.

Margarita era o femeie foarte plăcută, care se remarca

printr-un ton duios al vocii. Provenea din Insulele Canare și avea încă accentul cântat și maritim tipic locuitorilor de acolo.

—La mulți ani fericiți, fiul meu drag!

—Mulțumesc, mamă.

—Când vii, dragul meu? Ai de condus mult și te prinde traficul de vineri.

—Da, știu. Nu-ți face griji.

—Ești bine, băiatul meu? întrebă intuitiv femeia, cu perspicacitatea-i caracteristică.

—Da, mamă, încuviință Sergio cu vădită afecțiune. După moartea tatălui său, el suferise mult pentru Margarita, care, îndată ce rămăsese văduvă, fără Paco al ei, se îmbolnăvise de tensiune și apoi avusese o sănătate cam delicată.

—Nu știu, Sergio, dar cred că mai bine ar fi să vii de îndată. Cere voie la serviciu.

—Nu am fost azi la slujbă, mamă. Sunt acasă. Îndată ce mă aranjez, plec înspre voi. Îi voi zice lui Raúl să vină mai târziu cu ceilalți, dacă pot. Vinerea muncim doar până la prânz.

—De acord, dragule, dar circulă cu atenție, te rog.

—Așa voi face, mamă. Pe curând!

Închise telefonul și se lăsă pe spate, scufundându-și capul într-una din perne. „Ce naiba se întâmplă?” se gândi.

Parcă nici canapeaua nu mai putea suporta povara confuziei sale; Sergio se simțea îngropat în ea și încerca să facă față situației, căutând o logică în

senzațiile sale, o cauză a golului enorm pe care îl simțea în suflet și în inimă. Începu să se uite în toate părțile, încercând să-și recunoască și casa, dar o găsea în continuare veche și oarecum străină și uitată, și asta îl paraliza și îl speria în același timp. Își mișcă ușor capul în semn de negație, încercând să-și pună ideile în ordine, când, deodată, sună din nou telefonul.

—Bună ziua, iubitule! spuse o voce feminină imediat după ce bărbatul răspunse la apel și înainte chiar ca el să poată scoate un cuvânt.

—Carolina?

—Cine-ai crezut că e?

—Nu fi prostuță.

—Te-am lăsat de dimineață acasă la tine, pentru că ziceai că trebuie să mergi la muncă, dar sigur nu ai reușit, așa-i?

—Nu, nu am reușit... Și tu ce faci?

—Foarte bine; mă pregătesc pentru plecarea la Roma poimâine; abia aștept să o vizitez pe Corina, dar vreau să las aici totul în ordine pentru a putea sta cu puiul meu care azi împlinește treizeci de ani și să savurez cu el tot timpul care-mi rămâne înainte de plecare.

—Roma? A, da, îmi amintesc.

Acest voiaj la Roma era motivul pentru care Sergio și Carolina vor termina relația lor în mod foarte urât într-un viitor. Ea plănuise această călătorie pentru a se duce, de fapt, la fostul ei iubit în Mexico, cum făcuse și cu alte

ocazii, fără ca Sergio să fi reușit să o descopere: o folosea pe prietena ei ca acoperire pentru a-l vizita pe cel care îi fusese partener și căruia, la rândul său, îi ascundea relația cu Sergio. Femeia știa să disimuleze foarte bine această bipolaritate de sentimente; mințea și manipula cu extremă ușurință și chiar cu cruzime. În timp ce ducea o viață sentimentală ambivalentă, trecând cu nonșalanță de la un partener la altul, mai avea și obrăznicia să-i dea speranțe lui Sergio, făcând cu el planuri pentru un viitor comun, cu familie și copii.

Când bărbatul descoperi adevărul, ea la început nu recunoscu. Continuă mințind cu nerușinare și cu mare abilitate și măiestrie, reușind chiar să-l zăpăcească în repetate rânduri sau să-l facă să creadă că e paranoic. În orice caz, nici el nu putu să renunțe la dubii, nici ea nu reuși să joace la nesfârșit teatrul și, într-un final, încheie prin a admite cu mare greutate ceea ce făcuse. Decepția lui fusese teribilă, mai mult prin forma plină de cruzime în care Carolina îl înșelase decât prin înșelăciune ca atare. Prejudiciul emoțional pe care îl simțise Sergio fusese atât de intens, că îl cufundă pentru multe săptămâni într-un abis de tristețe și depresie din care a fost capabil să iasă doar atunci când a cunoscut surâsul contagios al Gabrielei.

Fără îndoială, acum totul era diferit. Pe măsură ce Carolina îi vorbea, în Sergio se conturau vag anumite imagini și senzații. Percepea falsitatea ce se desprindea din vocea tinerei femei și recunoștea o anumită lipsă de afecțiune care ar fi trebuit să-l doară, dar care, totodată, nu reușea să-i atingă inima, ca și cum deja ar fi trăit și depășit cândva toate acestea și experiența aceea îi permitea acum să o observe rece de la distanță și fără să se mai implice.

—Da, scumpul meu, sunt foarte fericită să o revăd; de multă vreme nu am mai petrecut câteva zile împreună și, în plus, cred că timpul acesta petrecut cu ea, dar ducându-ți dorul, va fi o terapie bună și pentru mine.

Fără a ști exact de ce, Sergio surâdea și simțea o oarecare milă pentru ea. Amintirile acelea vagi, punându-se în ordine în mintea lui, îl făceau să

bănuiască deja înșelăciunea, dar, din moment ce nu simțea pic de iubire pentru fata asta, nu putea simți nici indignarea datorată trădării.

—O să-ți fie dor de mine? o întrebă atunci ironic. Carolina, evident, obișnuită să-l știe îndrăgostit, fidel, nu înțelese acest ton al vocii lui.

—S-a întâmplat ceva, iubire? spuse contrariată.

—Nu, draga mea, m-au sunat părinții mei.

—Da, știu. La prânz îmi iau liber ca să vin cu tine la Ronda.

—Eu plec acum, Carolina, precizã Sergio. Dacă dorești, aranjează să vii cu Raúl și ne vedem acolo.

—Ești foarte ciudat și reținut cu mine, dragule.

—Îmi pare rău, încă nu mi-am revenit după azi-noapte.

—Da' ce noapte, nu-i așa? M-a excitat atât de mult să ne jucăm de-a v-ați ascunselea pe holurile discotecii... Nimeni nu m-a făcut să ajung în al șaptelea cer așa cum ai făcut-o tu! Ai știut? Te iubesc!

În fața atâtor cuvinte exuberante, Sergio putea să perceapă doar falsitate și ipocrizie și ceva în sinea lui l-ar fi făcut să se revolte, dacă chiar ar mai fi simțit o dragoste adevărată pentru acea femeie.

—Și eu pe tine, răspunse el cu strângere de inimă, în timp ce închidea contrariat telefonul mobil.

Ținu aparatul în mână, uitându-se la el câteva secunde și apoi îl opri de tot. Fiecare apel avusese un impact emoțional foarte puternic asupra lui și venise însoțit de numeroase senzații greu de digerat. Acum simțea nevoia să se relaxeze și să știe că nu va mai apărea nimic care să-i tulbure liniștea sufletească pentru o bună bucată de vreme. Oftă profund și se întinse pe canapea pentru a-și lua mica porție de odihnă, pe care corpul și mai ales capul său o reclamau imperios.

Se trezi o oră mai târziu. Mahmureala se risipise un pic și se simțea mult mai bine din punct de vedere fizic. Cu toate acestea, emoțiile sale erau la fel de vii, deoarece continuaseră să-l tulbure și să-i afecteze puternic subconștientul în timp ce dormea.

Porni de unul singur cu mașina de la Málaga spre Ronda, un frumos orășel cocoțat pe stânci, deasupra unui canion din inima Andaluziei. Această poziție unică îi conferea milenarei așezări o protecție naturală și o privelițte impresionantă asupra întregii văi. Casa familiei Alvarado, veche și elegantă, situată în partea istorică a Rondei, avea o grădină plină de rozmarin, măslini și lavandă, ce stătea parcă suspendată pe buza stâncii, deasupra hăului ametitor, privind cu respect spre culmile fără de sfârșit ale munților, la poalele cărora abia se distingeau câteva ferme micuțe.

Drumul până la acel loc era greu și plin de curbe și necesita toată puterea de concentrare a șoferului, dar Sergio îl cunoștea deja pe de rost, pentru că îl făcuse toată viața. De data aceasta, conducea luptând în tăcere împotriva inimii sale răscolite și suferinde. Lacrimile alternau cu râsul fără un motiv aparent, în timp ce mâinile îi rămăseseră înțepenite pe volan. Iar ceea ce se petrecea în viața lui era atât de absurd și, în același timp, halucinant, că orice încercare de a înțelege această situație părea un act nebunesc.

Când ajunse, într-un final, era mult mai calm și mai ușurat, având o idee ceva mai clară despre cum să facă față noii situații. Maturitatea pe care o dobândise cândva nu se pierduse prin întoarcerea în trecut și acum o folosea în mod inconștient pentru a contracara elanul tineresc și pentru a reuși să se

menținâ liniștit și senin. Calmat deja, se gândea că lucrul cel mai bun pe care-l putea face era să aștepte, să aștepte... deoarece constatase că, odată cu trecerea timpului, creierul său se organiza treptat și amintirile se întrepătrundeau cu mai multă fermitate, căpătând încet un sens. De fapt, când coborî din mașină era aproape convins că viața lui anterioară nu fusese un vis.

Din anumite motive părea să anticipeze niște senzații viitoare atunci când vorbea cu Carolina, ca și cum deja le-ar fi trăit și experimentat. Și, da, probabil că era așa pentru că le trăise înainte de a o cunoaște pe Gabriela. Totul se potrivea, mai puțin inexplicabilul acelei situații: cum fusese cu putință ca acest lucru să se întâmple? Cum fusese posibil acest fenomen de întoarcere în timp și de ce? Era atât de nebunească și irațională acea situație, încât se simțea nevoit să creadă că totul, inclusiv momentul prezent, ar fi putut să fie doar rodul imaginației sale.

Părinții lui, care îl auziseră sosind, ieșiră de îndată din casă, întâmpinându-l cu multă bucurie.

—La mulți ani fericiți, copilul meu! Margarita îl îmbrățișă cu putere, dându-și seama imediat, instinctiv, că îl neliniștea și îl îngrijora ceva.

—Mulțumesc, mamă. Te iubesc mult.

Sergio se despărți de ea, nerăbdător să simtă din nou căldura tatălui său. Se duse spre el și i se aruncă în brațe. Văzându-l, Margarita nu mai putu să-și rețină lacrimile. I se păru că revede băiețașul de cinci anișori care într-o zi s-a rătăcit în piața orașului și când, în cele din urmă, a fost găsit, și-a îmbrățișat tatăl, agățându-se de el disperat și fericit, pentru că durerea aceea pe care o crezuse interminabilă luase sfârșit.

—Tată, ce mă bucur să te văd! spuse Sergio cu ochii umezi și fără a-și ascunde emoția de pe chip. Cum te simți?

—Bine, fiule. Emotivitatea lui Sergio i se părea neobișnuită și chiar șocantă. Și tu cum te simți?

—Minunat. Îi cuprinse umerii tatălui său, iar cu mâna dreaptă îl mângâie pe cap cu dragoste. Tocmai trăiesc un vis fantastic, văzându-vă încă o dată.

Cei doi păși ră așa, înlănțuiți, spre casă. Margarita mergea în urma lor.

—E vina ta, băiete, răspunse Paco. De două săptămâni ai tot spus că vii și nu ai venit...

—Știu, știu... Iartă-mă... Îți promit că nu se va mai întâmpla, îi spuse Sergio, strângându-l și mai tare.

—Apropo, fiule, zise Paco îndată ce intrară în casă. Uite cine a venit să-ți facă o surpriză...

Apoi deschise ușa sufrageriei și-l invită pe fiul său înăuntru. Cum își băgă capul pe ușă, o și văzu. Era Rocío, sora lui mai mare, care locuia de trei ani cu iubitul ei în Australia. Stătea acolo, așteptându-l, zâmbind cu gura până la urechi. Adevărul era că, deși cei doi comunicau aproape zilnic prin internet, Sergio îi simțea lipsa foarte mult și îi era dor mai ales să o îmbrățișeze și să stea câteva momente cu ea în persoană. Fără îndoială, ceva straniu se petrecu în clipa în care o văzu pe Rocío. Nu fusese nicio surpriză pentru el. Sergio știuse dinainte că persoana pe care o va vedea când va intra pe ușa sufrageriei va fi ea, ca și când ar fi fost un perfect déjà-vu, primul dintre multele care aveau să i se întâmple, până când într-un final va fi înțeles că s-a întors în trecut după distrugerea totală a Planetei.

După ce își îmbrățișă sora, luară cu toții loc la masă pentru a sta un pic de vorbă, ca pe vremuri. Sergio savura din plin conversația, atingându-l cu gingășie pe Paco și căutând de fiecare dată contactul cu acesta, stând mereu aproape de el.

Dintr-odată, Rocío îi întrerupse, cu o expresie de fericire enormă pe chip:

—Trebuie să vă dau o veste nemaipomenită!

Într-o fracțiune de secundă, Sergio își dădu seama nu numai că știa deja ce veste le va da sora lui, dar cunoștea și toate evenimentele legate de acea știre și tot ce se va mai întâmpla în viitor referitor la ea. Această constatare îngrijorătoare îi transformă imediat bucuria de pe față în perplexitate și uimire jenantă.

—Nu-ți fie teamă, Sergio, ceea ce vreau să vă spun nu e chiar așa de grav, încercă ea să-l calmeze, oarecum cam iritată, văzând schimbarea bruscă a expresiei feței sale.

—Nu e vorba de asta, zise tânărul înghițind în sec.

Chestia e că știu deja ce ne vei spune.

—Serios? Ia să vedem... îl îndemnă fata să vorbească.

Sergio îi frapă pe toți cu răspunsul său și el însuși începu să se sperie, când continuă să spună din ce în ce mai multe.

—Ești însărcinată și te-ai căsătorit deja cu Greg. În plus, plănuiți să faceți nunta aici în trei săptămâni, înainte de ziua tatei... Porți în pântece o fetiță

care se va numi... Se opri brusc, îngrozindu-se de ceea ce spunea. Doamne, Dumnezeule... scuzați-mă... trebuie să merg la baie... îmi pare rău...

Se ridică de pe scaun și se îndepărtă, stingherit de ceea ce le spusese mai înainte, lăsând-o pe Rocío uluită. Părinții așteptau ca fiica lor să le clarifice nelămurirea și să le confirme cât mai repede dacă era sau nu adevărat ceea ce tocmai auziseră.

—E adevărat, Rocío? zise Margarita rupând tăcerea cam jenantă.

—Da, mamă, e chiar foarte adevărat, mărturisi fiica, încă înmărmurită și plină de uimire față de tot ceea ce fratele ei dovedise că știe, fără ca ea să-i fi spus nimic.

—Ei bine, dar asta este o veste minunată! exclamă Paco și apoi, încercând să abată atenția în altă parte, adăugă: dorești să bei ceva?

—Un suc de portocale mi-ar prinde bine, deși ceea ce îmi doresc cu adevărat este un vin bun de Ronda.

—Asta nu primești sigur, interveni Margarita supra-protectoare. Burta de gravidă și alcoolul nu sunt compatibile.

Îți aduc un suc.

—Mersi, mamă, îi mulțumi Rocío, zâmbindu-i cu tandrețe.

—Acum du-te și caută-l pe frate-tău, că eu și cu taică-tău punem masa, apoi trebuie să ne povestești toate detaliile înainte de sosirea celorlalți, atunci nu vom mai putea vorbi în liniște.

Rocío se ridică și părăsi camera în căutarea lui Sergio. Îl găsi gânditor la marginea grădinii, contemplând imensitatea peisajului care înconjura atât de maiestuoasa Ronda.

—Cum de ai știut?

—N-ai să mă crezi, dacă-ți spun.

—Ai aflat de la Marta, nu-i așa?

—Da... bolborosi Sergio, întrevăzând o lucire de speranță.

Nu-i plăcea să mintă, dar era destul că trăia el singur în acea nebunie inexplicabilă, nu avea sens să mai amestece și familia în treaba asta. De aceea nu stătu mult pe gânduri când soră-sa îi puse pe tavă scuza cu Marta și se lăsă dus repede de curent: a fost cam imprudentă, iar eu am auzit-o din întâmplare. Dar nu-i spune nimic, căci ea nu știe că eram acolo și că am aflat totul.

—Văd... Iartă-mă că nu ți-am spus-o înainte, dar ăsta nu a fost un motiv pentru care să-mi strici surpriza în fața tatei și a mamei, îl mustră Rocío. Mi se pare un comportament urât, care nu ți se potrivește.

—Îmi pare rău, surioară. Am fost și eu foarte surprins de mine însumi, dar mă bucur mult pentru tine și pentru Greg. Trebuie să fie foarte fericit...

—Vai! Nici nu-ți poți imagina... Severitatea de pe chipul ei se topi și se transformă în mod magic într-o expresie surâzătoare. Amândoi suntem grozav de încântați. De luni bune plănuiam să întemeiem propria noastră familie și acum, în sfârșit...

Făcu o scurtă pauză și apoi continuă:

—Greg știe că mă doare că trebuie să trăiesc așa departe de voi și se bucură că v-am putut da vestea azi personal. Vă transmite multe salutări tuturor. Nu cred că voi putea reveni multă vreme, nici singură, nici cu el, pentru că avem amândoi foarte mult de lucru.

—Da, știu.

—Știi și asta? zâmbi ea, aruncându-i o privire adâncă.

Ești un fel de oracol, nu?

—Vei fi foarte fericită cu el, soră dragă, iar fetița ta va fi o dulceață de neînchipuit. La fel ca tine.

—Ești foarte ciudățel, Sergio... Ah, uite, spuse ea brusc, arătând cu capul spre străduța din fața grădinii, unde tocmai parca o mașină, au ajuns Raúl și Carolina. Hai să-i întâmpinăm și să mergem la masă, că mor de foame.

—Bine! Și iartă-mă că am dat-o-n bară.

—Ești iertat pentru că e ziua ta și tradiția casei spune că azi poți face tot ce vrei.

Un zâmbet afectuos încheie conversația celor doi și porniră împreună spre casă. Ziua trecu blândă și liniștită în mijlocul familiei, alături de Raúl, de Carolina și de ceilalți invitați, care sosiră treptat. Cu toate acestea, Sergio rămânea cufundat în lumea sa interioară haotică, în ciuda faptului că încerca să mascheze acest lucru; sentimentul de a fi doi oameni în același timp punea din ce în ce mai mult stăpânire pe el și, pe măsură ce se familiariza

cu această senzație, ipoteza că el ar fi trăit o viață și apoi s-ar fi întors în trecut devenea o certitudine în adâncul inimii sale.

Dar dacă acesta era adevărul, doar o mare nelămurire îi mai eroda capacitatea de înțelegere: cum se putuse întâmpla?

Raúl era un prieten deosebit. Deși aspectul fizic îl făcea să pară reținut și morocănos, în spatele figurii neprietenoase și staturii corpolente se afla un om de o sensibilitate unică și de un simț al umorului extraordinar. Numai Raúl era capabil să povestească aceeași întâmplare de o mie de ori, fără a pierde nici o fărâmă din farmecul original; expresia șugubeață a feței sale și tensiunea cu care făcea să vibreze fiecare din episoadele povestirii îi umpleau pe toți de emoție, și asta îi plăcea lui Sergio cel mai mult. În acea zi râsese la fiecare anecdotă spusă de amicul său și deodată se trezi învăluit, împreună cu ceilalți, în hohotele de râs entuziaste care însuflețeau serata și care, mai presus de toate, îi domoleau pentru câteva clipe tulburarea sufletului.

Cele câteva pahare de vin care-i încălziseră corpul reușiră să-l liniștească într-atât încât să-și mai uite din necazuri și să se bucure din plin, fără alte tensiuni, de ziua lui de naștere până aproape de miezul nopții. Apoi, comesenii se retraseră pentru somn în diferite camere din casa spațioasă a familiei Alvarado, în care se afla întotdeauna un pat la dispoziție pentru găzduirea unei ființe dragi.

Ajungând în camera lui și amețit în mod evident de vinul băut, Sergio se lăsă sedus de săruturile Carolinei și de îndată se contopiră în fierbințeala pasiunii carnale. Femeia avea o piele netedă și suplă, goliciunea ei era încoronată de buclele aurii delicate care îl obsedau pe Sergio și care-l făceau să o dorească nebunește. Absorbit în întregime și uitând cu totul ce fel de persoană era ea cu adevărat, bărbatul se cufundă în fluxul jocului erotic și inspiră încă o dată răsuflarea de nedescris a iubitei lui; încercă să o sărute profund, dar, ca de obicei, ea se arătă evazivă la această inițiativă din partea lui. Carolinei îi plăcuse mereu să dețină ritmul și controlul, chiar și în acele momente fierbinți, ea era rece și calculată. Cunoștea mult prea bine

arta amorului pentru a-l ambala pe Sergio, și în acea noapte, cu toate că știa că în câteva zile îl va întâlni pe fostul iubit, i se dărui cu o poftă nerușinată. Fără nicio mustrare de conștiință, îi spunea din nou că îl iubește, că el este bărbatul vieții ei și singurul capabil să o facă să simtă o astfel de plăcere. Sergio, dezinhibat de beție și excitat de tumultul hormonilor ajunși la limită, reuși să uite de minciuna ce plutea în aceste cuvinte și să atingă punctul culminant cu o explozie de plăcere indescriptibilă, cu un orgasm care se răspândi pe fiecare milimetru al pielii sale și îi perturbă conștiința într-atât, încât se întoarse brusc la realitate.

Între cearșafurile răvășite, paharele de vin tocmai își pierduseră efectul, astfel că bărbatul se trase brusc la o parte, cu spatele spre ea, atunci când Carolina încercă să se târască spre el, ca un șarpe de mătase, în căutarea unei îmbrățișări.

—Te-am iubit cu adevărat, știi? spuse el cu durere în suflet,

în timp ce încerca să se sustragă din brațele ei.

—Știu, scumpul meu, dar... se opri și cu mâna îi trase un pic umărul lui Sergio pentru a-l întoarce cu fața spre ea. De ce spui „te-am iubit”? Oare nu mă mai iubești?

—De fapt, mi-e milă de tine, îi mărturisi bărbatul, uitându-se fix în ochii ei. Nu vreau să te rănesc, nici să-ți fac ceea ce-mi faci tu mie, mă înțelegi?

—Despre ce vorbești, omule? Ce naiba ai? Crezi că fac ceva rău? Sau poate ai pe altcineva?

După cum era de așteptat, nu își putea recunoaște cu ușurință jocul murdar. Cu priceperea ei de a minți, făcea acum pe supărata și întorcea situația pentru a-l face pe Sergio să pară vinovat.

—Îți cunosc prea bine minciunile, trucurile și manipulările, iubito. Îți spun doar că te eliberez de orice vină ai simți pentru faptul că ai vrut să mă rănești sau pentru că ai făcut-o deja.

Te iert, e în regulă.

—Cum îndrăznești să gândești ceva rău despre mine? Niciodată nu ți-am făcut nimic rău, dragul meu, și tu știi asta.

Aș prefera să mă sinucid decât să te pierd. Nu mă trata ca și cum ai fi pe cale să mă părăsești...

Dar armele ei nu mai aveau nicio putere. Sergio îi răspunse prin tăcere, după care îi întoarse spatele de-a binelea pentru a se culca. Picase deja de mai multe ori pradă șantajului emoțional al Carolinei și avusese încredere în promisiunile acesteia, în timp ce ea plănuia o nouă trădare. Acum, în sfârșit, se simțea ușurat de ceva ce nu îi mai cauza durere. Închise ochii și își aminti de Gabriela. O evoca atât de lăuntric, încât aproape că o simțea lângă el. În acel moment, mitul pielii și al răsuflării Carolinei muri definitiv, desființat de mângâierile și tandrețea unei alte femei, ale femeii „lui”, pe care tânjea mai mult ca niciodată să o cunoască din nou.

„Trebuie să mă gândesc, trebuie să mă gândesc!”, își zicea, dispus fiind să găsească o cale de a recăpăta fericirea alături de Gabriela. Se gândea și se tot gândea cu ochii închiși, cu spatele la cea pe care tocmai o scosese din viața lui pentru totdeauna. Încerca să își organizeze ideile și parcurgea pas cu pas toate evenimentele importante pe care le trăise cu familia de lângă care fusese smuls, simțind-o din ce în ce mai aproape de el, transformând-o aproape într-o bătaie a inimii sale. Dintr-odată,

îl străfulgeră o bănuială tulburătoare: în ultimii ani, lumea se aflase într-un haos continuu. Oare ar fi putut avea aceasta ceva de-a face cu situația lui actuală? Poate. Dar acum era incapabil să mai gândească clar. Oboseala și somnul îl cuprinseră treptat și în cele din urmă adormi adânc.

În dimineața următoare, Sergio îl rugă pe Raúl să o conducă pe Carolina la aeroport în locul lui. Fata se despărți de toți cu afecțiune. Apoi, apropiindu-se de Sergio, deși era încă supărată pe el pentru că îl însărcinase pe prietenul său s-o ducă la aeroport, îl îmbrățișă cu aplomb, demonstrând un atașament exagerat. Rocío a fost chiar șocată văzând-o, iar Margarita, pe de altă parte, presupuse că nu era în regulă ceva.

—La revedere, iubirea mea, îi spuse. O să-mi fie atât de dor de tine...

—Sigur că da, ca și anul trecut când ai fost la Roma,

îți amintești? Ironia sa însă nu avea nicio urmă de durere.

—Da, sigur că da! Apoi se apropie și-i șopti la ureche: îmi amintesc, de asemenea, și că ne-am luat rămas-bun făcând dragoste pe masa de la bucătărie, iar când m-am întors,

am făcut-o de trei ori la rând...

Acum, Sergio știa deja ce se ascunde în spatele acelei fațade pe care o iubise atât de mult și simțea un pic de dezgust gândindu-se că această femeie, atât de frumoasă și aparent atât de dulce și spirituală, putea fi atât de calculată și manipulatoare pe plan sentimental. Avusese deja momente în care suferise mult, fiind transformat de ea într-o simplă jucărie, dar în acea zi, toată durerea se risipise și, înainte de a porni mașina, reuși chiar să îi arunce o ultimă frază, cu oarecare răutate:

—Vezi, nu mânca așa de mulți „burritos” sau „tacos” la Roma, bine?

În clipa aceea, ea știu că a fost descoperită fără drept de apel. Mașina porni, iar Sergio, ridicând mâna în semn de rămas-bun,

se simți liber pentru a spera la întâlnirea cu Gabriela.

A FI SAU A NU FI

În seara aceea, tatăl și fiul se uitau împreună la un meci de fotbal. Juca Real Madrid contra Barcelonei. Sergio era cufundat în dualitatea amintirilor ce se băteau cap în cap. Pe de o parte, memoria trecutului, iar pe de altă parte, imaginile viitorului pe care deja îl trăise. Astfel, își aduse aminte că în ziua precedentă făcuse pariu cu tatăl său cu privire la acel meci și deodată îi veni în minte și rezultatul. Era clar că tatăl său va pierde. Sergio nu numai că îi prevesti rezultatul partidei, dar îi și specifică până la cel mai mic detaliu cum și care jucători vor marca golurile.

—Bine... surâse Paco, fără a ști ce să creadă despre comportamentul fiului său. Hai să vedem dacă e adevărat sau nu!

Și, efectiv, meciul evolua pas cu pas conform previ-ziunilor lui Sergio, care nu mai avea nici cea mai mică îndoială: viața lui nu era doar un déjà-vu continuu; era o revenire totală în trecut.

—Dacă Don Moncho ar ști ce-ai făcut azi cu jocul ăsta, te-ar finanța toată viața, crezând că ești un trimis al sorții, fiule, se mulțumi să zică Paco, impresionat totuși de ceea ce el considera a fi doar o lovitură norocoasă a fiului său.

Don Moncho era un personaj cam obscur din Ronda, un fel de mafiot de rang inferior, care se ocupa cu pariurile și cu împrumuturile personale și care avea o metodă proprie de încasare a dobânzilor. Era respectat, urât și iubit cu aceeași intensitate de către cei care-l cunoșteau. De fapt, pe străzile orășelului circulau multe istorii scandaloase pe seama lui, făcându-l să devină omul de care toată lumea se temea, dar,

în același timp, de care nimeni nu se îndepărta prea mult.

Sergio îi cântă în strună tatălui său, spunându-i că făcuse totul doar cu intenția de a-l descuraja și că faptul că ghicise fusese o coincidență incredibilă. După aceea, fiind un pic amețit, ieși să facă o tură prin sat.

Imaginația sa își luă zborul cu iuțeală, gândindu-se la miile de lucruri pe care le putea face, cu tot ceea ce știa. Se plimbă fără țel pe străzi, ispitit de o anumită idee și la un moment dat încercă fără succes să-l găsească pe Don Moncho. Aproape că renunțase la visele sale aberante, când dădu nas în nas cu personajul căutat, care aflase de la soția sa că Sergio, fiul lui „Pași Lungi", întrebase de el.

—Sergio! strigă omul, încă de la colțul străzii. Auzindu-l, acesta își întoarse capul, oprindu-se din alergătura fără sens.

—Ah! Don Moncho!... Tocmai vă căutam...

—Știu. Mi-a spus doamna Lucía că ai întrebat de mine acum o oră la bar.

—Da... se bâlbâi tânărul, dar nu e așa de important.

—Păi, spune-mi acum. Privirea lui Don Moncho se lumină. Poate că e chiar important și tu nu știi... Cu ce te pot ajuta?

Ai nevoie de un împrumut sau ceva în genul ăsta?

—Nu. Am vrut doar să pariez pentru un meci de fotbal.

—Paco știe asta? Știi, el nu are o părere așa de bună despre mine, îl avertiză el cu oarecare șiretenie.

—De asta v-am căutat, aș dori un pic de discreție.

—Ei bine, pe ce vrei să pariezi? întrebă Don Moncho, trecând direct la subiect.

Sergio îi înmână în tăcere o foaie de hârtie, în care notase pronosticul. Bărbatul se repezi să o citească și apoi zâmbi neîncrezător.

—Ești sigur că vrei să pariezi astfel? Practic, este imposibil ca meciul ăsta să se termine așa cum crezi tu...

—Dar dacă o să câștig, vor fi mulți bani.

—Sigur că da! Cu doisprezece contra unu... făcu o scurtă pauză și apoi adăugă: și vrei să pui și scorul?

—Bineînțeles, declară Sergio fără nicio ezitare.

—Dar asta îți reduce posibilitatea de câștig la minimum! Chiar vrei să-ți pierzi banii, măi băiete? În plus, eu nu accept pariuri sub o sută de euro și nimeni nu ar vrea să arunce atâția bani.

—Ei bine, eu vreau să pun patru mii.

Auzind această cifră, Don Moncho înghiți în sec și orice intenție de a-l opri pe Sergio se risipi definitiv, văzând banii în mâna tânărului. Îi luă încet și cu neîncredere, ca și cum s-ar fi așteptat să fie o glumă.

—Nu ar trebui să accept, dar prostia se plătește scump,

de obicei.

—Îmi dați o hârtie sau ceva la mână care să garanteze pariul?

—Eu sunt cea mai bună garanție, băiete. Nimeni nu poate spune altceva. Seriozitatea și cuvântul meu stau la baza succesului afacerii mele.

—Da, am auzit de asta. Și cât aș câștiga dacă am dreptate?

—Să vedem... Deci, pariezi și pe câștigător, și pe scor? insistă omul fără a-și reveni din uimire.

—Exact, după cum v-am spus.

—Pffff... este foarte puțin probabil ca această echipă să o învingă pe Real Madrid ca oaspete, cu atât mai puțin cu diferența asta de goluri... ar fi un miracol.

—Păi trebuie să credem în miracole, Don Moncho, uneori se întâmplă.

—În orice caz, spuse acesta sceptic, miracolul ăsta te-ar face cu un câștig de două sute douăzeci și patru de mii de euro, dacă nu mă înșel.

—Bine! Atunci, pe curând, Don Moncho, și sper că aveți banii ăștia și că veți plăti, după cum vă merge faima, iar de nu, dumneavoastră veți fi cel care va avea nevoie de un împrumut, glumi Sergio.

Se întoarse acasă pe jos, în timp ce era din ce în ce mai absorbit de noua idee de a putea folosi ceea ce știa pentru a câștiga pariuri. La sosire, intră în camera părinților săi pentru a le spune noapte bună ca și cum ar fi fost un băiat de 12 ani; îi îmbrățișă cu dragoste și se duse la culcare. Însă la scurt

timp după ce se întinse să doarmă, tulburarea și neliniștea reveniră încetul cu încetul. Astfel, pe măsură ce calmul nopții se așternea, el, analizând și reflectând, își dădu seama că făcuse o greșeală gravă: se exaltase cu ușurință pentru lucruri superficiale și, făcând-o, își pusese propria fericire în pericol, pentru că orice mișcare falsă putea să cauzeze ratarea șansei de a o cunoaște pe soția sa și de a avea copii cu ea. Dacă, prin acte inconștiente ca acela pe care tocmai îl făcuse, ar fi putut modifica viitorul, ar fi fost posibil la un moment dat chiar să schimbe înlănțuirea de evenimente care ar fi trebuit să-l conducă într-o bună zi la întâlnirea cu Gabriela. Iar dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, nu și-ar fi putut-o ierta niciodată. Simțea atât de intens nevoia și dorința de a fi împreună cu soția și copiii lui, încât izbucni în plâns, doar la gândul că s-ar putea să nu îi poată recupera. Asta, pentru el, ar fi fost teribil de dureros, nu ca și cum aceștia nu s-ar fi născut, ci ca și cum pur și simplu ar fi murit.

—Maria mea, Diego al meu... suspină cu voce scăzută. Apoi, hotărî în sinea lui: „Nu voi schimba nimic în viața mea până când Gabriela nu va intra în ea. Atunci îi voi vorbi și voi proceda la fel ca mai înainte și voi face în așa fel ca totul să se petreacă exact ca atunci până se vor naște copiii și vor fi din nou cu mine. Pentru ce naiba încerc să câștig bani? Asta nu e fericirea mea, nicicând nu a fost. Trebuie să-mi recuperez familia cu orice preț și să încetez să mă mai comport ca un idiot lacom de bani”.

Pentru Sergio, totul era clar. Știa exact ziua întâlnirii cu Gabriela și împrejurările în care avusese loc. Își amintea perfect cum au început rapid o romanță fierbinte în care abia ce se cunoscuseră și erau deja profund îndrăgostiți, iar la câteva săptămâni de relație, ea era deja însărcinată cu gemenii. Era însă terorizat de faptul că nu va reuși să repete întocmai momentele și circumstanțele, pentru că, la cea mai mică greșeală, copiii lui nu s-ar mai naște.

Când se deșteptă a doua zi de dimineață, primul lucru

pe care-l făcu a fost să meargă să anuleze pariul din seara anterioară, dar în zadar încercă să-l întâlnească pe Don Moncho, căci, după cum i s-a spus,

plecase chiar în noaptea aceea în altă localitate cu treburi. Se gândi să meargă să-l caute, dar se hotărî să mai aștepte. Deocamdată, reflectă el, pentru ca nimic să nu afecteze viitorul care-i stăruia în minte, trebuia să trăiască fără schimbări majore, să trăiască zi de zi acel déjà-vu cu răbdare și fără a provoca probleme.

În acea zi, abia mai reuși să stea cu părinții săi; nu era capabil să facă nimic altceva decât să se gândească, să se gândească neobosit la situația sa și, făcând-o, ajungea iarăși și iarăși la concluzia că mai important pentru el era să vadă din nou surâsul copiilor și să simtă îmbrățișarea soției lui. Orice altceva se afla pe plan secundar: părinții, prieteniile, chiar și binele Planetei, care cândva îl preocupase destul de mult.

Îngrijorat să-l vadă atât de absent și pe durată atât de lungă, Paco îl întrerupse din meditare.

—Ești bine, fiule? îl întrebă, în timp ce se apropia de el, fumându-și pipa. Maică-ta își face griji.

Sergio reacționă cu oarecare întârziere, trezindu-se din letargie doar datorită aromei usturătoare a tutunului.

—Tată, trebuie să renunți imediat la fumat, spuse el îngrijorat, în timp ce urmărea cum fumul se risipea în jur. Promite-mi!

—Bine, am discutat destul deja pe tema asta, replică Paco.

Și stai liniștit, că sunt mai puternic decât un stejar.

—Nu voi accepta nicio scuză, tată. Uite, lunile astea sunt mai ocupat, însă când totul va reveni la normal, voi face tot ce pot ca să te ajut să te lași de fumat. Dar tu trebuie să începi odată, ai înțeles?

—Să vedem: am aproape șaizeci de ani și o sănătate pentru care toți prietenii mei mă invidiază. Amărâții ăia umblă toată ziua cu dureri, iar eu sunt tare ca un taur. Ar trebui să fii destul de mulțumit de constituția tatălui tău.

—Tată, vorbesc serios... promite-mi că, dacă te ajut, vei coopera cu mine ca să te lași de fumat, da?

—O să mă gândesc, Sergio, o să mă gândesc, îți promit.

—Te avertizez că voi fi sever cu tine.

—Uite, fiule, dacă continui să ghicești așa rezultatele de la fotbal, mă las de tot ce vrei tu, în afară de maică-ta, bineînțeles, glumi bărbatul râzând. Apoi, cuprinzându-l de umeri, îl conduse spre sufragerie, unde cina era deja pusă pe masă.

Din acea zi, totul păru să decurgă relativ normal. Deși lui Sergio îi trebui ceva timp să se reobișnuiască la serviciu, adevărul era că anii suplimentari de experiență îi ușurau munca, oferindu-i avantaje pe toate planurile.

În ziua în care Carolina reveni din presupusa vizită la prietena ei, nimeni nu venise să o aștepte la aeroport. Se trezi singură, trebuind să-și care valiza și, odată cu ea, povestea ei cea mincinoasă, fără a avea parte de îmbrățișarea plină de iubire cu care Sergio o întâmpina pe vremea când nu știa încă adevărul.

Luă un taxi și se duse direct la el acasă, unde bărbatul o primi cu amabilitate, dar nu o invită să intre. Indignată, femeia îl întrebă ce e cu el, argumentând că îi observase comportamentul ciudat și foarte schimbat, ba chiar avu curajul să-l întrebe dacă are pe alta.

—Nu am pe alta, dar în curând voi avea; sunt pe cale să o cunosc. În ceea ce ne privește, îți spun sincer că nu vreau să mai intru în discuții cu tine, Carolina, pentru că știu că ești genul de om care neagă cu nerușinare și ascunde adevărul cu orice preț; îți doresc doar mult noroc și sper că viața te va conduce pe drumul pe care îl meriți, ca să poți iubi și să fii iubită. Ți-am lăsat lucrurile la părinții tăi, le-am dat menajerei azi-dimineață. Acum e rândul tău să te confrunți cu propriile tale fapte și îți recomand ca, începând de azi, să fii sinceră și să nu mai pretinzi în fața lumii întregi că ești tandră, spirituală și perfectă. Cei care te iubesc cu siguranță te vor accepta cu tot ego-ul și toată mitomania ta, dar eu nu pot, pentru că m-ai rănit de prea multe ori cu cruzime, fără să fiu în stare să înțeleg de ce ai făcut-o și, deși te iert, toate acestea mi-au ucis dragostea pentru tine.

Cu aceste cuvinte, Sergio pecetlui pentru totdeauna relația lor. Carolina, descoperită și demascată, încercă încă o dată să-l manipuleze cu lacrimi și amenințări, insinuând că-și pune capăt zilelor, dar hotărârea lui Sergio era neclintită.

—Ai dreptate, spuse ea atunci, schimbând strategia. Mă simt ca un rahat și am fost foarte confuză, dar această călătorie m-a ajutat să te prețuiesc și acum sunt sigură că singurul bărbat pe care-l iubesc ești tu.

Cât de bine cunoștea el jocul acela! Dar o ascultase de prea multe ori și știa foarte bine că toate acestea erau minciuni: singurul lucru care o împinsese pe Carolina să insiste să continue relația cu el era ego-ul ei, teama de a nu fi percepută ca o persoană rea și încercarea disperată de a evita umilința de a fi părăsită de un om pe care nici măcar nu-l iubea; dar ea voia să continue jocul dublu până la capăt. Cu o liniște uimitoare, Sergio o privi în ochi, ușurat că nu mai simțea durerea de altădată.

—Încearcă să nu-i mai rănești încontinuu pe cei care te iubesc, îi spuse el pe un ton frățesc și plin de compasiune, și ai grijă de tine.

Închise apoi ușa în fața Carolinei fără să o mai redeschidă,

cu toate că ea continuă să bată, în timp ce plângea umilită

și neconsolată de partea cealaltă.

Acesta a fost sfârșitul acelei povești furtunoase. Nespus de ușurat că o încheiase pentru totdeauna, Sergio își umplu un pahar de vin și îl sorbi așezat pe canapea, în timp ce vaietele Carolinei se mai auziră o bucată de timp. În cele din urmă, fata cedă și plecă de acolo, lăsând în urmă doar tăcere. Sergio puse paharul pe măsuța din sufragerie și se așeză pe canapea, cu capul rezemat de spătar. În această poziție medită ore întregi, până când decise să se ducă la culcare. I se luase o mare greutate de pe suflet și în acea noapte putu să doarmă mult mai bine decât în cele anterioare.

Zilele treceau una după alta și Sergio nu renunța să se gândească la viitorul său „trecut" și la o modalitate de a-l retrăi cât mai autentic și fără ca nimic se schimbe în viața lui. Citi multe cărți de fizică și deveni interesat de teoria cuantică și a relativității. Reuși încet, încet să-și creeze propriile teorii despre Univers și timp, pentru că se părea că el fusese rezultatul unei ecuații pe care nimeni nu o construise încă. Înțelesese că, dacă va fi descoperit, va fi un cobai și că viața lui va fi, prin urmare, un dezastru sau mai degrabă o tortură. Cu toate acestea, era, de asemenea, conștient de incidentele oribile care urmau să aibă loc și, într-un fel, simțea nevoia imperioasă de a avertiza lumea despre ele, pentru a salva viețile multor oameni.

Din această postură, regreta de nenumărate ori că în „viitorul" său nu acordase suficientă atenție evenimentelor mondiale. Își amintea de câte ori oprise televizorul, enervat și obosit să nu audă decât nenorociri. De aceea, acum nu avea habar despre datele concrete ale întâmplărilor importante. În schimb, își amintea cu exactitate toate rezultatele de la meciurile de fotbal. Se simțea cel mai idiot și mai ignorant cetățean și, ca urmare, omul cel mai plin de remușcări. Din acest motiv, purta întotdeauna cu el un caiet pentru a scrie orice indicii care i-ar fi putut aminti despre momentele-cheie și despre calamitățile teribile ce urmau să aibă loc pe Planetă.

ÎNTÂLNIREA

Ziua nunții lui Rocío cu Greg a fost minunată și cu mult soare. Invitații din Ronda purtau frumoasele costume tradiționale andaluze, oferind petrecerii un colorit aparte. La rândul lor, cei din Sevilla, cu cântecele lor de dragoste profunde, tânguitoare, încărcate de emoții adânci, făceau să vibreze puternic sufletele tuturor celor de față.

Rocío, la cei treizeci și doi de ani ai săi, frumoasă și radioasă în rochia de mireasă sevillană, cu diadema albă și voalul elegant, își întâmpina oaspeții strălucind de bucurie. Greg, soțul ei, distins și îmbrăcat, de asemenea, în alb, le zâmbea tuturor euforic, încercând zadarnic să prindă câte ceva din grația și ritmul dansatorilor de flamenco.

Sergio trăia ceremonia pentru a doua oară, dar nu o găsea mai puțin captivantă. De fapt, nunta aceasta i se păruse atât de fantastică atunci când participase la ea prima dată, încât la un moment dat îi trecuse prin minte că ar dori să o retrăiască, iar acum, în mod ironic, dorința aceea devenise realitate. Alături de el se afla Raúl, bucurându-se din plin de petrecere și făcând tot timpul glume pe seama aspectului sau comportamentului invitaților. Carolina, la fel ca prima oară, nu își făcuse apariția din cauza despărțirii de Sergio, în ciuda faptului că fusese invitată ca domnișoară de onoare de către Rocío.

De fapt, Sergio își amintea de prima nuntă ca fiind ceva extraordinar doar pentru că, într-un fel, a fost prima zi în care s-a distrat după luni întregi de durere intensă din cauza trădării fostei sale iubite; pentru prima dată a zâmbit din nou, îmbătându-se cu vin și dansând flamenco până în zori. Cu această a doua ocazie, totul părea să aibă mai multă însemnătate și Sergio se bucură de festivitate dintr-o cu totul altă perspectivă: îi îmbrățișase pe ai lui ori de câte ori avusese ocazia, îi scoase de câteva ori, cu dragoste, țigara tatălui său din gură pe tot parcursul zilei, o ajutase pe mama lui în rolul ei de gazdă harnică și neobosită și, în general, savurase mai conștient fiecare

înghițitură de vin care i se scurgea pe gât, fiecare zâmbet pe care îl remarca, fiecare cântec pe care-l asculta și fiecare detaliu de dragoste pe care îl percepea pe fețele fericite ale surorii sale și ale soțului ei, Greg. Cu toate acestea, ceea ce i-a zguduit cel mai mult simțurile lui Sergio au fost copiii, pentru că nu putea să nu vadă în privirile, gesturile și expresia feței lor reflexia celor doi micuți ai săi. De fapt, nu-și mai amintea ca la prima nuntă să fi participat atât de mulți copii, dar era clar că acum îi privea cu ochii unui tată și, cu siguranță, asta schimba totul. Poate de aceea căuta cu disperare chicotelile nostime ale Mariei del Mar și privirea visătoare a lui Diego în fiecare copilaș inocent care trecea pe lângă el.

Dacă la prima nuntă decisese să uite durerea pricinuită de pierderea iubirii pentru a începe o nouă viață, acum, nouă ani mai târziu și la aceeași nuntă, simțea că, la fel ca atunci, era pe cale să abandoneze trecutul, așteptând să se realizeze întâlnirea sa pur întâmplătoare cu Gabriela. Era doar o chestiune de câteva luni până să poată vedea, în sfârșit, ochii aceleia care avea să fie mama copiilor săi.

* * *

La aproape o săptămână după nuntă, amintirea acesteia era încă pe buzele tuturor. Rocío mai rămăsese în Spania pentru o perioadă scurtă. Plănuia să se întoarcă în Australia imediat după ziua de naștere a lui Paco. Dorea să celebreze cei șaizeci de ani ai tatălui său alături de el.

Aniversarea nu a fost atât de explozivă ca nunta, dar a fost la fel de plină de emoții intense și de căldura și afecțiunea sincere pe care toată lumea i le purta lui Paco. Omul avea o charismă de neegalat, care acționa nu numai asupra rudelor sale, dar și în întregul orășel. Originar din Ronda din cele mai vechi timpuri, se spunea chiar că ar fi fost descendentul unui bandit legendar născut în secolul al XIX-lea și poreclit „Pași Lungi”. Adevărat sau nu, cu siguranță că Paco era foarte înalt pentru cei din generația sa și că Sergio îl și întrecuse un pic, astfel încât ambii primiseră porecla „Pași Lungi”. În plus, amândoi aveau acest mod curios de a merge, care îi făcea

pe locuitorii mai vârstnici ai Rondei să reînvie legenda banditului, când îi vedeau rătăcind pe idilicele străduțe de piatră ale orașului.

Lui Paco îi plăcea să fie pus în legătură cu „Pași Lungi”, mai ales că știa că banditul se bucurase de o reputație foarte bună în rândul localnicilor și că, în ciuda unor crime deplorabile pe care le comisese, fusese achitat de o condamnare pe viață ca urmare a simpatiei pe care o câștigase datorită caracterului său. Oamenii

l-au iubit pentru micile sale gesturi și atenții, iar ecoul legendei a durat mult după sfârșitul vieții lui, când a preferat să moară decât să se predea și să abandoneze ceea ce iubea cel mai mult: libertatea în inima munților. După ce fusese achitat de pedeapsă, străbunicul lui Paco, pe care banditul îl răpise odată, îi oferi un loc de muncă la ferma sa. Cu toate acestea, el nu a lucrat acolo prea multă vreme, tocmai pentru că prefera să trăiască în munți. A plecat într-o bună zi, fără să-i pese că pierdea astfel libertatea condiționată și, de asemenea, lăsând în urma lui zvonul că s-ar fi iubit în taină cu Sara, fiica fermierului, pe care ar fi lăsat-o gravidă. Fata care, câteva luni mai târziu, s-ar fi născut din acea uniune dintre cei doi ar fi fost Francisca, mama lui Paco, acum decedată. Și astfel, cu această legendă în cârcă, Francisco Alvarado își acceptase porecla „de zile mari”, cum spunea el, deși doar bătrânii orașului îl mai numeau „Pași Lungi”.

Cum era de așteptat, cea de-a șaizecea sa aniversare nu fusese trecută cu vederea în orășel; câteva grupuri vocale îl vizitară acasă, iar unii cântăreți chiar modificaseră versurile unor melodii bine-cunoscute, făcându-i astfel sărbătoritului dedicații speciale foarte haioase.

Sergio era deosebit de mândru de dragostea și afecțiunea pe care toți i le arătau tatălui său și, în ciuda faptului că își făcuse deja un obicei din a-i scoate țigara din gură pe tot parcursul nopții, se îndură de el atunci când cumătrul său, Pepe Guardilla, îi dărui un trabuc cubanez și îl lăsă să fumeze calm și pe îndelete în timp ce asculta un cântec sevillan pe care niște prieteni îl improvizaseră special pentru el.

Aproape de sfârșitul petrecerii, apăru cineva cu un cadou pentru Paco, fapt care făcu să piară pentru o clipă zâmbetul de pe buzele acestuia, conturând în loc o grimasă de jenă. Era Don Moncho, care se apropie de el surâzând amabil, dar și oarecum neliniștit, în timp ce nu contenea să-l caute pe Sergio din priviri. În cele din urmă, reuși să aibă o scurtă convorbire între patru ochi cu tânărul, așa cum intenționase de fapt.

—Se pare că nu-ți plac banii, puștiule; n-ai venit să

ți-i încasezi.

—Nu știu încă ce să fac cu ei, argumentă Sergio, încercând să pară nepăsător, în timp ce tatăl său îl observa atent.

—Ei bine, inventează ceva, pentru că îi ai aici pe toți.

Don Moncho scoase un pachet din geanta pe care doamna Lucía tocmai o adusese, când văzu că vorbea cu Sergio. Întotdeauna mă țin de cuvânt... Iați cele două sute de mii. Celelalte douăzeci sunt comisionul meu.

—Comisionul? repetă tânărul luând pachetul. Ei bine, atunci, vă mulțumesc.

—Puștiule, spune-mi ceva... Cum ai reușit să pui rezultatul corect? A fost cumva aranjat jocul?

—Nimic din toate astea. L-am visat. Asta-i tot.

—Ei, ce bine că am crezut în tine și am făcut un alt pariu separat pentru a mă acoperi, altfel m-ai fi ruinat.

—Ce bine că nu am pierdut!

—Mi-am câștigat măcar comisionul... Dacă ți se întâmplă să mai ai vreodată vreun vis ca ăsta, să mă cauți neapărat.

—O voi face; să n-aveți nicio grijă.

—Nu uita că totul s-a făcut pe la spatele autorităților și că singura garanție este cuvântul de onoare; orice s-ar întâmpla, nu ne cunoaștem! Discreție totală, mă înțelegi?

—Nicio grijă, Don Moncho. Voi fi foarte discret.

—Și eu la fel. Te bazezi pe mine pentru orice altceva de genul ăsta, bine?

—Este cât se poate de clar.

—Să fii binecuvântat, puștiule, spuse bărbatul vesel, în timp ce se îndrepta spre ușă. Dacă continui cu visele astea, te fac milionar!

* * *

După acea zi agitată din căminul primitor al familiei Alvarado, Rocío plecă împreună cu Greg și cu comoara din burtica ei spre Australia. Paco și Margarita, cu inimile mai deschise ca oricând și mai mândri ca niciodată de cei doi copii, reveniră treptat la traiul lor liniștit din Ronda. După ce și-a luat rămas-bun cu multă afecțiune, Sergio se urcă în mașină pentru a se reîntoarce la rândul său la viața lui banală din Málaga.

Conducea abătut, gândindu-se neîncetat la situația sa și, străfulgerat de o idee, se abătu brusc de la traseu, luând-o hotărât spre Gibraltar. Acolo avea o cunoștință care lucra într-o bancă, se duse la ea și depuse banii într-un seif pe numele său. Nu avea de gând să se atingă de ei până la nașterea copiilor.

Săptămânile treceau și lectura devenise pentru Sergio un obicei indispensabil în viața de zi cu zi și în nopțile interminabile. Cititul era pentru el cel mai bun mod de a-și umple timpul în acele ultime zile care îl mai despărțeau de Gabriela. Simțea nevoia să-și formuleze propriile teorii despre ceea ce i se întâmplase și de aceea se informa fără odihnă, citind cu un interes ieșit din comun câte patru, cinci ore pe zi. Fizică, astronomie, astrologie, biologie, metafizică... citea orice carte găsea prin biblioteci care l-ar fi putut ajuta să explice cât de cât ceea ce se petrecuse cu el. În plus, continua să scrie zilnic în carnetul său toate datele pe care și le amintea despre catastrofele care erau pe cale să se producă pe plan mondial. Spera în sinea lui să poată contribui la împiedicarea unora dintre acestea, deși știa că pentru moment era mai bine să stea deoparte până când își va fi întâlnit soția.

Cu cât ziua aniversării mamei sale se apropia mai mult, cu atât se simțea mai neliniștit. Margarita își avea data de naștere pe 10 martie, iar Sergio știa foarte bine că, doar câteva ore mai târziu, vor avea loc atentatele din 11 martie, un șir de atacuri teroriste asupra diferitelor trenuri spre și dinspre Madrid, care vor pune capăt vieților a sute de oameni. Când ziua de 10 sosi în cele din urmă, Sergio a fost distrat și visător pe tot parcursul orelor de lucru. Apoi, s-a dus direct la Ronda. Margaritei nu-i plăcea prea mult să sărbătorească faptul că tot aduna ani după ani, dar surorile ei și colegele de la școala unde lucra ca profesoară de engleză, în complicitate cu Paco, îi pregătiseră o cină deosebită, la care l-au invitat și pe Sergio. El ajunse la timp la aniversare, dar, spre marea lui părere de rău, nu a fost capabil nici să se bucure de petrecere, nici să participe cu totul la conversația jovială de la masă. Evenimentele iminente îi rodeau conștiința și nu reușea nicicum să și le scoată din minte. De îndată ce se termină cina, pretextând o durere de cap pe care, în parte într-adevăr, o avea din cauză că-și făcea atâtea gânduri, își luă rămas-bun de la toată lumea și plecă cu mașina înapoi la Málaga. La intrarea în oraș, puse capăt luptei pe care o dădea cu el însuși între a

interveni sau nu în viitor și, sub imperiul unui înalt simț al moralității, decise să se oprească la un telefon public pentru a suna la poliție discret și a-i informa despre ceea ce urma să se întâmple la Madrid.

În acea noapte dormi destul de agitat, dar cu sentimentul de a fi făcut ceea ce trebuia. Cu toate acestea, se întâmplă ca informațiile pe care le dăduse să nu ajungă imediat la poliție: fuseseră înregistrate pe banda robotului telefonic de urgență, care, printr-o coincidență bizară și malefică, a fost ascultată abia a doua zi, atunci când era prea târziu pentru a se putea evita nenorocirea.

Dezastrul luase țara prin surprindere, cauzând schimbări imediate și absolute în politică și economie. Indignarea cetățenilor era la fel de mare ca și greutatea pe care Sergio o avea pe conștiință pentru că nu putuse să facă absolut nimic. Simțea pe propria piele durerea neputincioasă și începea să urască presupusele avantaje pe care i le adusese întoarcerea în trecut. Știrile vuiau în permanență despre nefastul eveniment tulburându-l profund, așa că decise să-și ia câteva zile de concediu pentru a se deconecta puțin. Își luă liber luni și marți și se duse la plajă cu Raúl și alți prieteni.

Ajunseră la Tarifa, în cel mai sudic punct al Europei. Era un frumos și vechi sat de coastă, renumit pentru plajele sale splendide, vânturile generoase și ideale pentru kite-surfing, un sport ce consta în a te deplasa pe creasta valurilor pe partea de sus a unei plăci de surf, tras de o parapantă sau un zmeu. Cu toate acestea, nici frumusețea locului, nici sarea mării, nici valurile, nici vântul, nici epuizarea datorată sportului nu reușiră să-l scoată pe Sergio din starea groaznică produsă de cele întâmplate la Madrid și, deși încercase să se convingă singur că făcuse tot ce era omenește posibil, nu putea să se dezbare de sentimentul de responsabilitate. Din fericire, amintirea Gabrielei reuși să-i mai aline durerea. În ultima noapte, în timp ce bea o bere cu prietenii săi, contemplând în tăcere stelele și luminile depărtate ale Africii, melancolia și nostalgia pe care le simțea îl făcură să gândească deodată cu voce tare:

—Trebuie s-o aduc pe Gabriela aici mai des; poate ne mutăm în apropiere.

—Ce-ai spus? reacționă Raúl rapid. Cine e Gabriela?

—O fată pe care am cunoscut-o, îi explică Sergio, iar apoi, îndulcindu-și fața, adăugă: o voi întâlni în două săptămâni.

—Oh, ce-i asta? Văd că ai ținut-o de rezervă, spuse Juan José cu un zâmbet insinuant, ridicând halba să închine.

—Mai mult sau mai puțin. Abia am văzut-o, dar vom ajunge să ne cunoaștem mai bine în curând, precizează Sergio.

—Și... cum e? întrebară cu toții aproape la unison.

—Băieți, vă povestesc altă dată, toate, la timpul lor.

—Trebuie să fie grozavă, insinuă Alberto, căci uite că ai lăsat-o pe Carolina, și cât de bună era... Sunt sigur că a fost o decizie grea.

—Să nu crezi, spuse Sergio pe un ton intrigat. Poate altă dată ar fi fost, dar în cazul ăsta nu m-a costat atât de mult.

—Și... ești sigur că noua aventură o să valoreze mai mult decât tot ceea ce ai avut cu Carolina? întrebă Alberto, generând tensiune și curiozitate printre cei prezenți.

—Ea va fi mama copiilor mei, rosti Sergio vehement. Aceasta stârni atât uimire, cât și admirație și bucurie în grup.

—Ei bine, sper să am o surpriză plăcută cu viitoarea doamnă Alvarado, comentă Raúl amuzat, cu berea în mână și punând capăt conversației în stilul său tipic. Îți mai amintești că ne-am promis reciproc că vom fi nașii primilor noștri născuți, nu?

* * *

Zilele trecură și evenimentul mult dorit era, în sfârșit, pe cale să se întâmple. Cu o noapte înainte, Sergio călătorise la Madrid. Planificase totul în amănunt. Știa foarte bine locul unde Gabriela avusese accidentul și își amintea exact ce avea de spus și de făcut pentru ca totul să se desfășoare așa cum își dorea. Se duse la culcare devreme într-o pensiune veche, situată în același cartier unde trebuia să aibă loc întâlnirea. Când se trezi, nici măcar nu putu să ia micul dejun. Nervii îl forțau să facă o plimbare, să meargă, să meargă și iarăși să meargă fără țintă pe străduțele din acea suburbie madrilenă, pe care cândva le străbătuse fără alt obiectiv decât acela de a fi la înălțime într-un interviu pentru un loc de muncă. Se uita în mod constant la ceas și, cu câteva minute bune înainte de clipa revederii, era exact în locul unde aveau să se întâlnească. Îi dusese atâta vreme dorul, încât i se păru mai frumoasă ca niciodată. Gabriela coborî foarte furioasă din mașina avariată. Sergio surâse văzând-o atât de enervată; privi cu tandrețe la părul strălucitor, la pielea de scorțișoară și la curbele generoase. Era ea, toată, dar într-adevăr cu nouă ani mai tânără decât în ultimele sale amintiri.

„Haide... Totul e calculat... Nu da greș chiar acum...”, își spuse Sergio. Trebuia să aștepte ca ea să se aplece pentru a inspecta mașina și să se ardă ușor la o bornă a bateriei. Apoi, urma să-i sune pe părinți și acesta ar fi fost momentul exact în care el ar fi apărut, oferindu-i ajutor cu amabilitate și aparent fără niciun interes pentru frumusețea ei, exact așa cum a făcut-o prima dată. El așteptă cu precauție și în cele din urmă veni momentul să avanseze. Se apropie încet, aproape fără să respire și încercând să-și controleze emoțiile, când, dintr-odată, a fost reținut de un bărbat care se identifică pe dată ca polițist și care, de fapt, îl urmărise toată dimineața fără ca el să fi băgat măcar de seamă.

—Bună dimineața, cetățene, a spus el. Aș dori să văd actele dumneavoastră de identitate.

—Am o urgență, domnule agent; soția mea a avut un accident. Sergio își căută cartea de identitate și i-o dădu grăbit. Uitați-o aici.

Polițistul o luă și o examină în liniște.

—E totul în regulă? întrebă tânărul neliniștit.

—Suntem de la Garda Civilă.

—S-a întâmplat ceva? aruncă o privire rapidă pentru a verifica mișcările Gabrielei. Nu am timp acum. Vorbim mai târziu, dacă vreți...

—Nu, acum vorbim, cetățene... dumneavoastră ați dat un telefon la poliție în noaptea de 10 martie pentru a avertiza cu privire la atentatele de la Madrid?

La auzul acestei întrebări, inima i se zbătu brusc și o senzație de groază îi invadă pieptul.

—Nu, nici vorbă. Lăsați-mă în pace, spuse el agitat, căci trebuie să-mi ajut soția.

—Soția dumneavoastră?

Agentul, contrariat, comunică ceva prin radio și atunci câțiva colegi care îl însoțeau se apropiară imediat de Gabriela. Îi vorbiră pentru un moment, ea se întoarse, uitându-se la Sergio cu suspiciune, apoi se reîntoarse spre ei

dând din cap în semn de negație. Acesta, privind-o de la distanță, începu să plângă din cauza neputinței sale, realizând că tocmai era pe cale să rateze prima întâlnire cu femeia pe care o iubea.

—Domnișoara e necăsătorită, amice, la fel ca și dumneata. Trebuie să vă comunic că sunteți reținut pentru cercetări. Vă rog să ne însoțiți la comandament să vă punem câteva întrebări.

—Nu am nimic de declarat! Și vă cer să mă lăsați în pace! Trebuie să vorbesc cu ea!

—Nici măcar nu știe cine sunteți, spuse unul dintre agenții care vorbiseră cu Gabriela.

—Lăsați-mă în pace, la naiba! Trebuie să fiu cu ea! strigă și imploră Sergio disperat, încercând zadarnic să scape de acei oameni, în timp ce îi puneau cătușele și îl forțau să intre în mașina poliției, citindu-i drepturile.

Nu mai era nimic de făcut. Gabriela îi scăpase printre degete și plecase din viața lui poate pentru totdeauna și fără ca el să poată întreprinde ceva. Patrula porni și toate speranțele lui muriră în acel moment, sfâșiindu-l pe dinăuntru și lăsând în el un gol imens, pe care nimeni și nimic nu l-ar mai fi putut umple vreodată.

ÎNCHISOAREA

Odată arestat, Sergio a fost transferat, din ordinul direct al Secretariatului pentru Securitate, la departamentul de detenție al Centrului Național de Informații, unde imediat l-au supus la nenumărate interogatorii sistematice, în diferite forme și programe. Faptul că el era responsabil de acel apel telefonic era de necontestat, pentru că fusese filmat de o cameră de securitate a unui magazin din fața cabinei telefonice de unde a încercat să avertizeze poliția pentru a preveni dezastrul. Copleșit, fără îndoială, Sergio se limita la a răspunde mereu același lucru: că nu știuse nimic despre atentate și că doar se trezise din somn știind.

Nimeni nu credea versiunea lui, dar lui Sergio îi era totuna. Singurul lucru de care îi păsa era că fiecare zi pe care o petrecea în izolare și fără dreptul la un avocat din motive de „securitate națională” îl îndepărta din ce în ce mai mult de soția și copiii săi.

Fiind un prezumtiv terorist, Sergio avea parte de securitate extremă; deși CV-ul său era absolut curat, înregistrarea acelui apel telefonic l-a trădat din cauza acurateței cu care a descris atacul. Lucrurile s-au înrăutățit pentru el odată cu desfășurarea investigațiilor, după ce se dovedi că unul dintre cei implicați în atentate studiase cu el la Universitatea Tehnică și, de fapt, chiar avuseseră o scurtă prietenie, deși, după terminarea studiilor, urmaseră căi diferite.

Trecuseră deja trei săptămâni, când familia lui găsi o cale să-l întâlnească și să-l poată vizita în închisoare. Tocmai era interogat din nou de către un procuror public atunci când părinții săi și tatăl lui Raúl, dr. Rodrigo Pedrera, un avocat bine-cunoscut, așteptau afară pentru a primi, în sfârșit, aprobarea pentru a-l vizita.

—Domnule Alvarado, sunteți conștient de pedeapsa pe care o veți primi dacă nu dați apărării o explicație logică pentru declarațiile dumneavoastră? insistă procurorul pe lângă Sergio.

—Ce vreți să vă spun mai mult de atât? Într-o bună zi m-am trezit și mi-am dat seama că știam ce urma să se întâmple.

—Da, desigur, dar, din păcate, am identificat unii din teroriștii care s-au aruncat în aer și unul dintre acei tipi a studiat cu dumneavoastră la facultate.

—V-am spus că a fost o coincidență teribilă. L-am cunoscut pe Fayud în aulă și ne-am întâlnit din când în când ca studenți și nimic mai mult... Nu am avut o relație mai apropiată și, în plus, nici măcar n-am mai auzit de el de când am terminat facultatea.

—După cum prea bine știți, domnule Alvarado, nu va exista niciun fel de milă pentru persoana dumneavoastră până când faptele nu vor fi elucidate. Cu siguranță, vă veți confrunta cu mai multe acuzații și, până când nu se va putea dovedi participarea sau nevinovăția dumneavoastră, nu veți fi eliberat pe cauțiune; mai mult, nici măcar nu veți avea proces câțiva ani, până nu se vor încheia toate anchetele.

—Știți cât de rece mă lasă asta? Astăzi este petrecerea Margaritei, prietena Gabrielei, soția mea, și va fi un grătar fantastic. Gabi va bea un vin de Rioja pe care îl va adora începând de azi și eu..., eu ar trebui să fiu, de asemenea, acolo, să dansez cu nevasta mea și apoi să fugim acasă împreună, unde ea mi-ar spune că vrea să aibă copii cu mine și eu aș iubi-o toată noaptea. Dar sunt aici, uitându-mă la fața dumitale urâtă spunându-mi că sunt încolțit de sistemul vostru stupid. Ei bine, eu vă spun că astăzi a murit ceva care este mai important pentru mine decât propria mea viață și că mă doare drept în fund de tot sistemul dumitale și de securitatea statului ăstuia nenorocit. La naiba! Să explodeze lumea întreagă! Poate că o merită.

—Domnule Alvarado, sunteți necăsătorit: nu aveți nicio soție și, după spusele rudelor dumneavoastră, de câteva luni, nici măcar nu aveți o parteneră. Toată lumea a declarat că ați fost un pic absent în ultima vreme, dar că se îndoiește că ați putea fi implicat în ceva de genul ăsta. Această impresie pe care o are despre dumneavoastră se potrivește exact cu modul în care un tânăr terorist este perceput în majoritatea cazurilor de anturajul său.

De asemenea, aveți tulburări severe de personalitate, așa că ar trebui să fiți pus în tratament psihologic, iar acest lucru necesită timp. Vă asigur că, dacă nu cooperați, nu veți mai ieși de aici.

—Faceți ce vreți! Nu-mi pasă! Închisoarea asta înseamnă moartea copiilor mei și voi sunteți toți niște ticăloși! strigă Sergio disperat, copleșit de lacrimi, de disperare și de neputința de a-și mai ține vreodată cei doi copii în brațe.

—Calmați-vă, domnule Alvarado; am adus niște oameni care v-ar putea face să vă răzgândiți.

Procurorul dădu ordin să intre Margarita și Paco, care abia își puteau stăpâni emoția care-i copleșise, văzându-și fiul după ce insistaseră atât de mult. Fusese o așteptare interminabilă. Dând dovadă de o mare forță, cu umilință și perseverență, stătuseră ore în șir așteptând să fie băgați în seamă și asta le cauzase o uzură fizică și psihică atât de mare, încât le afectase vizibil sănătatea. Acum, că, în sfârșit, li se permitea să-l vadă pe Sergio, nu știau dacă asta se datora propriei lor insistențe, intervențiilor bătăioase ale dr. Rodrigo Pedrera, prieten și avocat al familiei care îi și însoțea, sau poate chiar strategiei poliției de a studia reacțiile acuzatului și anturajului său.

Ușa se deschise, iar ochii Margaritei și ai lui Paco găsiră alinarea mult așteptată, revăzându-și fiul după atâta vreme.

—Mamă! Tată! exclamă tânărul disperat, simțind că puterile îl lăsau, clătinându-se ca și când ar fi fost gata să se prăbușească în adăpostul iubirii protectoare pe care i-o purtau cei doi.

—Dragul meu, dragul meu... Nu plânge, te implor... A venit mama să te ia de-aici, spuse Margarita cu fața scăldată în lacrimi, legănându-se într-o falsă iluzie izvorâtă din sufletul ei iubitor, în timp ce îl îmbrățișa protector de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată, în toată viața ei.

—E o nebunie! se plânse Sergio, venindu-și în fire. Tipii ăștia au luat-o razna!

—Știu, viața mea... le-am spus că întotdeauna ai fost un băiat bun...

Paco se ținea tare, înăbușindu-și plânsul și controlându-și picioarele pentru a nu cădea în fața fiului său, încercând să-i dea putere cu o siguranță aparentă care masca fragilitatea sufletului său.

—Ce mai faci, tată?

—Bine! Caut o cale să-i fac pe nenorociții ăștia să înțeleagă că ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

—Nu-i adevărat. Nimeni nu e mai bun ca tine, tată, îl îmbrățișă cu forță și apoi îl privi cu îngrijorare. Încă fumezi?

—Doar un pic, fiule; nu-ți mai face griji pentru mine, da?

—Îmi pare rău pentru ceea ce suferiți. E, de fapt, o nenorocire mult mai mare decât vă puteți imagina.

—Le-am explicat că ai avut niște premoniții, a spus Paco. Le-am spus ce s-a întâmplat cu meciul ăla. Dar mă consideră nebun.

Rodrigo Pedrera, tatăl lui Raúl, urmărea scena foarte bulversat, de la o distanță respectuoasă. Procurorul se îndreptă apoi către Sergio și părinții săi, spunându-le:

—Trebuie să păstrați o minte limpede în chestiunea asta și să lăsați sentimentele deoparte, pentru a vă confrunta cu realitatea.

—Realitatea? interveni dr. Pedrera. Realitatea, dr. Diaz, este că nici dumneavoastră, nici superiorii domniei voastre nu vă dați seama că aici avem o familie spaniolă simplă și unită, profund afectată de o decizie nedreaptă. Vă sugerez să mențineți puțină distanță acum. Vă rog, lăsați-le puțină intimitate și apoi vom vorbi despre caz.

Procurorul se pregătea deja să părăsească încăperea, dar când a ajuns la ușă, își întoarse totuși capul.

—Multe familii nu vor putea niciodată să se mai îmbrățișeze din cauza a tot ceea ce s-a întâmplat, sublinie el, adresându-se avocatului cu un accent moralizator anacronic în voce.

—Știu, dar această familie nu este responsabilă pentru acea nenorocire.

Fără să răspundă, bărbatul dispăru din cameră și îi lăsă singuri. Dr. Pedrera se apropie apoi de familia Alvarado.

—Ce mai face Rocío, mamă? o întrebă Sergio pe Margarita, prinzând-o cu tandrețe de mâini. I-ai spus?

—Nu, fiule, nu încă.

—Ai făcut foarte bine și te implor să nu-i spui nimic până nu se rezolvă totul.

—Dar de ce, fiule? întrebă femeia, vizibil contrariată.

—Ea trebuie să rămână așa cum e, senină și fără bătăi de cap. Crede-mă, mamă.

—Păi, va fi greu, pentru că întreabă mult de tine.

—Atunci spune-i că fac călătoria aceea în America de Sud, pe care mereu mi-am dorit-o. Dar scrie-i dintr-un nou cont de e-mail, pentru că sunt sigur că al meu e controlat de nemernicii ăștia. Te rog să-i scrii în așa fel încât să creadă că sunt eu și să fie liniștită, bine?

—Fiule... îmi ceri niște lucruri... nu ştiu ce să zic...

—Promite-mi, mamă, te implor...

—Bine, fie! O voi face, fiule. Să nu suferi. Îți promit că-i voi spune.

Sergio știa cât de important era pentru sora lui să fie împăcată și calmă, pentru că în timpul viitorului său trecuse deja prin neplăceri serioase în timpul sarcinii. De aceea fusese avertizată la nașterea fiicei sale că ar trebui să facă o operație inevitabilă care ar fi privat-o pentru totdeauna de șansa unei alte sarcini. La sfatul medicului său, ea a rămas rapid însărcinată din nou cu al doilea copil. Acesta era motivul pentru care Sergio ținuse neapărat să păstreze secretul și să nu-i provoace griji surorii sale, care ar fi putut să-i

afecteze și mai mult starea și chiar să împiedice nașterea nepoților săi. Îl îngrozea ideea de a fi din nou responsabil pentru o altă schimbare care ar fi făcut imposibilă nașterea unor ființe pe care le cunoscuse și pe care le iubise.

După aceea, familia se așează cu avocatul pentru a vorbi în liniște, iar Sergio își recăpătă înfățișarea obișnuită, în ciuda privirii pline de compasiune a părinților săi. Fiecare lupta cu propria sa lume interioară. Sergio refuza să le explice adevărul, pentru că, deși era sigur că părinții săi l-ar fi crezut, știa că restul lumii l-ar fi considerat nebun. Margarita, la rândul ei, se lupta cu neputința de a-și proteja fiul și de a-l consola, încercând să-l țină sub aripa ei protectoare, pentru a-l apăra cel puțin în mintea ei. Paco, frustrat și revoltat și simțindu-se complet inutil, se învinuia pentru că nu era suficient de puternic pentru a distruge clădirea cu mâinile sale și a-și elibera fiul de la detenția nedreaptă la care se părea că urma să fie condamnat pentru o lungă perioadă. Iar Rodrigo Pedrera nu contenea să se gândească permanent la o tactică prin care să poată găsi o cale de ieșire, pentru că el știa cel mai bine în ce mare necaz intrase familia și le dorea binele mai presus de toate.

—Sergio, spuse el, problema atentatelor a devenit o cauză națională și un stindard politic pentru unele partide. Nimănui nu-i pasă de detenția ta și dacă e justificată sau nu; mai multe persoane se află, de asemenea, în aceeași situație, izolate în secret. Serviciul de informații face eforturi enorme pentru a descoperi adevărul și a localiza celulele teroriste, care stau cu siguranță pasive așteptând momentul prielnic unui nou atac. Ochii lumii sunt ațintiți acum asupra Spaniei și pe nimeni nu va interesa că tu ești cel care plătește pentru oalele sparte, înțelegi?

—Da, domnule Rodrigo.

—Este doar o chestiune de timp până când îți vom dovedi nevinovăția, dar trebuie să ai răbdare și să nu declari mai mult decât ai făcut-o până acum.

—Am înțeles... vocea lui lăsa să se întrevadă o descurajare de nedescris.

Într-adevăr, șederea sa acolo promitea să fie lungă, mult prea lungă și, deși știa că mai era timp până la ziua în care fuseseră concepuți Maria del Mar și Diego, mai știa și că era foarte probabil ca în acea zi să fie încă închis, astfel încât cei mici să nu se mai nască, iar el percepea acest fapt ca o moarte teribilă și veritabilă, de pe urma căreia nu își va mai putea reveni, ca și cum, odată cu ei, ar muri și o parte din sufletul său.

—Rodrigo, spune-mi un singur lucru, spuse Paco îngrijorat. Pot indivizii ăștia să-l rețină așa, fără niciun ordin, nu am putea să apelăm la presă sau să-i reclamăm pur și simplu?

—Ai comite un delict de securitate națională și ai înrăutăți lucrurile, Paco.

—Dar trebuie să facem ceva... se plânse Margarita.

—Trebuie să avem în primul rând răbdare. Procurorul nu ne e de niciun ajutor, căci își apără acuzația și poziția. Lăsați-mă să acționez și vom vedea cum va decurge totul.

Au fost înștiințați că timpul alocat vizitei a expirat și cei patru trebuiră să-și ia rămas-bun. Margarita, împotrivindu-se despărțirii nedorite și inevitabile, se aruncă în brațele lui Sergio, ținându-l strâns și plângând neîncetat. Paco fusese nevoit să o desprindă de el, cu tristețe. Apoi, se uită neputincios la fiul său, care, cu o milă nesfârșită în priviri, încercă să-și calmeze părinții.

—Nu vă faceți griji. Totul va fi bine.

—Nimic nu e bine, copile, obiectă Margarita. E o mare nedreptate! Sunt mama ta și e dreptul meu să stau cu tine!

Chiar în acel moment, gardienii deschiseră ușa și dădură ordin vizitatorilor să părăsească sala. Paco și Rodrigo ieșiră, dar, într-un impuls incontrolabil, Margarita se răsuci brusc ca să-și îmbrățișeze încă o dată fiul. Paznicii interveniră prompt, oprind-o și împingând-o împotriva voinței ei spre ușă. Acolo, cu plânsete și țipete, femeia opuse o rezistență acerbă, silindu-i pe cei doi bărbați care o escortau să facă uz de forță. Văzând acestea, Sergio se înfurie și sări să o apere, așa că trebui să fie ținut și el cu forța de alți gardieni. Vizibil afectat, băiatul le strigă să nu o mai maltrateze pe mama sa. Ea continuă să se zbată în mâinile paznicilor, implorându-i, cu ochii inundați de lacrimi:

—Lăsați-mă să stau cu el! E dreptul meu; sunt mama lui, care i-a dat viață! Vă rog, vă implor! Nu-mi puteți lua dreptul de a fi alături de fiul meu!

În cele din urmă reușiră să o scoată pe femeie din încăpere, iar gardienii care îl țineau pe Sergio îl slăbiră din strânsoare și-l escortară până la celulă. Încă putea auzi strigătele disperate ale mamei sale în depărtare. Se prăbuși pe un scaun și izbucni în lacrimi ca un copil.

NECAZ DUPĂ NECAZ

Timpul trecea și totul se complica din ce în ce mai mult pentru Sergio. Apărarea nu avea nimic în mână pentru a-l putea scoate imediat din închisoare și, culmea necazului, ziua în care se presupune că el și Gabriela ar fi conceput copiii deja trecuse. Purta în el o jale insuportabilă. Simțea o apăsare puternică pe tot corpul. Își târa picioarele ca și cum ar fi cântărit câteva tone. Fiecare noapte i se părea o veșnicie, stând culcat cu ochii pironiți în tavan și plângând pierderea micuților nenăscuți. Deși avea o relație bună cu unii dintre colegii de penitenciar, prefera să se izoleze în tristețea lui. Refuzase chiar și vizita părinților în acele săptămâni grele, căci voia doar să fie singur și să învețe să poată supraviețui pierderii definitive a copiilor.

Printre personajele din închisoare se remarca un tip relaxat, cu un aer boem, pe nume Vladimir, zis și „Mante”. Observând tristețea lui Sergio, începu să-l urmărească discret, de la distanță, până când, într-o bună zi, decise să se apropie de acesta.

—Hei, omule, spuse Vladimir cu sinceritate, ești un tip cam tăcut și, deși închisoarea asta nu e una dintre cele mai rele, deja ai scos câțiva pușcăriași-șefi din sărite din cauza atitudinii tale de pustnic. Nu-ți place să vorbești cu oamenii?

—Îmi pare rău, spuse Sergio fără să-l privească în ochi. Mi-am pierdut copiii și dacă unul dintre acești huligani vrea să mă ia la bătaie pentru că sunt trist, să o facă, nu-mi pasă.

—Și eu am copii. Doi: o fată și un băiat. Mi s-a interzis să-i văd, dar nu numai asta mă separă de ei, ci și întregul Atlantic, suspină lent cu melancolie și continuă: Știi ceva? Nu cred că-i voi mai vedea vreodată în viața mea.

Dintr-odată, Sergio înălță capul să-l privească în față. Se simțea înțeles și putea percepe pe deplin situația acelui om.

—Dar măcar mai ai o speranță, nu-i așa? îi spuse atunci.

—Da, e adevărat, dar sunt foarte puține. Mama lor nu le vorbește deloc despre mine. Și-a schimbat viața complet și acum chiar nu mai știu unde locuiesc. Nu am nici măcar o amărâtă de poză cu ei; doar acest portret pe care l-am pictat eu însumi, amintindu-mi de ultima dată când i-am văzut. Băgându-și mâna în buzunar, scoase o acuarelă frumoasă, lucrată excelent, în care erau doi copii zâmbind ca și cum ar fi stat să pozeze. Tabloul era de o calitate atât de bună, încât arăta aproape ca o fotografie adevărată.

—Ce pictură bună, spuse Sergio uluit. Arată ca o fotografie.

—Da, ei, bine... faza e că sunt pictor, cel mai bun din Europa și unul dintre cei mai buni din Argentina, glumi el.

—Eu sunt Sergio. Și tu?

—Vladimir, la dispoziția ta!

—Și zi așa... ești argentinian?

—Am spus-o în glumă, amice. Sunt venezuelean, dar stau de mult aici, în Spania. M-au prins pentru a treia oară cu ceva ce ei numesc droguri și eu medicină naturistă și m-au băgat șapte ani la zdup pentru că le aduceam canabis unor tipi cu dureri groaznice, ca terapie. Sunt închis aici de trei ani

și poponarii ăștia nici măcar nu mă pot convinge că tot ceea ce am făcut a fost un lucru rău, spuse zâmbind. Și tu de unde ești?

—Spaniol, din Málaga.

—Și ce cauți închis aici, dacă îmi permiți să întreb?

—Ticăloșii ăștia cred că am ceva de-a face cu atentatele de la Madrid.

—La naiba... Păi, atunci, ești într-o mare belea.

—Da! Așa se pare.

—E deja planificat procesul?

—Ăștia habar n-au ce să facă cu mine și cred că vor trece câțiva ani până când vor avea ceva planificat.

—Cu siguranță... Și ce s-a întâmplat cu copiii tăi?

—Am avut și eu doi, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

—E al naibii de greu și te înțeleg. Dar îți recomand să-ți încarci bateriile, pentru că nu ai venit tocmai la o cură de odihnă aici. Încearcă să treci cât mai neobservat și să faci ceea ce face toată lumea pentru a evita unele probleme.

—Voi încerca s-o fac, Vladimir, îți mulţumesc mult.

—Zi-mi Vladi, căci „mir” sună foarte comunist și îi urăsc pe ticăloșii ăia.

—Bine, Vladi. Spune-mi ceva: mi-ai putea face un portret al copiilor mei, dacă ți-aș spune cum arată?

—Cu mare plăcere, dar nu ar fi mai bine dacă ai cere o poză de la mama lor sau de la vreo rudă?

—Rudele mele nu i-au cunoscut, iar mama lor a dispărut odată cu ei. Îi am doar în memorie, la fel ca și tine.

—Văd, da; și tu ești exact ca mine.

—Mai rău, aș zice eu...

—O voi face cu drag, dar va fi cam complicat. Va trebui să fii foarte exact în descriere...

—Voi fi, nu-ţi face griji.

—Hei... nu știu ce să spun. Hei, omule... Adu-mi niște vopsele bune și-ți voi face un portret al naibii de bun, dar ridică-ți moralul dacă nu vrei să ajungi rău aici, înțelegi?

—Mulțumesc pentru pont, Vladi. Voi încerca să fiu mai sociabil. Spune-mi, de ce anume ai nevoie?

—Mâine îți fac o listă. Voi păstra restul vopselelor, bine? Că nu prea mai am.

—Cum dorești și îți mulțumesc foarte mult!

—Pentru puțin, prietene! Ai grijă de tine și hai să intrăm, că s-a terminat ora de stat în curte.

Cu felul său vesel și glumeț, Vladi era un personaj charismatic și foarte apreciat de toată lumea din acea închisoare. Cânta la chitară cu virtuozitate, știa multe despre artele plastice și era înzestrat cu un talent nemăsurat pentru pictură. În plus, avea un caracter flegmatic și un fel de pace de sorginte budistă pentru că practica zilnic această religie, care, amestecată cu ardoarea caraibiană tipică genelor sale, creau în el un contrast deosebit și asta îl făcea să transmită vibrații pozitive celor din jur.

În acea săptămână, Sergio încuviință să fie din nou vizitat de familie, ceea ce aduse un zâmbet plin de speranță pe buzele Margaritei și lacrimi de bucurie în ochii bietului Paco, care arăta foarte consumat. Trecuseră șase luni de când fiul lor se afla în închisoare și cei doi erau împovărați de o suferință care nu contenea, pentru că nicio veste bună nu sosea. Autoritățile au permis vizita ambilor părinților în același timp, pentru că astfel îi puteau ține mai ușor sub observație, încercând să obțină cât de cât un indiciu revelator.

Aflându-se din nou față în față cu Sergio, inimoasa lui mamă îl întrebă cu compasiune și totodată cu mustrare în glas:

—De ce nu ai acceptat să te vizităm, fiule?

—Îmi pare rău, mamă, dar sunt foarte deprimat și nu aș fi vrut să mă vezi așa.

—Și noi suntem, Sergio, îl admonestă Paco, dar suntem o familie și trebuie să rămânem uniți, indiferent ce s-ar întâmpla și oriunde ne-am afla. În plus,

e foarte frustrant să călătorim până aici ca să ne lași cu ochii-n soare.

—Da... iartă-mă, tată. N-am vrut să vă fac probleme...

—Gata, acum a trecut, îl liniști tatăl său; nu-ți face griji, noi te vom înțelege întotdeauna.

—Mulțumesc...

—Rodrigo spune că situația se îmbunătățește și că procesele celor acuzați de atentat pot începe în orice moment. Am vorbit și cu reprezentanți ai unor partide din opoziție ca să facem presiune asupra guvernului. În câteva luni vei fi liber, fiule, comentă Paco, încercând să-l țină la curent cu noutățile.

Însă toate acestea îl lăsau rece pe Sergio, pentru că tot ce îl mai interesa la vremea aceea era sănătatea soră-sii și nașterea nepoților săi.

—Sună grozav, tată, spuse el, dar ascultă bine ce-ți voi spune: este esențial să nu-i spui nimic lui Rocío despre ce s-a întâmplat până când se naște cel de-al doilea copil.

—Dragul meu, dar Rocío tocmai a născut, zise Margarita. Și e foarte mirată că nu o suni. Deși i-am scris în numele tău, insistă foarte mult să îi dai un apel telefonic și, dacă în cele din urmă te va suna ea și tu niciodată nu vei răspunde... ce-i voi spune?

—Mamă, în curând va rămâne însărcinată din nou și trebuie să-mi promiți că nu-i vei povesti nimic din toate astea până când nu va trece și de cea de-a doua naștere. Scrie-i că mi-e foarte greu să comunic chiar și cu voi. Încearcă s-o suni de câteva ori de pe telefonul meu mobil și închide și apoi

scrie-i în numele meu, explicându-i că de acolo de unde sunt nu se poate face legătura. Faci asta pentru mine, te rog?

Cei doi încuviințară cu mare greutate să-i urmeze întocmai instrucțiunile.

—Bine, continuați să-i răspundeți la e-mailuri pentru mine și trimiteți-i niște poze pe care le am pe laptop. Încă nu le-a văzut și nu-și va da seama că sunt vechi.

—Așa vom face, fiule. Nu-ţi face griji.

—Mulțumesc, mamă. Apoi mai e ceva... tată, trebuie să te lași de fumat chiar acum, înțelegi ce vreau să spun? Dacă nu, în câteva luni vei face un cancer pulmonar care te va ucide și am nevoie de tine alături de mine... viu.

—Nu-ți face nici o grijă, fiule, eu mă simt bine, spuse Paco, oarecum speriat de afirmația lui Sergio.

—Nu-mi pasă dacă te simți bine sau rău. Nu asta te-am întrebat. Îți cer doar să te duci la medic să te controleze, ca să poți trata ceea ce ai sau să previi ceea ce ești pe cale să faci.

—Fiule, de luni bune îmi spui asta și sunt surprins de intuiția ta, dar acum trebuie să-ți mărturisesc că sufăr de cancer deja de câțiva ani. Doar mama ta știe și nu am vrut să spunem nimănui pentru că boala este sub control și deocamdată mă simt destul de bine.

—Tatăl tău e un prost, Sergio. I-am spus să facă chimioterapie și nu vrea să mă asculte. Spune că nu crede în lucrurile astea.

Vestea îi pică lui Sergio ca un bloc uriaș de gheață pe inimă.

—La naiba! Nici asta nu am putut să evit! se învinovăți el.

—Mă voi face bine, fiule. Cel mai important lucru acum este să te scot din închisoarea asta blestemată.

—Tată, vei muri dacă nu faci tratamentul, crede-mă.

—Cu toții trebuie să murim, fiul meu, răspunse Paco mândru și impetuos. Cel mai important lucru este să ne comportăm corect cu oamenii pe care îi iubim, iar de restul are grijă Dumnezeu.

—Gândește-te, tată, fă-o pentru mine... poți?

—O voi face, promit. Liniștește-te și nu-ți mai face griji pentru noi.

—Mulțumesc, tată. Vă rog, aici aveți o listă cu unele lucruri de care am nevoie. Puteți să mi le aduceți la următoarea vizită?

—Sigur, aprobă Margarita, luând notița și citind-o.

—Sunt niște cărți pe care aș vrea să le citesc.

—Și materiale pentru pictat?

—Da, mamă. Poate voi începe să pictez. Cine știe, nu? Doar am aici mult timp pentru trândăveală! spuse, încercând să glumească și să le descrețească puțin frunțile.

—Data viitoare va veni doar tatăl tău, pentru că Rocío va sosi în vizită cu Clarita și eu voi rămâne acasă cu ele. E o copilă minunată... Ce păcat că n-o poți vedea și tu, fiule...

—Îmi pare rău, dar crede-mă că o cunosc cumva... Nu-ți poți imagina liniștea sufletească pe care o am, știind că sarcina ei s-a încheiat cu bine, așa cum am visat cu toții.

—Ai avut dreptate, Sergio: dacă sora ta ar fi aflat ce s-a întâmplat cu tine, cine știe ce s-ar fi petrecut cu ea și cu sarcina foarte complicată pe care a avut-o în ultimele luni. Bine că te-am ascultat, îi spuse Margarita fiului ei, în timp ce gardianul îi avertiză că vizita se terminase.

Își luă rămas-bun de la el scurt și cu durere, așa cum fusese nevoită să se obișnuiască să facă de fiecare dată când venea să-l vadă.

În timpul săptămânii, Sergio încercă să se integreze mai bine în activitățile din închisoare. Purtă conversații cu mai multe persoane în timpul plimbărilor prin curte și, cu sprijinul lui Vladimir, se întâlni cu unii lideri ai pușcăriașilor. În mod vizibil, existau mai multe grupuri rivale, dar toate păreau să fie sub controlul autorităților și să mențină pe cât posibil respectul reciproc. Vladimir avusese o contribuție importantă la integrarea lui Sergio: se descurca foarte bine cu grupul spaniol și era iubit în cel al latinilor; de asemenea, era în relații bune cu arabii și cu românii, care, la rândul lor, îl stimau. Fără să vrea, Vladi devenise un fel de consul general pentru problemele și rivalitățile dintre diferitele grupuri, căci prin intervenția sa reușea imediat să spulbere orice tentativă de conflict dintre acestea.

Următoarea vizită avu loc după cincisprezece zile și de data asta doar Paco se prezentă pentru a-i înmâna ceea ce le ceruse. Intră pe ușă cu prezența lui impunătoare și tristețea sa elegantă și-l îmbrățișă cu dragoste.

—Ce mai faci, tată? Ai fost la medic?

—Bine, fiule. Sunt ținut sub control, îi explică, minținд ca să nu-l îngrijoreze. Sora ta a ajuns ieri și ne-a spus că e din nou însărcinată.

—Asta e bine! Și cum se simte?

—Pare foarte fericită și luminoasă. Am făcut un mare efort pentru a păstra secretul asupra situației tale. Maică-ta era pe cale să cedeze, dar bucuria veștii despre viitorul nostru nepot și faptul că ai prevenit-o deja i-au dat puterea să tacă și să-ți urmeze sfatul.

—Sigur că da. E mai bine pentru Rocío să nu știe nimic.

Se lăsă tăcerea între cei doi. Paco contemplă mâinile fiului său, așezate pe masă, acele mâini care cândva se cuibăriseră micuțe în ale lui. Apoi îl privi din nou în ochi.

—Fiule, spune-mi ceva... de unde ai știut?

—Dacă îți povestesc, îl lămuri Sergio, n-o să-ți placă ceea ce-o să auzi și n-o să-ți vină să crezi.

—Știi că nu mă îndoiesc niciodată de ceea ce-mi spui, Sergio. Ești un fiu grozav și mereu ai fost un om bun și de cuvânt, așa că poți să-mi spui orice, o să te cred.

—Tată, ascultă-mă atunci cu atenție: am trăit deja câteva din aceste întâmplări, mărturisi tânărul cu grijă, cu vocea scăzută și privindu-l în ochi. Cu o expresie serioasă, dar și misterioasă, făcu o pauză pentru a-și întreba

conștiința și apoi continuă: de aceea știam deja despre atentatul din 11 martie, despre nunta și sarcinile surorii mele și chiar despre acel meci de fotbal, îți amintești?

—Ce vrei să spui?

Neliniștit și plin de interes, Paco își dezlipi spatele de spătarul scaunului, pentru a se apleca și a se apropia de fiul său.

—Nu știu cum să-ți explic, tată, dar cumva mintea și sufletul meu au trăit nouă ani în viitor și acum m-am întors brusc în trecut. Ți-am trăit moartea, tată, și de aceea m-am supărat atât de mult pentru chestia cu țigara.

—Nu prea înțeleg; explică-te mai bine, îl îndemnă Paco fără să-și revină din uimire.

—Ei bine, am trăit deja viața asta. Apoi, dintr-odată s-a întâmplat ceva și m-am întors în timp. Știu că sună nebunesc, dar ăsta e adevărul gol-goluț!

—Binecuvântată să fie Fecioara... cum poate fi posibil așa ceva?

—Nu știu, dar e adevărat! exclamă Sergio cu voce joasă.

Tatăl său își spărgea capul cu acest puzzle. Căutând să judece cu discernământ și încercând să nu fie auzit de agenții de pază, conștient de faptul că erau observați și înregistrați, el întrebă:

—Și... de ce a trebuit să ajungi și la închisoare?

—Asta e problema: m-am hotărât să previn atacul terorist din 11 martie pentru că știam deja de el, dar polițiștii mi-au ascultat apelul prea târziu și au reușit să dezamorseze doar trei din cele treisprezece bombe. Atunci m-au identificat din cauza unei nenorocite de camere de luat vederi, care era aproape de telefonul public de unde i-am sunat și în acel moment soarta mi s-a schimbat.

Paco îl învălui pe Sergio cu privirea sa caldă.

—Te cred, fiule! făcu o pauză și continuă: și de ce crezi că s-a petrecut această revenire în timp?

—Pentru că lumea s-a sfârșit, a fost distrusă...

—Cum? Nu se poate... bolborosi bărbatul. Dumnezeule, e groaznic!

—Da. A fost o chestiune de secunde...

—Și apoi... Dumnezeu te-a ales pe tine să ne înștiințezi pe noi și pe ticăloșii ăștia ignoranți. Va fi foarte greu să dai explicația asta... Dumnezeule... Gândurile îi veneau atât de repede, încât el nici nu reușea să le exprime. Ești alesul Domnului nostru ca să ne avertizezi de sfârșitul lumii, fiule, rosti el în cele din urmă.

—Nu cred, tată. Cred că a fost o pură coincidență că mi s-a întâmplat mie. I s-ar fi putut întâmpla altcuiva, dar cumva sufletul meu a fost cel care s-a aflat la „locul nepotrivit”.

—Dar ce s-a întâmplat, mai exact? Un război nuclear, poate?

—Nu cred. A fost foarte rapid, mai degrabă ca o implozie gigantică, așa cum totul ar fi fost înghițit de un mare vid.

—Și... ce crezi că ar fi putut să fie și de ce?

—Asta încerc să descopăr.

—Trebuie să te scoatem de aici, fiule, orice-ar fi.

—Stai, tată. Încă n-am terminat. Sunt și alte lucruri care s-au întâmplat și care mă afectează atât de mult că am ajuns să nu mai dau doi bani pe lumea asta.

—Și mai multe lucruri? Dar ce altceva ți s-ar mai fi putut întâmpla, fiule?

—Soția mea ar trebui să fie însărcinată acum cu cei doi copii ai noștri. Înțelegi ce înseamnă asta?

—Nepoții mei, șopti Paco, capabil să înțeleagă durerea fiului său.

—Sunt morți pentru mine, tată. Îi păstrez în suflet și îmi amintesc fiecare din anii împreună cu ei, ca și cum ar fi fost ieri... Iar mama lor nici măcar nu mă cunoaște, spuse el, cu un acces de slăbiciune și emoție care îl impresionară pe tatăl său.

—Ți-ai pierdut copiii, fiule: cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui tată. Mizerabilă soartă pentru inima ta mare.

—De aceea nu am vrut să vă văd în săptămânile anterioare. Sper că mă înțelegi și că mă ierți.

—Nu-i voi spune nimic mamei tale. Te-ar crede, dar o cunosc și știu că n-ar putea să tacă, probabil că le-ar spune tuturor secretul tău, pentru a justifica și ce s-a întâmplat și a încerca să te elibereze cu acest argument. Și asta nu ar face decât să-ți înrăutățească situația.

—Știu.

—Trebuie să rămână secret, pentru că lucrurile ar putea bloca procesul, dacă acest lucru ar fi cunoscut.

—Știu... dar, tată, chiar trebuie să te duci la medic.

—Fiule, timpul meu e pe terminate și soarta planetei noastre apasă acum pe umerii tăi tineri. O onoare mai mare nu pot avea înainte de moarte, fie că va fi mai devreme ori mai târziu. Trebuie doar să te scoatem de aici. Între timp, caută să-ți amintești ce ar fi putut cauza sfârșitul lumii și, dacă într-o zi vei avea șansa de a lămuri acest lucru și de a putea face să fie evitată catastrofa, va trebui să fii foarte convingător. Voi face tot ce-mi stă în putere să rămân sănătos și să-ți dobândesc libertatea, dar trebuie să fii pregătit să-i convingi pe mulți.

—Trebuie să încep prin a mă convinge pe mine însumi, tată. Pe deasupra mai și studiez fiecare mișcare în această lume nebună, citesc și mă informez despre orice, dar este foarte dificil să o fac dintr-o închisoare și îmi vine și mai greu atunci când mă gândesc la copiii mei recent „decedați”.

—Sunt alături de tine, să nu uiți asta. Sunt un om umil și ignorant din multe privințe, dar voi vedea ce se poate face.

Paco se despărți de fiul său cu altă stare de spirit. Acum, totul era mai clar pentru el și avea o motivație mai puternică pentru a supraviețui, dar în sinea lui știa că zilele îi erau numărate.

În curând, el va încuviința să i se facă chimioterapia, dar procesul malign înaintase cu repeziciune și era ireversibil. În curând va zăcea într-un pat cu intubație respiratorie, măcinat de un cancer pulmonar cu care conviețuise ani la rând, cauzat de patima sa pentru fumat și de lipsa voinței de a renunța la trabuc.

Pentru moment însă, Sergio se simțea ceva mai ușurat. Evitând să se gândească la suferințele groaznice prin care tatăl său avea să treacă peste puțin timp, el avea sentimentul că, pentru prima dată de la întoarcerea sa în timp, nu se afla singur în limbul său existențial.

LEGENDA

Cu creionul de cărbune adus de Paco și hârtia specială de desen comandată de Vladi, Sergio petrecu multe ore din timpul programului de ieșire în curtea închisorii cu pictorul cel meticulos, pentru a realiza împreună portretul celor doi copii nenăscuți. Au făcut mai multe încercări până când au putut obține ceea ce voiau. Sergio ducea apoi schițele în cameră și acolo studia cu atenție fiecare detaliu de pe fețele lor, comparându-l cu amintirea pe care le-o păstra în memorie, pentru a le îmbunătăți apoi în următoarea întâlnire. În acest fel, încetul cu încetul și zi după zi, între cei doi se legă o prietenie frumoasă și, după o bucată de timp, realizară în cele din urmă portretul care îndeplinea toate așteptările lui Sergio. Vladi nu numai că reușise să redea întocmai trăsăturile fizice ale celor doi micuți, dar, mai mult, a fost în stare să le impregneze și o personalitate, și trăsături de caracter foarte precise, fapt care îl emoționă mult pe Sergio. Era ca și cum, în sfârșit, putea avea o imagine reală a lor.

—Nu știu cum să-ți mulțumesc, Vladi... E pur și simplu...

Chiar în acel moment, Pete, un delicvent, lider al celui mai radical și problematic grup de spanioli din închisoare, îi smulse schița din mâini cu duritate.

—Ce naiba a mai pictat și sudistul ăsta? spuse în bătaie de joc în timp ce se îndrepta spre acoliții săi. Toți râdeau de această șicană, iar Vladi, fiind pe față, trebui să-l oprească pe Sergio, care era cât pe ce să transforme renghiul jucat de Pete într-o ceartă violentă.

—Este portretul copiilor lui Sergio. Ar trebui să ai puțin respect, căci sărmanii sunt morți, îl avertiză el.

—Morți? repetă Pete pe un ton arogant și neîncrezător.

—Da, morți, imbecilule, și dacă nu mi-l dai înapoi, te voi hărțui până când mă vor condamna pe viață, a amenințat Sergio fără teamă.

—Mă cac pe tine! exclamă individul. De fapt, cel nou are curaj. Să vedem ce o să mai faci dacă te voi hărțui eu pe tine, conașule!

—Hai, lasă balivernele, încercă Vladimir să intervină fără succes.

Cei doi îl împinseră la o parte pe agresor și atunci începu o încăierare în care Sergio a încasat-o cel mai rău. După ce reuși să smulgă portretul copiilor din mâinile lui Pete, trebui să-l apere cu corpul său și astfel, ghemuit, rezistă eroic la tot felul de lovituri și bușituri în față, în spate și picioare până când gardienii de serviciu sosiră și-l scăpară de agresor.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Sergio perturbase normalitatea penitenciarului și nimeni nu vorbea despre asta. Toată lumea era tăcută, dar în stare de așteptare, pentru că toți știau că Pete își va lua revanșa și că Sergio va da foarte curând de belea.

Ziua vizitelor pentru deținuții speciali sosi din nou. Paco adusese cărțile de care Sergio avea nevoie. În mod straniu, venise singur, iar Sergio, curios, îl întrebă:

—Unde e mama?

—Am convins-o să stea cu soră-ta. Rocío a decis să mai stea câteva zile acasă pentru că zice că nu arătăm prea bine.

—Te rog, încearcă să nu-i spui nimic încă vreo câteva luni, bine? Poate voi fi deja afară de-aici până atunci.

—Facem tot ce putem, fiule.

—Să vedem, ce mi-ai adus? spuse Sergio, întorcându-și atenția spre mormanul de cărți pe care tatăl său le pusese pe masă.

—Niște cărți care tratează într-un fel sau altul despre lucruri care te pot interesa și ajuta să găsești o cale de ieșire sau o explicație pentru ceea ce ți s-a întâmplat.

—Mulțumesc, tată – spuse zâmbind. Văd că m-ai crezut cu adevărat.

—Cum să nu te cred? Ești fiul meu! Și nimeni nu cunoaște mai bine valoarea și virtuțile tale decât părinții tăi... Întotdeauna am crezut că una dintre cele mai mari calități ale tale este că minciuna nu îți stă în caracter.

—Ești grozav, știi asta?

Paco, punându-și ochelarii și uitându-se atent la fiul său, îl întrebă surprins:

—Dar... ia stai... ce s-a întâmplat cu fața ta?

—Am luptat ca să apăr ceea ce-mi aparține.

—Ah, ce porcărie, măi băiete! se ambală tatăl. Asta ne mai lipsea acum, să te amesteci în luptele din penitenciar!

—Crede-mă, aș fi evitat-o dacă nu ar fi trebuit să apăr asta. Sergio îi arătă portretul copiilor săi. Văzându-l, lui Paco aproape că i se tăie respirația; de surpriză, fața lui păli, în timp ce ochii i se umeziră.

—Ei sunt?

—Da, ei sunt.

—Cine i-a desenat? Vocea îi tremura și abia se auzea.

—Un coleg de detenție care pictează minunat.

—Văd... murmură el cu dificultate, profund emoționat și reținându-și lacrimile. Sunt frumoși nepoții mei, fiule...

—Mi-aș da viața pentru ei, tată. Știu că mă înțelegi.

Auzind aceste cuvinte, Paco își recăpătă calmul. Nu avea voie să fie slab. Fiul său trecea printr-o situație grea, iar responsabilitatea sa ca tată era să-l încurajeze și să rămână senin.

—Poți să-l păstrezi, fiule; nu-ţi face griji pentru mine.

—S-ar putea să am și alții într-o bună zi, dar nu vor fi cei pe care îi vezi aici, se lamentă bărbatul dezamăgit, în timp ce lua portretul înapoi de la tatăl său.

—E păcat, Sergio, dar trebuie să treci peste asta; te implor.

—Asta și încerc să fac, te asigur, dar este foarte greu și statul în închisoare nu mă ajută.

Între cei doi se așternu un moment de tăcere. Paco asista neputincios la tristețea fiului său și atunci simți nevoia să-i destăinuie ceva.

—Există o poveste, fiul meu, pe care nu ți-am spus-o niciodată, dar acum vreau să o cunoști, astfel încât nepoții mei să o afle într-o bună zi de la tine, îi spuse el. Îți amintești legenda banditului „Pași Lungi”?

—Desigur, toată lumea ne numește astfel în Ronda datorită presupusei rudenii pe care o avem cu el.

—Numele lui real era Juan Mingolla Gallardo. Întotdeauna a fost tabu să vorbim despre el în familie, dar adevărul este că el a fost bunicul meu și că, pe lângă faptul de a fi fost un bandit celebru, a știut să folosească norocul la jocul de cărți în favoarea lui și, fiind generos și un bun vânător, a câștigat pe deasupra și admirația întregului oraș.

—Mereu am crezut că sunt doar pălăvrăgeli ale oamenilor.

—Nu, nu au fost doar vorbe. Juan Mingolla, înainte de a deveni banditul „Pași Lungi”, fusese un tânăr obișnuit, care își iubise mult familia și, văzând-o destrămată după moartea mamei lui și plecarea fratelui său, care se căsătorise și se mutase departe, a devenit un singuratic și a început să facă braconaj în munți. După cum ți-am spus, avea un talent aproape magic pentru jocul de cărți, cu toate că bunica mea, Sara, ne povestea că se pricepea bine și la trișat și că știa cum va evolua o partidă înainte de a începe. Oricum ar fi fost, datorită talentului său, mulți dintre datornici au trecut cu vederea activitățile sale ilegale; chiar și unii oameni ai legii au închis, de asemenea, ochii din acest motiv. În ciuda faptului că era singuratic și rătăcitor, Juan Mingolla trăise o poveste de dragoste cu frumoasa Paquita, slujnică la o fermă din munți, care îi dăruia pasiunea ei în

tainã, în nopți sporadice, dar intense. Când un bărbat, de asemenea interesat de fată, a aflat despre asta, gelozia și invidia l-au făcut să-l denunțe pe Juan pentru braconaj. Ca urmare, acesta a fost arestat și bătut cu brutalitate, ceea ce l-a transformat într-un animal însetat de răzbunare, ajungând să-l ucidă pe delator și pe fiul său. De atunci înainte, a devenit un bandit tolerat și renumit în Ronda. Nimeni nu îndrăznea să-l oprească: în timp ce șantaja autoritățile cu jocul, actele sale de caritate câștigaseră aprecierea tuturor.

—Această poveste este foarte interesantă, tată. Nu o știam, spuse Sergio fascinat de această revelație, dar de ce ți-a venit în minte chiar acum?

—Doar pentru că soarta a făcut ca și viața ta să ia o întorsătură decisivă, fiule. Juan Mingolla, supranumit „Pași Lungi”, a fost arestat, închis și condamnat la pușcărie pe viață. De fapt, în cadrul unei dispute cu autoritățile, pentru că îl răpise pe străbunicul meu, un om influent, Juan s-a predat rănit în fața ovațiilor întregului sat care îl iubea, apoi a fost închis. L-au supus torturii și, în ciuda faptului că fusese condamnat pe viață, a fost apoi achitat pentru bună purtare. Localnicii s-au bucurat, pentru că toată lumea din sat îl stima și considera acea detenție nedreaptă. Apoi, străbunicul meu i-a dat o slujbă pe moșie pe timpul eliberării sale condiționate și atunci banditul a avut în secret o aventură cu bunica mea, care, impresionată de faima lui, a căzut pradă farmecelor sale și astfel am ajuns noi să le fim urmași. Totuși, Juan nu era fericit cu viața statornică pe care o ducea. Simțea nevoia să se reîntoarcă la fosta sa viață în libertate din munți și trebuia neapărat să meargă s-o caute pe Paquita, adevărata lui dragoste. De aceea, încălcând eliberarea sa condiționată, a fugit și apoi a fost urmărit și încolțit într-o confruntare în care Paquita, care era alături de el, și-a pierdut viața, nevinovată fiind. Rămas singur, înconjurat și pus să aleagă între a muri și a se preda pentru a fi dus înapoi la închisoare, „Pași Lungi” nu a ezitat. Lipsit de ceea ce iubea cel mai mult, a ieșit din ascunzătoare și a strigat: „Atunci, omorâți-mă!”.

—Și acolo l-au împușcat, nu-i așa?

—Așa e, fiule. Asemeni lui, ai pierdut și tu ceea ce iubeai cel mai mult și te afli pe nedrept în închisoare. Îți cer doar să nu faci ce a făcut străbunicul tău. Nu te lăsa încolțit și, dacă totuși se va întâmpla, nu te preda atât de ușor doar pentru că crezi că viața nu mai are sens fără soția și copiii tăi. Suntem mulți cei care te iubim și avem nevoie de tine. În plus, lumea ar putea primi o a doua șansă dacă ieși de aici și poți afla cumva ce s-a întâmplat cu adevărat, pentru a reuși s-o salvezi.

—Tată, nu vreau să te dezamăgesc, dar dacă abia știu de ce sunt aici, crezi că voi reuși să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat? Și dacă aș formula o oarecare teorie, crezi că s-ar putea evita ceva?

—Posibil, fiule, posibil. Cred orbește în tine și nimeni în această lume nu-i mai potrivit ca tine să poarte această responsabilitate.

—O spui pentru că ești tatăl meu.

—O spun pentru că știu cine ești și pentru că te iubesc.

—Și eu pe tine, tată...

—Mâine, când Rocío va pleca din nou în Australia, voi face primul tratament de chimioterapie; sper să funcționeze.

—Slavă Domnului, tată! exclamă Sergio emoționat. În sfârșit, m-ai ascultat... am nevoie de tine acum mai mult ca niciodată!

Vizita se termină, iar mai târziu, în pat, Sergio se gândi la povestea pe care i-o spusese tatăl său. Acolo, cu portretul Mariei del Mar și al lui Diego în mână, medită pentru multă vreme până ce îl fură somnul.

Petrecu a doua zi cufundat din nou în lecturile sale, iar când sosi ora de plimbare prin curte, ieși ca să ia o gură de aer curat. Acolo, deținuții tocmai se pregăteau să asculte la radio „marele clasic”: partida de fotbal dintre Real Madrid și Barcelona. Era un meci-cheie și toți aveau emoții, dar când îl văzură pe Sergio acolo după câteva zile în care nu ieșise deloc, o tăcere tensionată cuprinse atmosfera. Vladimir se apropie de el rapid, cu o atitudine protectoare.

—Prietene, tipii ăștia au de gând să te caftească. Ar fi bine să te întorci înăuntru și să-ți continui ritualul de absență, așa cum ai făcut-o până acum. Totuși, avertismentul venise prea târziu, pentru că Pete stătea deja în fața lui Sergio, gata de luptă.

—Cară-te de aici, Mante, că trebuie să-i dau o învățătură de minte ăstuia, îi ordonă el lui Vladimir.

—E o prostie. Tu ai început totul. De ce mai faci probleme din nimic, Pete?

—Nu e treaba ta. Cară-te de-aici, dacă nu, încep cu tine!

Vladimir era dispus să-l înfrunte, chiar dacă știa că nu are nicio șansă, dar Sergio reacționă rapid.

—Să facem un pariu mai bine, propuse el amenințător individului.

—Acum ce naiba mai vrei, bobocule?

—Înțeleg că avem ceva de rezolvat, dar o să-ți dau o mie de euro dacă nu ghicesc cu exactitate rezultatul meciului.

—Cu exactitate? Ce vrei să spui cu asta?

—O să-ți spun cine înscrie golurile și când.

—Ce gogoși îmi înșiri aici, puștiule? îl luă Pete peste picior, încrezut. Acum ghicești și viitorul? Ești doar un mic rahat. Ai grijă, că nu stai pe roze aici: ai vizite restricționate și control complet ca și cum ai fi de la ETA.

—Păi... Nu ai nimic de pierdut. Dacă nu te voi plăti, oricum, tu și prietenii tăi cei curajoși mă veți face praf, nu-i așa?

—Bine, fie! acceptă Pete într-un sfârșit. Ia zi-mi, cum se va termina jocul, după părerea ta?

Sergio ceru creion și hârtie. Stătu un timp pe gânduri, iar în ochii celorlalți deținuți părea că se concentrează parcă pentru a intra într-o transă.

—Le am deja! a exclamat. Acum le scriu pe această foaie de hârtie și o dăm unuia dintre oamenii tăi de încredere, iar când meciul se termină, îl deschizi. Dacă nu am dreptate, o să ai paralele sau o să mă iei la pumni, dar dacă am dreptate, atunci încheiem aici povestea, bine?

Soluția aceasta inteligentă era urmarea unei nopți de meditație după conversația avută cu tatăl său. Își pregătise cu premeditare ieșirea, așa cum făcuse odinioară „Pași Lungi”. Pariază cu siguranța că vei câștiga și vei ieși din belele. Prioritatea sa principală era să-și continue șederea în închisoare fără situații ieșite din comun.

Deținuții urmăriră meciul cu o atenție deosebită, adunați cu toții în jurul unicului aparat de radio. Partida se sfârși cu trei la zero în favoarea

Barcelonei la ei acasă. Imediat, toți și-au îndreptat atenția spre mâinile lui Pete, care deschidea încet foaia pe care Sergio scrisese totul.

—Sper că ai paralele, „macho”, căci altfel nu vei avea destul rahat pentru a plăti datoria, amenință el cu convingere. Cu toate acestea, citind nota și constatând exactitatea cu care Sergio ghicise totul, rămase complet uimit. La dracu’! exclamă. Tipul ăsta ori e vrăjitor, ori are un noroc dat naibii.

Auzind acestea, Vladimir îi luă cu repeziciune hârtia din mâini pentru a o citi. Într-adevăr, prietenul său scrisese corect nu numai rezultatul meciului, dar și cine înscrisese golurile, în ce minut și în ce fel. Zâmbind mulțumit și în același timp fără griji de-acum înainte pentru siguranța lui Sergio, Vladi îi dădu replica lui Pete:

—Ambele! Sau poate ceva mai mult de atât...

Cu acel episod, conflictul se încheia în mod fericit și astfel se năștea o nouă legendă, și se prefigura respectul de care Sergio avea să se bucure de atunci încolo în închisoare.

INDECIZIE

Timpul trecu și odată cu el sosi și cea de-a treizeci și una aniversare a deținutului Sergio Alvarado. Se simțea fără niciun elan. În ciuda faptului că de săptămâni întregi era absorbit de o carte interesantă, scrisă de un fizician care explica teoria găurilor negre și care i se părea absolut fascinantă, în acea zi, dintr-un motiv ciudat, nu era în stare să-și continue lectura. Nu îl întrista într-atât faptul că își petrecuse ziua de naștere în închisoare, ci, mai mult, că se împlinise deja un an de la întoarcerea sa în timp și că situația nu i se îmbunătățise în niciun fel și nu exista nicio perspectivă de a găsi vreo soluție în acest sens. Se simțea înfrânt și, în fiecare zi care trecea, realiza cu o durere implacabilă și acerbă că micuții săi nu erau lângă el și că niciodată nu vor mai fi. În plus, în acea săptămână, au fost suspendate vizitele pentru că urma să fie supus unor interogatorii zilnice. De asemenea, trebuia să participe la identificarea unor persoane pe care nu le mai văzuse niciodată.

Și astfel, împovărat de tristețe, având drept companie doar vinețiul cerului și albul izbitor al pereților celulei sale, aștepta săptămână de săptămână să se întâmple ceva. Apoi trecură și zilele de naștere ale părinților săi, a căror amintire vie se dezintegra într-o tristețe atât de ascuțită, încât s-ar fi putut scurge printre gratiile închisorii, în timp ce lacrimile și suspinele sale de dor inundau patul.

În cele din urmă sosi, plesnindu-l ca un bici în suflet, ziua în care copiii săi ar fi trebuit să se nască. Tocmai își amintea cu emoție dureroasă fericirea lui din acele timpuri, când fanteziile sale au fost întrerupte brusc de vizita unei comisii de anchetă, mai numeroasă decât de obicei, care reclama prezența sa. Trecuseră deja cincisprezece luni de la atentatele de la Madrid și statutul său juridic era încă neclar, existând prea puține rezultate concludente în această privință.

Matías Carneiro, directorul închisorii, conducea delegația. Era un tip dur, dar corect, un profesionist cu studii în psihologie și sociologie, care lucrase,

de asemenea, pentru o perioadă la Centrul Național de Informații al Statului. Carneiro îl informă personal că dosarul său va ajunge la o primă instanță de judecată, pentru că se decisese să aibă loc procesul civil: urma să fie scos din regimul special de investigare și să i se facă un proces de drept comun pentru a stabili dacă era vinovat sau nu de acuzațiile care i se aduseseră.

Sergio îi ascultă cuvintele cu indiferență totală.

—Ce bine... capacitatea de înțelegere a justiției merge în ritmul unei țestoase, în timp ce nedreptatea depășește viteza luminii... sunteți niște idioți, spuse el, uitându-se atât la reprezentanții curții, cât și la anchetatori, și vom vedea dacă mă veți putea privi în ochi când mă vor găsi nevinovat și când tot ceea ce am pierdut vă va apăsa conștiința.

—Ar trebui să fiți recunoscător dacă acest lucru se va întâmpla, declară Matías Carneiro. Bucurați-vă, căci, dacă sunteți nevinovat precum spuneți, sigur veți ieși în curând.

—Și ce e cu viețile care s-au pierdut din cauză că mi-ați distrus viitorul? Ar trebui să mă bucur și de asta, domnule director?

—Justiția oamenilor este oarbă și lentă, dar asta este ceea ce avem la dispoziție. Să vedem, domnule, spuse el, încercând să-l înveselească și continuă cu un dram de autoritate: Fiți pozitiv. Hai să mergem și vă rog să fiți mai puțin pesimist când vă confruntați cu anchetatorii.

Carneiro îl însoți pe Sergio la locul unde urmau să-l pregătească pentru a fi trimis la tribunal. Acolo își luă rămas- bun de la el, bătându-l ușor pe spate și urându-i noroc.

Cu cătușe la mâini și la picioare și cu niște măsuri de securitate care i se păreau înspăimântătoare și exagerate, Sergio a fost transferat la Tribunalul Superior. Transportul s-a făcut în secret, deoarece procesul nu putea fi adus la cunoștința publicului până când toate întrebările nu erau elucidate. L-au scos rapid din mașina poliției, cu cătușe și acoperit cu o pelerină. Simțea greață și dezgust față de măsurile de siguranță excesive, dar aversiunea înlocuia cumva frica pe care ar fi trebuit să o resimtă față de ceea ce avea de înfruntat. Pentru autoritățile care se ocupau de cazul său, acest prim proces era de foarte mare importanță, pentru că de data aceasta declarațiile lui Sergio erau audiate de un grup și exista un juriu desemnat pentru analiza dosarului.

Rodrigo, tatăl lui Raúl, care de la început se ocupase de acest caz și care îl vizitase pe Sergio din când în când în închisoare împreună cu fiul său pentru a-l ține la curent cu stadiul în care se afla procesul și cu strategia de apărare, îi făcu semn cu ochiul de departe, pentru a-l liniști imediat ce-l văzu intrând în sala de judecată. Șeful investigațiilor deschise cazul, dând ordin să părăsească sala toți în afară de cei din minister, de polițiști și de reprezentanții apărării. Odată protocolul încheiat și cei prezenți așezați pe locurile rezervate, intră judecătoarea, care salută avocații și procedă la citirea documentelor oficiale ale cazului.

—Domnule Sergio José Alvarado García, spuse ea, adresându-se lui Sergio, sunteți acuzat de complicitate la terorism cu ascundere a probelor. Aceasta este prezentarea oficială a cazului dumneavoastră, propusă de avocatul apărării, dr. Rodrigo Pedrera. Cu toate acestea, declarațiile domniei voastre sunt neconcludente pentru această instanță, iar implicarea dumneavoastră directă în acest caz va fi considerată evidentă, dacă nu puteți prezenta acestui juriu o explicație mai clară a faptelor, argumentă femeia cu o expresie de dezgust și o privire rece și indiferentă, fără să citească măcar dosarul pe care îl avea în mână, pentru că îl cunoștea deja pe de rost.

Apoi luă cuvântul șeful acuzării, care explică în detaliu fiecare pas din cazul lui Sergio Alvarado până la arestarea sa. Făcu o pauză de câteva secunde, iar toți cei prezenți îl urmăreau fără a pierde niciuna dintre informațiile

furnizate de investigator, care continuă până când ajunse la declarațiile oficiale ale inculpatului, făcute la câteva zile după arestarea sa și la vizitele efectuate la închisoare de către autorități.

—Deci, spuse procurorul, în urma investigațiilor complete cu privire la implicarea dumneavoastră în evenimentele care au avut loc, domnule Alvarado, am obținut doar următoarea declarație, pe care o citățm textual: „Am știut de atentatele din 11 martie pentru că, trezindu-mă din somn, mi-am dat seama brusc că eram conștient de toate detaliile dezastrului. Atunci, chiar dacă am presupus că există un risc, pentru că nu puteam explica și cum am primit informația, am decis să caut un telefon public pentru a avertiza poliția și a încerca să salvez câteva vieți". E adevărat, domnule Alvarado?

—Da, e cât se poate de adevărat, domnule, încuviință Sergio cu siguranță în glas.

—Ei bine, îl întrerupse procurorul acuzator, este clar că domnul Alvarado nu numai că știa în detaliu numărul de bombe și localizarea lor exactă, dar mai și dă dovadă de o mare naivitate, încercând să ne facă pe toți să credem că această precizie uimitoare a fost produsul unui vis.

—Nu am spus asta, a protestat Sergio. Am spus că m-am trezit și dintr-odată am știut ce se va întâmpla, dar n-am spus niciodată că am visat.

—Coincidența acestor evenimente nu are legătură cu viața reală pe care domnul Alvarado și familia sa au dus-o în calitate de cetățeni spanioli exemplari, cu tradiție de mai multe generații. Aceasta trebuie să fie prioritatea atunci când se începe un proces, pledă Rodrigo în calitate de apărător. Adevărul este că informațiile deținute de clientul meu au fost transmise cu bună-credință. Felul în care le-a obținut face obiectul unui proces diferit și, de aceea, cer acestei curți civile să deschidă un alt dosar pentru el.

—În orice caz, această decizie îmi aparține în totalitate, rosti judecătoarea, ordonându-le celor de față să se așeze.

—Știu, onorată instanță, dar acum încercăm să dovedim dacă Sergio Alvarado, un inginer de 31 de ani și cetățean exemplar, este un terorist sau nu. Și abordarea dr. Vazquez este complet absurdă și lipsită de substanță: avem aici o persoană care a furnizat informații pentru a „evita” o catastrofă și dacă ar trebui să fie acuzat cineva, acesta este doar organul de poliție, care nu a fost capabil să valorifice informațiile la timp și care a putut localiza și preveni doar explozia a trei din cele treisprezece bombe. Sergio Alvarado nu a avut niciodată în viața sa poziții politice sau religioase, iar legătura sa cu acest fost coleg de studiu este un fapt ocazional ce nu constituie deloc o dovadă concludentă care să-l incrimineze de atentate.

—Dr. Pedrera, spuse șefa completului de judecată, făcând ordine cu voce autoritară și răceală în privire, totul are o legătură când este vorba de securitatea națiunii, iar viața socială tradițională a tânărului Alvarado nu constituie o bază legală pentru a-l lăsa liber.

—Onorată instanță, acesta este un proces civil, nu unul militar; el trebuie judecat ca orice cetățean spaniol.

—Trebuie judecat așa cum indic eu. Reprezint Spania și interesele ei în acest proces. După sentință, puteți să faceți apel și să cereți un alt reprezentant, dar deocamdată eu sunt cea care judecă faptele și nu dumneavoastră. Vă cer ca de acum înainte să vă limitați la atribuțiile poziției dumneavoastră și să fiți ceva mai reținut în ceea ce privește emiterea de judecăți proprii.

—Iertați-mă, onorată instanță, dar îl cunosc pe acest tânăr practic de când s-a născut; nu numai că e cel mai bun prieten al fiului meu, dar întotdeauna am fost mândru de acesta. Îi cunosc calitățile și defectele, precum și realizările și eșecurile. E un om simplu și bun, ca tatăl său. N-a comis

niciodată vreo faptă reprobabilă. De aceea am pus atât suflet cu pasiune în afirmațiile mele, dar voi încerca să îmi limitez intervențiile la strictul necesar, după cum sugerați, onorată instanță.

—Vă mulțumesc, dr. Pedrera, și credeți-mă că vă înțeleg pe deplin poziția.

—Cel mai important lucru, spuse procurorul acuzării, este să putem obține mai multe informații despre această revelație, pentru că, într-adevăr, ea nu ar fi deloc convingătoare dacă acest proces ar deveni public. Deocamdată, nimeni nu poate să se ridice în fața opiniei publice și să susțină faptul că domnul Alvarado este nevinovat și că poate fi achitat doar pentru că a avut un vis sau o revelație, cum vreți să-i ziceți. Pe de altă parte, în ceea ce privește credibilitatea sa, trebuie să prezint investigațiile pe care ofițerii le-au făcut în ziua în care l-au arestat și care arată că, de fapt, acuzatul a mințit în declarațiile sale. Domnul Alvarado a declarat că are o întâlnire cu domnișoara Gabriela Martínez, presupusa lui soție. Domnișoara Martínez locuia la momentul acela în Cadiz și se afla aici, în Madrid, pentru a candida la postul de arhitect la o firmă. Nu există nicio dovadă de legătură între ea și domnul Alvarado; a fost interogată și, de fapt, nici măcar nu știa de existența acuzatului. E adevărat, domnule Alvarado?

—Da, așa este. Ea nu mă cunoștea. Dar m-am trezit, de asemenea, cu siguranța că ea va fi soția mea în viitor și am vrut să o cunosc, așa cum îmi spunea premoniția.

Cuvintele lui Sergio avură un impact dezamăgitor asupra tuturor, în afară de Rodrigo, pentru că îl cunoștea pe băiat și știa că spune adevărul.

—Deci, domnule Alvarado, spuse ea, încă susțineți că totul a fost produsul unei premoniții exacte și detaliate a faptelor?

—Așa a fost.

—Și vreți să vă credem?

—Chiar dacă mă credeți sau nu, nu-mi pasă! se exaltă tânărul indignat și furios. Habar nu aveți cine era femeia aceea. Ar fi fost mama copiilor mei, care nu se vor mai naște niciodată, pentru că voi m-ați aruncat în închisoare! Și doar pentru că am încercat să previn o catastrofă. Asta a costat viețile copiilor mei, care nu s-au născut, dar pentru mine e ca și cum ar fi murit, pentru că îi port în inima mea. Așa că nu-mi pasă ce faceți cu mine. Tatăl meu s-a îmbolnăvit de moarte și mama mea poartă o sentință și mai grea pe umerii ei nobili. O durere amară și nedreaptă, în timp ce voi vă jucați cu libertatea mea și cu viețile noastre, făcând pe salvatorii patriei, când e clar că toate acestea au căpătat o nuanță politică! Nu-mi pasă dacă mă credeți sau nu!

Explozia bruscă a lui Sergio îi lăsă fără glas pe toți cei prezenți, care, uimiți, nici măcar nu l-au putut întrerupe ca să-l reducă la tăcere. După ce termină de spus tot ce îl consuma pe dinăuntru, își lăsă capul în jos, amuțind și cauzând în sală o tăcere densă și copleșitoare, pe care doar judecătoarea a rupt-o câteva secunde mai târziu, pentru a încheia prima etapă a procesului.

—În trei săptămâni ne vom întâlni din nou. Cer ambelor părți să-și pregătească pledoariile și atunci vom stabili liniile pentru verdictul temporar, ordonă ea reprezentanților apărării și procuraturii, încheind apoi audierea.

La ieșire, înainte ca Sergio să fie luat din nou de gardieni și transferat la închisoare, Rodrigo îl abordă, pentru a-i spune părerea sa.

—Nu a fost chiar corect ce ai spus la final, spuse el. Nu a fost ceea ce eu te sfătuisem să zici.

—Îmi pare rău, domnule Rodrigo, dar m-au scos din sărite.

—Știu, fiule, dar acum trebuie să regândim apărarea.

—Am încredere în dumneata.

—Mulțumesc, Sergio. Făcu o scurtă pauză și apoi continuă: spune-mi un singur lucru: de unde știi că tatăl tău s-a îmbolnăvit grav? I-am interzis mamei tale să-ți spună ceva despre asta până la proces.

—Știu multe lucruri care se vor întâmpla, domnule Rodrigo.

—Te cred, într-adevăr, încuviință avocatul, oarecum impresionat și intimidat, dar, în același timp, fără urmă de îndoială. Totuși, sper ca aceste premoniții să nu mai fie pomenite în această sală de judecată, pentru că, în caz contrar, vor trece ani până te voi putea scoate din închisoarea aia nenorocită, înțelegi?

Sergio îl ascultă fără să-l contrazică, în timp ce îi puneau cătușele pentru a fi dus din nou la închisoare, cu măsuri stricte de securitate. Înainte să intre în vehicul, întoarse capul, adresându-i-se cu o privire tristă și disperată.

—S-ar putea să nu mai ies niciodată, domnule Rodrigo.

—Întotdeauna trebuie să ai speranță.

—Am pierdut tot ceea ce iubeam... Credeți-mă că mi-am pierdut și speranța.

—Nu spune asta, fiule. Îi ai pe părinții tăi, care luptă neobosit să te vadă liber.

—O să-i pierd și pe ei.

BERENICE

La o săptămână după proces, Sergio primi vizita mamei sale, care îl informă cu tristețe că tatăl său fusese internat în spital pentru că boala se înrăutățise. Margarita arăta foarte rău, mai rău decât își amintea Sergio că arătase în viitorul din care el se întorsese. În acel viitor, femeia se îmbolnăvise grav și chiar trebuise să se mute în Australia, unde Rocío avusese grijă de ea.

Atât de zdrobită i se părea acum, din cauza nefericirii lui, că nu știa ce să facă sau ce să-i spună. Îi răspundea succint la întrebări, pentru că propria lui suferință îl făcea să se simtă incapabil de a o consola. La încheierea vizitei, cei doi își dădură o îmbrățișare atât de puternică, de lungă și emoționantă, ca și cum ar fi fost ultima. Sergio putea simți tremurul mamei sale, care abia putea să se despartă de el, ca de fiecare dată când venea să-l vadă. Știa, de asemenea, că pentru ea drumul la Madrid însemnase un mare efort: o călătorie de o zi, grea și obositoare, în plus trebuise să-l lase singur pe soțul ei, care era într-o stare mult mai gravă decât părea.

Sergio cunoștea starea reală a lui Paco pentru că o trăise deja, dar de data aceasta, boala devansase cu câteva luni așteptările sale. Sora lui nu le putea fi de niciun ajutor, deoarece de-abia născuse. Norocul era acum departe de a mai surâde acestei familii, care pe timpuri cunoscuse doar bucurie.

Ultima înfățișare la proces nu dăduse niciun fel de rezultat, nici bun, nici rău. Totul mergea mai departe fără evenimente deosebite. Sergio își petrecea timpul citind fără încetare sau contemplând portretul copiilor săi, încercând să-și aducă aminte fiecare secundă din anii fericiți alături de ei. Ținea atât de mult să-și amintească de ei, că mintea lui ajunsese să scoată la iveală trăiri de care uitase deja. Astfel, rememoră frumoase capitole de viață, care reușiseră să-i transforme durerea și tristețea într-o dulce nostalgie. Își aduse aminte de o întâmplare cu Diego, care la numai 2 ani avusese destulă îndemânare și inteligență să fure pudra de ciocolată din bucătărie. Se ascunsese în spatele ușii să o mănânce, în timp ce el și Gabriela îl căutau cu

disperare, și acolo, preocupat să înfulece cât mai mult posibil înainte de a fi descoperit, a rămas tăcut și nu a răspuns la chemările părinților săi până când, în cele din urmă, l-au găsit cu toată fața mânjită de ciocolată. Maria del Mar nu se lăsase nici ea mai prejos cu boacănele. Odată, jucându-se cu bucătărioara sa pentru păpuși, i-a făcut tatălui ei o cafea; era, de fapt, apă amestecată cu ceva ce el niciodată nu a reușit să identifice, iar când a încercat să-l scuipe, fetița l-a mustrat aspru, ca o mămică cicălitoare: „Să bei imediat totul, că de nu... nu-ți mai dau voie să te joci!”.

Așa îl năpădeau amintirile, furându-i când zâmbete, când lacrimi în acele zile interminabile, petrecute după gratii, copleșit de umbre ale trecutului și dezamăgiri.

De când venise în penitenciar, Sergio fusese mereu singur în celulă. Într-o bună zi, directorul închisorii decise că venise timpul să-l scoată un pic din letargia în care, pe zi ce trecea, cădea din ce în ce mai mult, așa că îi repartiză un coleg de cameră. Tânărul era, ca de obicei, cufundat în lectură, când ușa celulei se deschise.

—Sper că deja cunoașteți regulile de conviețuire într-o celulă, domnilor! le spuse autoritar paznicul, în timp ce îi făcea altui deținut semn să intre.

—Uau... Acum vom avea, în sfârșit, timp să vorbim, din moment ce nu mai ieși niciodată în curte... se auzi o voce pe care Sergio o recunoscu imediat.

—Vladimir?

—Vladi sau Mante, după cum doriți, dar uitați de „mir”, vă rog, spuse charismaticul său camarad, în timp ce intra în cameră, arătându-i-se în întregime.

—Da, știu: dă o notă comunistă pe care o urăști.

—Așa e, frate. Care-i treaba?

—Treaba? zâmbi la accentul din Caraibe. Nu atât de bine pe cât ai crede.

—Ei bine, povestește-mi totul pe-ndelete, căci acum chiar că vom avea timp berechet să vorbim.

—Așa se pare, dar cu siguranță ai și tu poveștile tale, nu-i așa?

—Ca de obicei, frate.

Cei doi începură să vorbească despre ultimele noutăți din penitenciar și despre consecințele vestitului pariu cu Pete. Vladimir începu apoi să-i istorisească cu umorul său obișnuit peripețiile pe care le avusese în ultimele luni, în timp ce el îl asculta cu atenție și fără a pierde niciun amănunt. Venind vorba de situația lor, la un moment dat, acesta făcu o pauză și atunci Sergio îl întrebă cu oarecare suspiciune:

—Cum de te-au adus în celula asta?

—Așteptam de câtăva vreme să-mi pui această întrebare, mărturisi Vladi, apropiindu-se de el și coborându-și vocea până când aproape că ajunsese să șoptească. Vezi tu, Pete a fost foarte impresionat de ceea ce ai făcut la meciul de fotbal. Apoi a aflat că tocmai voiau să-ți caute un partener de celulă, așa că m-a rugat să mă ofer eu, ca să te trag de limbă cu privire la pariuri, că era mort de curiozitate. M-am dus să vorbesc cu directorul și, pentru că mă apreciază mult, imediat mi-a acceptat propunerea. Se pare că domnul Carneiro are o oarecare stimă pentru tine, sau poate milă, omule, nu știu, pentru că a încuviințat fără prea multe bătăi de cap.

—Cumva mă bucur că ești tu, dar trebuie să recunosc că m-am cam obișnuit să fiu singur.

—Ei bine, păi... ia să te dezobișnuiești, pentru că acum sunt deja aici.

—Văd, omule. Om vedea ce-om face, zâmbi Sergio, plăcut impresionat de energia calmă și pozitivă pe care i-o transmitea Vladimir.

—Deci, după cum spuneam, Pete își sparge capul zi de zi, întrebându-se cum naiba ai știut despre joc. Ai putea măcar să-mi explici?

—Ce vrei să-ți spun? răspunse Sergio. Sunt binecuvântat cu darul premoniției.

—Hai, lasă-te de bancuri, omule, și spune adevărul!

—Pur și simplu nu știu, insistă el, ridicând din umeri a neputință. Cred că a fost doar o coincidență.

—Și încă una bună, nu? Oricum, nici eu n-o să te forțez. Atunci când o să-l văd, o să-i spun că a fost hazardul, deși asta i-am spus de mult timp, dar tipul insistă și tot insistă mereu cu același lucru.

În acea noapte, Sergio nu putu să doarmă pentru că, pe lângă sforăitul noului său vecin, ceva anume îl deranja mai mult ca niciodată. După atâta timp de reflecție în mica bibliotecă pe care, puțin câte puțin și vizită după vizită, părinții i-o înlesniseră, în mintea lui începuse să prindă contur o idee, o suspiciune, ca și schița unui concept, a cărui justificare o căutase neîncetat în rândurile acestor cărți. Astfel, fără a se odihni măcar, petrecuse nopțile treaz, rumegându-și ideea cu migală, la lumina slabă care abia pătrundea printre gratiile celulei.

Atunci începuse să-și formuleze propriile teorii cu privire la relația directă care ar fi putut exista între viață și Cosmos, între evoluția speciilor și schimbările în expansiunea Universului și, ca atare, începuse să combine în mintea sa diferite ipoteze pentru a găsi un sens la ceea ce i se întâmplase, evitând să explice aceasta doar prin voința divină sau puterea lui Dumnezeu în care, de fapt, nu crezuse niciodată cu sinceritate. Ajunsese la concluzia că, dacă chiar și o simplă acțiune ca plantarea unei semințe ar avea o relație directă cu Universul, prin mișcarea Lunii, a planetelor sau a stelelor, atunci întoarcerea lui nu ar fi putut să fie decât o reacție a Universului în fața unei situații-limită, adică doar o consecință logică în fața distrugerii întregului sistem.

Nimic nu putea să dispară în totalitate, rămășițele energetice sau fizice ale pământului trebuiau să se oprească undeva. Se gândea că, dacă un sistem nu era compus numai dintr-un plan fizic, ci și dintr-un plan spiritual, era complet logic ca acel plan spiritual să se dezvolte aproape sau paralel cu planul fizic și că, prin urmare, atunci când Pământul a dispărut din Univers, trebuia să fi luat neapărat cu el și acest plan spiritual. Totuși, poate că această mare implozie nu distrusese totul, poate că acea gaură neagră nu înghițise în întregime existența fizică și pe cea spirituală. Poate că rămășițele Pământului încă pluteau în derivă în vreo parte a Universului, ca bucăți rupte din planetă, din corpul său fizic. În mod similar, sufletul său poate că, de asemenea, reușise să scape de distrugere, pentru că nu era ceva material, pentru că aparținea unei dimensiuni spirituale care s-ar fi putut strecura într-un fel printre liniile temporale. Cu siguranță, el era dovada unei reveniri, era soluția unei ecuații, dar nu ecuația în sine și nici metoda ei de rezolvare. Din păcate, nimeni nu era pregătit să formuleze această ecuație și nici nu ar fi putut să fie mulți ani de acum înainte. Astfel, reflectând la toate acestea, trecându-le din nou și din nou prin filtrul gândirii, încet-încet, după un timp îl fură somnul și rămase nemișcat cu o carte pe piept până a doua zi dimineață.

Sergio își reluă plimbările în curte și conversațiile cu ceilalți deținuți. Pete îl salută cu simpatie și toți erau bucuroși să-l revadă, întrebându-l în glumă,

dar cu mare interes, despre rezultatele unor meciuri de fotbal. Deveni treptat ceva mai familiarizat cu toată lumea. Între el și Vladimir începuse să se sudeze o prietenie sinceră și din ce în ce mai intensă. Cei doi făceau schimb de idei și opinii interesante pe diverse teme de actualitate, una dintre acestea fiind modul în care ar fi trebuit să se facă politică în beneficiul Planetei. Pe măsură ce zilele treceau, Vladimir își dădea seama că remarcile competente și uneori premature ale colegului său de celulă despre unele evenimente politice și sociale erau ceva mai mult decât o simplă întâmplare sau noroc. Mai degrabă, sunau ca niște predicții. Vladimir decise să respecte intimitatea prietenului său și să păstreze tăcerea cu privire la aceste constatări ale sale, dar suspiciunea lui creștea de la o zi la alta.

Directorul închisorii ordonă într-o zi ca Sergio să fie adus în biroul său. Pentru prima dată, tânărul părăsea zona de securitate și intra în zona administrativă a penitenciarului. Directorul îl aștepta stând la masa de lucru, apoi îl invită amabil să ia loc.

—Bună ziua, domnule director.

—Bună ziua, Alvarado. Am înțeles că v-ați integrat în comunitatea închisorii, în sfârșit.

—Da. Mulțumită lui Vladimir, colegul meu de celulă, a fost mult mai ușor.

—Deci am înțeles bine. Domnul Dávila a devenit o persoană-cheie pentru armonia acestui colectiv. E un băiat bun. Mereu mă gândesc că acesta nu este locul cel mai potrivit pentru el, chiar dacă a fost prins de mai multe ori cu același delict. Deși nici acum nu recunoaște... nu știu dacă mă înțelegeți?

—Da, vă înțeleg, spuse Sergio zâmbind.

—Domnule Alvarado, sunteți inginer și pe deasupra foarte calificat, după cum mi s-a spus, nu?

—Nu știu dacă sunt foarte calificat, dar inginer sunt.

—M-ar interesa să știu dacă doriți să vă alăturați unui proiect de școlarizare în închisoare pe care l-am conceput de curând și care va facilita, desigur, integrarea multora în societate atunci când vor termina timpul de detenție. Dacă ne veți ajuta în acest proiect, acest lucru ar fi foarte util pentru cazul dumneavoastră, considerându-se un punct pozitiv în procesele viitoare.

—O voi face cu plăcere, deși nu cred că va fi nevoie să lupt prea mult pentru a-mi dovedi nevinovăția.

—Sper din toată inima.

—Spuneți-mi despre ce e vorba, ce ar trebui la rândul meu să fac și să știți că puteți conta pe mine în această privință, domnule director.

—Deocamdată vă pot spune doar că e vorba de școlarizări în domenii tehnice, un pic mai specializate decât am făcut până acum în sistemul nostru de închisori. În plus, în aceste cursuri, specialiștii interni joacă un rol important. Vă propun, domnule Alvarado, să fiți instructor al acestor grupuri de pregătire pe timpul ședерii dumneavoastră aici.

—Vă înțeleg; îmi place inițiativa și apreciez că v-ați gândit la mine, domnule director. Puteți conta pe mine. Chibzui o secundă și apoi adăugă cu convingere: singura cerere pe care o am este să pot avea acces la o serie de cărți de care am nevoie pentru a-mi dezvolta cunoștințele generale.

—Îl veți avea, domnule Alvarado. Dați-mi lista cu ceea ce aveți nevoie și mă voi ocupa personal de asta.

După acea întâlnire cu directorul Carneiro, așteptând în continuare cu disperare rezultatul procesului, Sergio a fost desemnat profesor de matematică și fizică în proiectul intern de formare academică. În timpul zilei, își pregătea orele și preda, iar noaptea se cufunda în lecturile sale obișnuite de cercetare, pentru a descoperi cauza a ceea ce i se întâmplase. Cu toate acestea, chiar dacă era activ aproape la orice oră, nu reușea să scape de tristețea care se năpustea asupra lui fără milă de fiecare dată când lua o pauză, cât de mică, reamintindu-i lipsa de sens a existenței sale după ce își pierduse soția și copiii.

Dacă, după ce ghicise rezultatele acelui meci de fotbal, Sergio câștigase deja respectul tuturor, acum, învățându-i pe ceilalți, crescu și mai mult în ochii colegilor de închisoare. Ei îl numiră „Profesorul”, iar admirația lor pentru el era vizibilă și în afara clasei, pentru că oriunde le vorbea, toată lumea îl asculta cu entuziasm și mare interes.

În celula lor, el și Vladimir discutau continuu, implicându-se deseori în probleme filozofice. De cele mai multe ori aveau puncte de vedere similare, dar uneori ajungeau și la controverse. Din când în când, Sergio mai scăpa fără intenție comentarii cu privire la evenimente care încă nu se întâmplaseră, apoi Vladimir rămânea fără cuvinte când, la timpul cuvenit, acestea deveneau realitate.

—Sergio... te-ai trezit? îl întrebă Vladimir într-o noapte în care putuse adormi. Hei! Ești treaz, amice?

—Mmm... Acum sunt, murmură acesta, întorcându-și capul pe pernă pentru a se uita la prietenul său, în timp ce își revenea încet din starea de somnolență. Ce e?

—Omule, când ți-am povestit despre cântăreața aia care îmi place atât de mult, îți amintești?

—Da, cred că da.

—Ți-am spus că va face un turneu prin Statele Unite în septembrie, mai ții minte?

—Da... De ce?

—Ai spus că te îndoiești mult că va face turneul și apoi cu voce scăzută ai comentat ceva de genul „cu acel uragan, nimeni nu va dori să meargă acolo”.

—Da. Și ce s-a întâmplat?

—Omule, acum e inundată o parte din America din cauza unui uragan!

—Da? Și care-i problema? Nu putem face nimic.

—Sergio, asta ai spus-o cu trei săptămâni înainte de uragan. Dacă ar fi ținut cont cineva de asta, sunt sigur că s-ar fi putut preveni multe nenorociri.

—Trei săptămâni? repetă Sergio pe un ton de stranie indiferență, încercând să acopere greșeala pe care o făcuse inconștient.

—Așa ai spus! Și asta nu e o coincidență.

—Cred că l-am visat...

—Sergio, te trezești spunând lucruri înainte să se întâmple și nu-ți dai seama. Omule, cu tine nu se știe ce-i acum sau ce-i mâine. Mi-ai povestit ceva despre un concert în Madrid și despre criticile la adresa lui cu trei zile înainte să se întâmple și toate detaliile s-au adeverit. Chiar te-am pus la încercare vorbind despre meciuri cu o zi înainte de a fi jucate, cum a fost acel meci al Valenciei din Liga Campionilor, îți amintești?

—Cred că da...

—Ei bine, eu l-am comentat cu tine vorbind la trecut, ca și cum jocul ar fi fost deja jucat, dar asta era cu o zi înainte de a fi avut loc și tu mi-ai povestit totul, ca și cum l-ai fi văzut deja.

Sergio își dădu seama acum de greșeala gravă pe care o comisese sau, mai bine-zis, de greșelile grave pe care le făcuse, pentru că fusese distrat și pentru că nu era conștient în mod constant de datele acelor evenimente.

—Asta mi se întâmplă uneori, spuse el cu naturalețe. Am acest dar din când în când.

—Sergio, sunt budist și cred în reîncarnare, știai asta?

—Da, îmi pot imagina.

Direcția pe care o luase dialogul începu să-l facă nervos. În curând nu va mai reuși să se ferească de prietenul lui.

—Sunt sigur că nu este în regulă ceva cu tine. Te-am urmărit și mi-am dat seama că știi anumite lucruri ca și cum le-ai fi trăit deja. Înțelegi ce vreau să

spun?

—Uneori simt asta, da, dar nu-ți face griji, e o chestie trecătoare.

—Sergio, insistă Vladimir cu sinceritate, m-am interesat la niște prieteni și am aflat câte ceva despre tine. Tipii ăia pe care i-am pictat și la care te uiți în fiecare zi suspinând cu dragoste adevărată pur și simplu nu există. Nu ai copii, amice!

Auzind asta, Sergio înghiți în sec fără să poată pronunța un cuvânt.

—Prietene, știu că nu ești nebun, că nu ești un dement; sunt sută la sută sigur de asta pentru că te cunosc bine. Ești un om reîncarnat! spuse Vladimir cu o strălucire stranie în privire.

—Ce vrei să spui, omule?

—Că trăiești din nou, dar te-ai reîncarnat în trecut și, prin urmare, recunoști cumva prezentul.

—Ai luat-o razna, omule. Hai, culcă-te acum și nu mă mai bate la cap cu paranoia ta, bine?

—Bine, spuse Vladimir, încrucișându-și mâinile sub ceafă fără să închidă ochii, dar să nu mă mai numești prieten dacă nu ai atâta încredere în mine încât să-mi spui lucruri așa de evidente. M-ai lăsat deoparte ca pe un prost și asta nu se face între prieteni, puștiule.

Cei doi rămaseră treji minute în șir fără un cuvânt. Sergio știa că Vladimir aștepta un răspuns și în mijlocul tăcerii apăsătoare, după ce cugetă adânc,

decise să-i mărturisească adevărul.

—Da! grăi cu voce joasă. M-am întors, prietene. Și sunt distrus.

Vladimir așteptă mai întâi să-i înceteze frisoanele, apoi răspunse:

—Te-ai întors, zici? Și de unde ai venit?

—Din viitorul stupid, dacă ăsta se poate numi viitor.

—Deci... ai murit și te-ai reîncarnat?

—Așa a fost.

—Și știi asta de când erai copil?

—Ce vrei să spui, Mante?

—Ei bine, uneori, când cineva se reîncarnează, își dă seama de-a lungul anilor, deoarece conștiința lui devine din ce în ce mai clară, dar alteori el știe sau simte ceva încă din copilărie.

—Să zicem că am aflat târziu.

—Și... ce erai în cealaltă viață?

—Am fost tot eu, adică aceeași persoană care sunt acum.

—Ce vrei să spui? Mă zăpăcești de tot, omule. Adică vii din viitor și te reîncarnezi în tine însuți?

—Da, așa este.

—Aha... Deci... vii dintr-o călătorie astrală sau ceva de genul ăsta...

—Nu! M-am întors în corpul meu cu nouă ani mai devreme și în deplinătatea facultăților mintale.

—Serios? Dar cum s-a putut întâmpla asta?

—Încerc să aflu, dar nu e atât de simplu, omule. Îmi dă multă bătaie de cap să pot construi cât de cât o ipoteză.

—Și atunci, copiii tăi încă nu s-au născut...

—Nici măcar nu se vor naște, prietene. E prea târziu... Închisoarea asta mi i-a luat. Poate că voi putea avea alți copii, dar nu vor fi cei pe care i-ai desenat.

—Acum îți înțeleg durerea când ești singur și tăcut... Acum totul are mai mult sens și cred că știu de ce ești în închisoare... Ai încercat să previi atacurile și te-au făcut vinovat pentru asta, nu-i așa?

—Așa e... Și asta mi-a schimbat complet viața. Trebuie să găsesc o soluție și să ies din închisoare înainte de a trece cei nouă ani cu care m-am întors în timp.

—Ar trebui să mai știu ceva?

—Nu pot să-ți mai spun nimic și sper că mă înțelegi.

—Te înțeleg și e mai bine să păstrezi secretul în inima ta; nimeni nu te va crede și în cele din urmă vei suferi și mai mult.

—Știu, am deja experiență cu asta.

—Ești într-adevăr distrus, spuse Vladimir. Amândoi tăcură, reflectând pentru câteva minute. Apoi, Vladi i se adresă din nou lui Sergio.

—Ai soarta lui Berenice.

—Berenice?

—Este o legendă creștină despre o femeie bogată născută în Alexandria, dar cu origini în Ierusalim, asta se petrecea cam pe vremea când poporul evreu aștepta nașterea lui Mesia, cel care credeau ei că-i va scăpa de sub stăpânirea romană. Ea nu putea avea copii, dar soțul își dorea și credea că, cu ajutorul Domnului, ea îi va dărui acel fiu, așa cum Dumnezeu o ajutase și pe soția lui Avram, Sarah. Berenice îi spuse într-o zi că a simțit că acel Mesia s-a născut deja și că nu va lupta cu sulița în războaie, căci el va învinge Roma fără sabie, numai cu forța iubirii. Nici soțul ei și nici altcineva nu au crezut-o.

—Îmi place povestea asta... continuă, te rog!

—După un timp, a apărut Iisus și, odată cu el, revoluția sa. Soțul cel neîncrezător a auzit de el și, interesându-se mai îndeaproape, a aflat că ar fi fost condamnat. A venit acasă dezamăgit de profeția falsă a soției sale,

pentru că a crezut că, dacă acesta ar fi fost adevăratul Mesia, atunci nu ar fi putut să fie condamnat. Bărbatul i-a ascuns Berenicei ce urma să i se întâmple lui Iisus, dar cu toate că nu știa nimic, femeia a ieșit a doua zi pe stradă, auzind gălăgie. Prin fața ei trecea un om plin de sânge, purtând o cruce pe spate și, neștiind cine era, imediat și-a împăturit vălul pentru a-i șterge fața. Atunci soțul, văzând fața condamnatului impregnată în faldurile vălului însângerat al soției sale, a strigat fără ca să știe cineva de ce: „Este adevărat! Mesia s-a născut și acum este deja prea târziu!”.

—Veronica?

—Da! Berenice este cunoscută sub numele de Veronica.

—Asta nu prea sună a budism...

—Nu, dar este o metaforă valabilă și clară despre ceea ce se întâmplă cu profeții noștri. Ființa umană stupidă nu a fost niciodată pregătită să-i înțeleagă. Mintea umană pare să fie croită astfel încât niciodată să nu creadă și doar câțiva, puțini, reușesc.

—Frumoasă poveste. Îți mulțumesc...

Pentru câteva momente, se așternu o tăcere complice în încăpere. Apoi, căutând să se elibereze de un sentiment pe care îl ținuse multă vreme înăbușit și cu privirea cea mai limpede și sinceră posibilă, Vladimir se întoarse din nou spre Sergio.

—Vei fi profetul meu de-acum înainte, prietene, îl asigură cu emoție, și voi crede în tine fără să fie nevoie să-ți văd fața pe vreun giulgiu.

—Mulțumesc pentru această onoare, sincer, răspunse Sergio, un pic timid, dar aș prefera să rămân pur și simplu doar prietenul tău.

—Ești deja de câtăva vreme și vei fi pentru totdeauna. Acum... doar dormi și odihnește-te.

SINGUR

Sergio acumulase deja multe zile chinuitoare de așteptare, iar Vladimir îl însoțise credincios în fiecare moment în care putuse să-i fie alături. De când începuse să predea zilnic la cursurile din închisoare, Sergio își îmbunătățise mult relațiile cu ceilalți deținuți, astfel că reușise să fie recunoscut drept lider de către ceilalți condamnați.

Într-o zi, directorul penitenciarului îl chemă din nou în biroul său, iar la vederea chipului grav care se ivi din spatele mesei de scris, Sergio a fost cuprins de un presentiment neplăcut. Cu privirea încărcată de o tristețe profundă, directorul Carneiro îl rugă să se așeze, apoi îi aduse la cunoștință decesul tatălui său, care murise deja cu câteva zile în urmă.

Pe Sergio, cuvintele acelea îl izbiră ca niște pumnale în inimă și simți cum sufletul i se fărâmița în mii de bucăți. Izbucni în lacrimi de durere, amintindu-și de ultima întâlnire cu tatăl său, fără să fi știut atunci că va fi și cea din urmă. Fusese ziua în care Paco îi dezvăluise secretul familiei. Acum conștientiza că, odată cu acea mărturisire, tatăl său, simțindu-și moartea pe-aproape, îi înmânase actul de identitate al familiei lor și totodată responsabilitatea de a-l da, la rândul său, mai departe generațiilor viitoare. Încercă anevoie să se reculeagă, dar nu era în stare. Carneiro aștepta cu răbdare, pentru că mai avea ceva să-i spună. Când Sergio reuși în cele din urmă să se calmeze puțin, trebui să constate că, din păcate, directorul nu terminase cu veștile proaste.

—Mama ta este într-o stare foarte gravă, băiete, adăugă acesta. Îmi pare foarte rău. A venit la Madrid să te viziteze și să-ți aducă știrea cea tristă, dar a căzut pe jos, inconștientă. Și acum e internată la terapie intensivă.

—Doamne, unde este?! exclamă Sergio tulburat și vizibil agitat.

—Te rog, liniștește-te, îl imploră Carneiro. Am aranjat cu avocatul tău o vizită la spital pentru ca să poți fi chiar azi la căpătâiul ei și sper să simtă un pic de alinare, când te va vedea în afara zidurilor închisorii.

—Serios? Ochii lui Sergio se luminară pentru o clipă. Vă mulțumesc mult, domnule director! Sincere mulțumiri!

—Vei pleca de îndată. Delegația e gata. Fără pază suplimentară. Va fi o permisie normală de vizitare a familiei și voi lua riscul și toată răspunderea asupra mea în instanță, dacă va exista vreo reclamație pentru abatere de la norme.

—Nu vă faceți griji, singurul om care ar fi fost capabil să aranjeze o evadare pentru a mă scăpa din această încarcerare nedreaptă este deja mort.

—Și îmi pare foarte rău... Dar acum trebuie să te grăbești, pentru că avem doar două ore la dispoziție. Te voi însoți pentru a da mai multă siguranță permisiei tale. Trebuie să conduc personal acțiunea, ca să evităm erorile sau răspândirea unor false informații.

—Mulțumesc. Vă mulțumesc încă o dată, domnule director. Nu știu cum să-mi exprim recunoștința...

Grupul plecă spre spital. Pe drum, Sergio încercă fără succes să-și țină emoțiile sub control și să înțeleagă motivele acelui șir de nenorociri care păreau să se abată asupra lui încontinuu și cu o duritate atroce.

Odată ajunși la spital, la ordinele directorului i se scoaseră cătușele de la picioare și de la mâini. De data asta era îmbrăcat cu haine civile. Carneiro le ordonă polițiștilor să-l aștepte pe-aproape, apoi îl însoți pe băiat până la ușa camerei în care era internată mama lui. Încercă să-i ofere puțină compasiune, bătându-l ușor cu mâna pe umăr.

—Ai o oră pentru a sta cu familia ta. Voi fi aproape de tine, dar la o oarecare distanță, pentru a vă respecta intimitatea. Încearcă să nu faci nimic suspect, ca să evităm un scandal inutil, căci oamenii mei reacționează, de obicei, exagerat la orice mișcare prost inspirată. Raza ta de acțiune sunt camera și canapeaua de pe hol, din fața ușii.

—Vă mulțumesc foarte mult, domnule director.

—Du-te și zâmbește-i mamei tale, puștiule.

Sergio deschise ușa camerei și dădu nas în nas cu sora lui, care îl îmbrățișă și apoi îl mustră, spunându-i:

—Nu ai fost la priveghiul tatei.

—Știu, dar nu am putut veni, crede-mă. Căută cu privirea prin cameră patul unde zăcea Margarita. Cum se simte? o întrebă pe Rocío, fără să o scape din ochi pe mama sa.

—Tocmai s-a trezit, dar e foarte slăbită. Vor s-o opereze pe inimă, dar nu prea are multe șanse să reziste la anestezie.

—Lasă-mă, te rog, să vorbesc cu ea singur, bine?

—Bine, dar după aceea trebuie să vorbim noi doi.

Rocío părăsi în liniște camera, apoi Sergio se apropie de mama lui, simțind o mare duioșie în inimă.

—Dă-mi binecuvântarea, mamă, șopti el, luându-i mâna cu tandrețe.

—Fiule! Femeia abia își putu exprima bucuria.

—Nu te agita, te rog.

—În sfârșit, ești liber...

—Mai mult sau mai puțin, mamă, dar nu mai durează mult.

—Tatăl tău ne-a părăsit, dragul meu, spuse ea, strângându-i mâna lui Sergio, în timp ce lacrimile începeau să-i curgă pe obraji.

—Știu, mamă, dar ne așteptam deja la asta, argumentă Sergio, încercând oarecum să o consoleze.

—Desigur, fumatul l-a ucis, dar și această mare nedreptate care s-a abătut asupra ta... a fost prea mult pentru el. M-a rugat să-ți spun să nu eziți în misiunea pe care Dumnezeu ți-a încredințat-o și să salvezi omenirea de la un sfârșit nedrept. Bietul de el, avea deja halucinații din cauza analgezicelor, dar mereu erai în gândul său și credea în tine, să știi.

—Știu, mamă, dar acum nu mai vorbi. Odihnește-te, te rog, avem nevoie de tine să rămâi în putere. Poate că te vor opera.

—Asta mi-a spus-o și Rocío și nu știu dacă vreau, fiule. Simt că mi-a trecut timpul și că deja mi-am pierdut dorința de a lupta. Și acum, că te văd liber, totul este mai ușor și văd o lumină în calea mea. Vreau să merg la Paco al meu, pentru că nu pot trăi fără el.

—Nu spune asta, suntem mulți aici care încă avem nevoie de tine. Odihnește-te, mamă, și nu te mai gândi la astfel de lucruri.

Sergio mângâie ușor fruntea mamei sale timp de câteva minute, privind-o lung și cu duioșie. Rămaseră așa până când Margarita, răpusă de oboseală, căzu într-un somn adânc, din care nu avea să se mai trezească în dimineața următoare, un somn care o purta pe drumul cel fără de întoarcere, pentru a se reuni în iubire eternă cu soțul ei, așa cum își dorise.

După ce și-a lăsat mama cufundată în lumea viselor, Sergio părăsi camera și măsură holul cu privirea, căutându-și sora. Rocío se plimba neliniștită înainte și înapoi, căutând să se calmeze cât de cât. Întorcându-se și văzându-l pe Sergio că iese deja din cameră, se apropie de el cu adâncă tristețe și îl îmbrățișă din nou. Amândoi stătură așa pentru câteva clipe, apoi Rocío, desprinzându-se din brațele lui, îi reproșă absența îndelungată.

—Ce s-a întâmplat, Sergio? Tata a murit și vezi bine în ce stare a ajuns și mama. Unde ai fost? De ce nu ai apărut până acum?

Deși intenționa să fie dură cu el, vocea ei tremura. Sergio știa cât de mult îl iubea sora lui și cât de greu trebuia să-i fie să-l certe în aceste momente, dar, cu toate că îl durea sufletul pentru ea, nu se simțea capabil să-i spună adevărul. De fapt, ținând cont de cât de mult suferiseră din această cauză părinții lor, nici nu voia s-o facă.

—Surioară, trebuie să plec foarte curând într-o nouă călătorie, îi spuse el abătut.

—Ce spui? Că trebuie să pleci? Acum? Rocío nu-și revenea din uimire. Dar ce înseamnă asta? Ai intrat cumva în vreo încurcătură?

—Am intrat într-o sectă și acum am alte concepte despre viață și moarte. Sper că mă poți înțelege și ierta.

La auzul acelor cuvinte și sesizând apatia aparentă cu care fuseseră rostite, Rocío trecu rapid de la nedumerire la indignare.

—Ai devenit un om de nimic, Sergio, iartă-mă că ți-o spun așa de direct. Nu asta ne-au învățat părinții noștri și, în plus, îți bați joc de toată încrederea pe care a avut-o tata în tine. Ce naiba se întâmplă cu tine? strigă ea înfuriată, dând drumul la toată mânia ei de atâta vreme reprimată.

—Promit să te vizitez în Australia și să-ți explic acolo totul. Poate atunci vei înțelege. Sau poate că nu... Dar acum nu e momentul, crede-mă.

—Cum de îndrăznești să-mi vorbești așa? Nu te mai recunosc, frate.

—Îmi pare foarte rău, dar așa stau lucrurile, Rocío.

În acel moment apărură pe hol Raúl și tatăl său, avocatul Rodrigo Pedrera, venind tocmai de la Málaga. În orice caz, nu întârziară să remarce de la distanță tensiunea dintre cei doi frați, astfel că, în loc să meargă spre ei, se rezemară discret de perete așteptând ca spiritele să se calmeze. Rocío, supărată pe Sergio, plecă brusc, spunând că merge la toaletă. Simțea nevoia să-și șteargă lacrimile și să-și înăbușe indignarea. Intersectându-se cu cei doi, îi spuse lui Raúl fără să-și ascundă iritarea:

—Uite-l aici pe prietenul tău. Să vedem dacă-l poți convinge să fie din nou fiul cel bun care părea a fi mereu.

Se îndepărtă apoi și cei doi se apropiară de Sergio să-l îmbrățișeze.

—Îmi pare atât de rău pentru Rocío... se plânse Sergio; e o situație foarte dificilă.

—Dar ce rost are, omule? îl admonestă prietenul său. Spune-i adevărul odată!

—Raúl, părinții mei au suferit foarte mult știind adevărul și acum vezi care e rezultatul. Oare merită Rocío să piardă tot ce are pentru că frățiorul ei este acuzat pe nedrept de terorism?

—Cred că faci ceea ce trebuie, Sergio, interveni Rodrigo Pedrera. Vom ieși toți trei împreună din acest necaz. Cel mai bine e să ții familia departe de treaba asta. Rocío va înțelege totul atunci când îi vei putea spune, la timpul potrivit, dar pentru moment este de preferat ca ea să creadă că ești un fiu nerecunoscător și indiferent decât să o implici în acest proces interminabil. E doar o chestiune de timp... Trebuie să ai răbdare.

—Dacă spui tu, tată... Dar nu suport s-o văd pe Rocío atât de îndurerată, suferind pentru o minciună, crezând că Sergio a devenit un fel de ratat, un indolent egoist... Trebuie să fie groaznic pentru ea.

—Știu, dar ar fi mai rău pentru ea dacă ar afla ce s-a întâmplat, îl asigură Sergio. Raúl, uită-te în ce hal e mama și știi ce a pățit tatăl meu... Nu mai vreau suferințe inutile, te rog! Mă doare mai puțin tristețea pentru că trec prin asta fără sprijinul ei decât chinul prin care ar trece ea dacă i-aș spune adevărul, căci nu aș rezolva nimic altceva decât s-o fac să sufere. S-ar simți datoare să se întoarcă în Spania ca să mă susțină, fără să poată face mai mult decât să mă viziteze în închisoare la fiecare două săptămâni. Și, sincer, aș prefera să fie dezamăgită și supărată pe mine, dar să o știu liniștită și mulțumită cu viața și cu copiii ei acolo, în Australia.

—Ai dreptate, murmură Raúl emoționat. Ești curajos și ai o inimă uriașă.

Dr. Pedrera se apropie apoi de Sergio, strângându-i puternic umărul.

—Te poți baza pe noi, fiule. Te vom susține până când vom ieși la liman.

Chiar în acel moment sosi Carneiro.

—Domnule director, îi spuse Sergio, acesta este bunul meu prieten Raúl, iar pe tatăl său îl cunoașteți deja.

—Da, am avut plăcerea să ne întreținem cu domnul dr. Pedrera cu diverse ocazii în legătură cu cazul dumneavoastră, spuse el, privind spre avocat.

—Iar eu trebuie să vă mulțumesc că i-ați facilitat lui Sergio această vizită.

—Am făcut ceea ce trebuia, domnule doctor, zise directorul, iar apoi, adresându-se lui Sergio, adăugă: Domnule Alvarado, vă rog luați-vă rămas-bun căci timpul a expirat și trebuie să ne întoarcem.

—Înțeleg. Dați-mi doar un moment și vin imediat cu dumneavoastră.

Sergio intră din nou în camera Margaritei și o privi pentru câteva secunde cum se bucura, senină, de ceea ce avea să fie ultimul ei vis pământesc. La plecare, fără să aștepte întoarcerea lui Rocío, conveni cu cei doi Pedrera să păstreze secretul până când totul avea să fie clarificat și în cele din urmă își luă rămas-bun de la ei, pentru a se întoarce la penitenciar.

Rămase complet tăcut pe tot parcursul drumului. Scufundat în labirintul propriilor emoții, contempla absent orizontul, cu privirea pierdută și mușcându-și buzele, fără ca măcar să audă cele câteva întrebări pe care directorul i le punea amabil. O înțelegea perfect pe sora lui, putea simți pe

propria sa piele durerea pe care i-o cauzase prin indiferența lui, dar, chiar dacă acest lucru îl afecta enorm, înțelegea că fusese cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face. O cunoștea foarte bine pe Rocío și știa că, dacă ar fi cunoscut adevărul, ea ar fi fost dispusă să sacrifice totul pentru el, iar în ochii lui Sergio, asta era inutil și nedrept.

Văzându-l că intră în celulă, Vladimir nu putu găsi cuvinte potrivite de mângâiere. Reuși doar să-l întrebe:

—Cum te simți, prietene?

Sergio se trânti pe pat, căutând parcă să se scufunde pentru totdeauna în el, dorind să nu se mai trezească niciodată. Apoi, ca și cum ar fi știut că mama lui se va stinge în aceeași noapte, îi răspunse prietenului său cu un singur cuvânt:

—Singur.

CONDAMNAREA

Doi ani de închisoare făcuseră din Sergio cu totul alt om. Părul lung și barba stufoasă vorbeau de la sine, scoțând în evidență o lipsă totală de poftă de viață. Portretul copiilor era singurul lucru care îl susținea, în timp ce în jurul său totul se dezmembra. Pierduse deja numărul cărților pe care le citise, iar statutul său de pustnic, împreună cu capacitatea lui de premoniție, îi crease o faimă aproape mistică în penitenciar.

Nu exista aparent nicio modalitate de a obține o sentință care să-l fi putut scoate din limbul juridic în care se afla și, în același timp, se tortura el însuși cu pedeapsa de a fi pierdut ceea ce iubise cel mai mult și cu conștiința încărcată de certitudinea că sfârșitul Planetei era din ce în ce mai aproape.

Uneori, reacționa în mod egoist, indiferent la soarta omenirii, dar aceasta se întâmplase doar de puține ori. Deși izolarea îi limitase capacitatea de investigare și legătura directă cu actualitatea internațională, reușise să dedice mult timp cercetărilor. Scopul său era enunțarea unei teorii care ar fi putut explica toate cele întâmplate și ar fi făcut posibilă evitarea nefericitelor evenimente în viitor.

Directorul Carneiro îl stima foarte mult și simțea că, dacă acea libertate mult dorită ar fi depins de el, i-ar fi deschis ușa fără să-i facă vreun proces, pentru că îl cunoștea atât de bine, încât ar fi băgat mâna în foc pentru el fără să stea pe gânduri.

Sergio își continua activitatea de profesor în cadrul proiectului de școlarizare din închisoare și se străduia să o desfășoare cu responsabilitate și profesionalism. A-i învăța pe alții, instruindu-i și îmbogățindu-le abilitățile, era ceva care îl făcea să se simtă util și să se dezvolte pe plan personal. Dar îndată ce cursurile se încheiară, lumea păru să se prăbușească

din nou în jurul lui. Vladimir, ca un bun prieten, sesizând că își neglija atât aspectul, cât și alimentația, stătea mereu cu ochii pe el, purtându-i de grijă și veghind asupra sănătății lui. În mai multe rânduri se simțise obligat să-l scoată din letargie, văzându-l că stă ore în șir, cufundat în gânduri și fără să clipească, în fața portretului copiilor săi.

Într-o noapte, când amândoi tocmai se băgaseră în pat, Vladimir reflectă fără să vrea la situația colegului său, care se înrăutățea treptat.

—Prietene, spuse el dintr-odată, trebuie să lași aiurelile și să revii cu picioarele pe pământ.

—Despre ce vorbești, Vladi?

—La naiba, ești bolnav, omule. Îți mai lipsește doar să te dai cu capul de pereți și să te hrănești cu rahat, pentru că deja ai început să vorbești cu tine însuți.

—Nu mă stresa cu asta, Vladi. Nu exagera.

—Ce exagerez? râse acesta. Dacă te-ai privi într-o oglindă mai des, ți-ai da seama ce încerc să-ți spun.

—Poate că ai dreptate, recunoscu Sergio, chibzuind la cele auzite, dar mă pierd în gânduri și uit de tot ce e în jur.

Vladimir oftă și, gândindu-se cum i-ar fi putut împărtăși mai bine prietenului său o nelămurire pe care o avea de câtăva vreme și pe care o ținuse sub tăcere până atunci, îl întrebă în cele din urmă:

—Hei, spune-mi un singur lucru... care e adevăratul motiv pentru care te-ai întors aici?

—Ce vrei să spui?

—Ei bine, ce anume te-a adus înapoi? Cum ai reușit s-o faci?

Sergio se gândi câteva momente, spunându-i într-un târziu:

—Nu vrei să știi...

—Crede-mă că vreau, îl asigură el convingător. Sunt și eu, la fel ca tine, în același rahat în închisoarea asta nenorocită, împărțind cu tine porcăria asta de nedreptate care ne-a lăsat fără familie. Suntem prieteni, așa că ai bunul-simț să-mi spui: cum naiba ai făcut de te-ai întors?

Sergio își plecă privirea. Simțea privirea întrebătoare a lui Vladimir așteptând cu nerăbdare un răspuns. Reflectă pentru câteva clipe și apoi, pătruns de o tristețe adâncă, își privi din nou prietenul în ochi.

—S-a sfârșit totul, a spus el.

—Ce vrei să spui?

—Sfârșitul lumii, prietene; totul s-a terminat.

—Sfârșitul... totul, totul?

—Da, totul! repetă Sergio cu convingere.

Vestea îngrozitoare, sunând atât de clară și autentică din gura prietenului său, îl făcu pe Vladimir să simtă fiori de gheață și cum o amorțeală parșivă îl cuprindea treptat.

—La naiba... Ce tare, omule, ce tare... reuși el să bălmăjească puțin mai târziu, străpungând cu privirea întunericul tavanului. Cei doi stătură mult timp în tăcere, învăluiți de complicitatea intensă care îi unea. Apoi, suspinând cu totală resemnare, Vladimir se uită din nou la prietenul său: spune-mi ceva, prieten bun, cum este, de fapt, sfârșitul lumii?

—Nu știu exact, explică Sergio. A fost foarte rapid. Abia am putut să-mi deschid ochii și să văd marea dispărând în beznă, pe fondul unui sunet brutal și sordid. Timp de o miime de secundă, am simțit o durere groaznică, arzătoare și imediat m-am trezit cu nouă ani înainte, cu aceeași durere în corp.

—Dumnezeule! Și ce altceva?

—Nimic altceva. La început am crezut că acei nouă ani au fost un simplu vis, dar încetul cu încetul mi-am dat seama că nu era așa. Atunci am decis să urmez exact aceiași pași pe care i-am făcut la momentul respectiv. M-am gândit că, dacă fac exact același lucru și nu schimb nimic, i-aș putea avea din nou pe soția și pe copiii mei. Dar nu a fost să fie așa... Restul îl știi deja.

—Deci lumea s-a terminat în 2012, așa cum spune profeția mayașă...

—Nu are nimic de-a face cu ceva astronomic sau ezoteric. Sunt sigur că ființa umană este cea care va termina cu Planeta.

—Un război nuclear?

—Nu... mai rău decât atât... ceva mai eficient și mai brutal, care înghite totul în câteva secunde.

—La naiba... ce va fi?

—M-am gândit mult la asta în fiecare zi și am niște teorii neconcludente. Cred că ar putea fi un fel de antimaterie care crește exponențial înghițind totul în calea sa și cu o viteză enormă, o apocalipsă pentru noi, dar ceva lipsit de importanță pentru Univers.

—Un fel de gaură neagră?

—Ceva de genul ăsta ar putea fi; dar nu ştiu. Cred că e cam același efect ca și când un balon foarte mare ar fi înțepat cu un ac mic. Înțelegi ce vreau să spun?

—La naiba, omule, cred că da, însă toată chestia asta mă face să mă simt ca un rahat. Înseamnă sfârșitul tuturor. Şi... crezi că ar fi vreo soluție?

—Nu știu. Poate că această chestie, să-i spunem antimaterie, ca s-o numim cumva, a fost creată artificial sau accidental și dacă da, poate că s-ar putea face ceva. Cine știe?

—Dumnezeule, Sergio, lumea se îndreaptă direct spre prăpastie și numai tu știi ce ne așteaptă la capătul drumului. Dacă nu comunici lucrul ăsta, vom cădea înapoi în abis!

—Am încercat să informez despre anumite lucruri, dar, după cum vezi, nu a funcționat.

—Ce grozăvie... că trebuie să salvăm târfa de lume de aici, din închisoarea asta jegoasă. Ironia vieții...

—Poate că nu e nimic de salvat, Vladi...

—Nu cred; ceva trebuie să putem face... nu știu, ceva, orice...

Vladimir fusese toată săptămâna neliniștit. Abia putuse să doarmă. Conversația cu Sergio îi tulburase sufletul. Simțindu-se complet neputincios între cei patru pereți și fără a găsi o altă ieșire din acel impas, se hotărî să facă singurul lucru care-i stătea în putere: ceru o audiență la Carneiro.

Directorul închisorii îl primi în aceeași după-amiază. La sosire, Vladimir a fost condus în sala de așteptare, unde se așeză pe o bancă cenușie, care mirosea a vopsea proaspătă. De acolo privi o vreme tuburile de neon agățate de tavan cu lumina lor bolnavă și astfel, încetul cu încetul, îl cuprinse o stare de somnolență. Un scurt coșmar apocaliptic îi tulbură somnul, dar a fost salvat brusc de secretară, care îl trezi pentru a-l chema la întrevedere.

—Vladimir Dávila, ce vești ne aduci? îl întrebă Carneiro, îndată ce-l văzu intrând.

—Vă mulțumesc pentru că m-ați primit, domnule director.

—Atâta timp cât nu vii să ceri și mai mult material pentru pictat, vei fi bine primit, spuse Carneiro în glumă, în timp ce îi făcea semn cu mâna să se așeze.

—Domnule director, sunt foarte îngrijorat pentru un prieten comun.

—Atunci, spune-mi.

—E vorba de Sergio Alvarado.

—Ce s-a întâmplat cu el? E bolnav? Ce altceva și mai rău i se mai poate întâmpla băiatului aceluia?

—Trebuie să iasă din închisoare cât mai curând posibil și iertați-mă că o spun așa, direct.

—Nu sunt judecător, Dávila, și trebuie să mărturisesc că, dacă ar fi după mine, l-aș lăsa chiar acum pe bietul om liber și în pace.

—Trebuie făcut ceva și știu că puteți; e mai urgent decât credeți și, de fapt, timpul e împotriva noastră.

—Explică-mi mai bine, îl îndemnă Carneiro, fără să înțeleagă nimic.

—Domnule director, dacă nu vreți, nu mă credeți. De fapt, s-ar putea să vă pară o nebunie ce vă voi spune, dar sunteți cea mai apropiată persoană aflată în stare de libertate pe care o avem și poate ne puteți ajuta cu un contact la vreun tribunal sau ceva de genul ăsta.

—Nu mai vorbi cu ocolișuri, spune direct.

—Motivul pentru care Sergio Alvarado știa totul despre atentate nu a fost nici coincidență și nici vis.

—La naiba! Nu-mi spune că a mărturisit că e vinovat! Ce dezamăgire!

—Nimic din toate astea. Dacă a știut e pentru că le-a trăit deja.

Tăcerea cuprinse brusc biroul, iar directorul își duse neîncrezător stiloul spre gură, fără a-și dezlipi privirea de ochii lui Vladimir, ca și cum ar fi așteptat o chestie amuzantă din partea lui, ca și când ceea ce acesta tocmai spusese ar fi fost prologul unei comedii. Apoi, văzând seriozitatea lui Vladimir și intuind că nu avea să urmeze nimic hazliu, îi spuse:

—Glumești, nu-i așa?

—Nu, domnule.

—Să vedem, atunci, explică-mi mai bine, îi ordonă, bătând ușor cu stiloul pe masă.

—E greu de explicat, domnule director, dar Sergio a trăit deja mai înainte ceea ce se întâmplă acum; de fapt, el vine din viitor și de aceea știe ce urmează să se întâmple.

—Deci, motivul pentru care Alvarado știe ceea ce știe este că el vine din viitor. Interesant.

—Pentru a o spune într-un fel, da, dar asta nu e tot...

—Nu mai spune nimic, Dávila, îl întrerupse directorul cu autoritate. Voi da ordin să se controleze toate celulele. E clar că vă livrează cineva halucinogene și tu le consumi.

—Ce spuneți? Nu consum droguri.

—Și eu sunt Cristiano Ronaldo, replică el cu ironie. Du-te în celulă și nu te mai prosti. Încearcă-ți norocul în altă parte cu fanteziile tale stupide, Dávila.

Directorul îl invită pe Vladimir fără menajamente să iasă din birou, dar acesta se împotrivi și insistă să-l convingă, în timp ce repeta argumentele iarăși și iarăși. Ajuns la limita răbdării, Carneiro sună paza, imediat trei gardieni îl prinseră pe deținut cu forța și, fără prea multe vorbe, îl duseră în celulă. Văzându-se din nou între cei patru pereți, disperarea îi invadă întreaga ființă. Își dădu seama cât de inutilă fusese acțiunea lui și regretă că își trădase prietenul și că nu reușise să păstreze secretul pe care acesta i-l încredințase. Spera doar că nu îi complicase și mai mult viața cu acțiunea lui nesăbuită.

În acea noapte, nu-i spuse lui Sergio nimic din cele întâmplate. Adormi cu mare greutate, căci gândurile i se învârteau prin cap neobosite și nemiloase, generând în mintea lui un conflict feroce, care nu-i mai dădea pace. În primul rând, în ciuda dorinței sale de a-l scoate pe Sergio din închisoare, el hotărî să-i respecte dorința prietenului său și să nu mai încerce niciodată să intervină ca să-i obțină libertatea. Cu toate acestea, după o lună, angoasa și neputința îl copleșiră într-atât, încât decise să organizeze o evadare fără a-l pune la curent pe Sergio. Planul nu a mers bine și l-a costat izolarea timp de două luni într-o celulă de pedeapsă și întârzierea cu doi ani a procesului de eliberare condiționată. Totuși, nimic din toate acestea nu i-a schimbat nici solidaritatea față de prietenul său, nici dorința de a înfrunta soarta împreună cu acesta.

* * *

În cele din urmă avu loc procesul inculpatului Sergio Alvarado, acuzat de infracțiunea de complicitate la terorism. Apărarea nu putu să dovedească nevinovăția acuzatului, iar condamnarea nu se lăsă așteptată: doisprezece ani de închisoare cu drept de eliberare condiționată, luându-se în considerare dosarul impecabil al tânărului. De fapt, Sergio deja petrecuse trei ani în spatele gratiilor. Cu puțin noroc, în câțiva ani ar fi putut beneficia

de eliberarea condiționată și ar fi putut să-și refacă viața sau să încerce să informeze cumva autoritățile despre ceea ce urma să se întâmple pentru a se putea evita marea catastrofă.

Pe Sergio nu-l surprinse deloc să vadă că nevinovăția sa fusese trecută cu vederea de către acel sistem dur și ermetic de legi pe care se baza presupusa justiție. Cu toate acestea, primi verdictul în tăcere și cu tristețe. Nu reuși să scoată decât cele câteva cuvinte pe care i le spuse lui Raúl și tatălui acestuia, înainte să fie dus înapoi la închisoare:

—Vă rog să nu-i spuneți nimic surorii mele și să nu vă deranjați să mă vizitați. O să vin să vă văd eu însumi, în ziua în care o să ies din rahatul ăsta unde m-au băgat prostia și neîncrederea.

—Putem face apel, Sergio, spuse Rodrigo, dar speranțele sunt foarte mici. Voi avea grijă să-ți cer eliberarea condiționată cât mai curând posibil. Ai o conduită exemplară: menține-te așa și totul se va sfârși mai devreme decât crezi.

—Rămâneți atunci cu bine, domnule Pedrera, își luă Sergio rămas-bun. Apoi, uitându-se la prietenul său, îi spuse:

—Ai grijă de tine, Raúl, și nu uita că totul trebuie să rămână între noi.

—Cum dorești, prietene. Îl bătu pe spate în timp ce îi aruncă o privire de nepătruns la despărțire. Fii tare, ai să poți depăși toate acestea, încercă el să-l încurajeze.

—Să le depășesc? Sunt lucruri care s-au întâmplat deja și pe care nu le voi putea depăși niciodată, spuse el, melancolic și deprimat. Noroc.

Apoi, sub privirile triste ale celor doi Pedrera, Sergio plecă încătușat ca să ispășească pedeapsa primită, o condamnare pentru care simțea un profund dezgust și care îi dădea un sentiment de mare nesiguranță cu privire la soarta lui și, mai presus de toate, la cea a umanității.

Când reveni în celulă, Vladimir se năpusti spre el, îmbrățișându-l cu căldură. Sergio îl informă despre rezultatul procesului și despre pedeapsa primită, dar Vladimir tot mai credea că prietenul său va putea ieși din închisoare înainte de marea catastrofă finală.

—Ce naiba o să fac eu dacă voi fi liber în 2009? se plânse Sergio.

—Vom găsi noi ceva de făcut.

—Dacă există vreun proiect sau se pregătește ceva care ar putea cauza distrugerea totală, cu siguranță este deja în proces de desfășurare, dacă chiar este adevărat că acest lucru a fost inventat de om.

—Cunoști fapte și evenimente care îți vor da credibilitate; trebuie doar să le faci publice și te vor crede.

—Ori mă vor lua drept nebun, ori, mai rău, mă vor folosi drept cobai, pentru a încerca să afle care este semnificația întoarcerii mele în timp.

—Bine, astfel de lucruri se întâmplă doar în filme, zâmbi Vladimir.

—Chiar crezi că ticăloșii ăia de americani nu mă vor răpi ca să mă bage într-un laborator, când vor auzi de mine? Pun pariu că o vor face. Și poate va fi prea târziu când vor descoperi cauza...

—Vei ști tu cum să ne scapi de asta, prietene. Ai răbdare și continuă să studiezi, să-ți amintești și să notezi, așa cum ai făcut până acum.

—Doar că înainte eu eram doar un imbecil care ducea o viață simplă și comodă și pe care-l durea în cot de ceea ce se întâmpla în lume. Am văzut o sumedenie de știri catastrofale și mă enervează că nu-mi amintesc nici data exactă și nici locurile unde s-au petrecut. În schimb, îmi amintesc cu exactitate doar rezultatele de la idioțenia de fotbal, singurul lucru care mă interesa, după familie și muncă.

—La naiba, dar poate că a mai rămas ceva în mintea ta; continuă să citești și să faci conexiuni între nume, orașe... și poate așa vei reuși.

—Știu că un afro-american va fi președintele Statelor Unite și o știu întâmplător, pentru că mi-a plăcut foarte mult tipul.

—Nu mă înnebuni. Un tip de culoare președinte la „gringos”? exclamă el jovial. Asta chiar că-mi place.

—Da, unul mai tuciuriu decât tine.

—Amice, eu sunt un „latino” cu pielea ca scorțișoara; mai mult respect pentru amestecul meu de rase, da?

—Știi doar că nu sunt rasist... Dar da, va fi un afro-american pe nume Obama.

—La naiba! Și ce va face tipul?

—Nu știu. Știi cum e cu dezinformarea în America. Nimeni nu știe ce e adevărat sau ce e minciună.

—Și ce știi de Bin Laden?

—Pe ăsta îl găsesc în Pakistan, îl ucid și se presupune că îl aruncă în mare.

—Ce spui! Ce nebunie, omule, zâmbi. Îl omoară pe Bin! Asta, da, avanpremieră a evenimentelor.

—Da, dar mulți se vor îndoi de asta mai târziu. Eu nu avusesem niciun dubiu atunci, dar acum mă îndoiesc de orice.

—Spune-mi mai multe, omule...

—Poate... într-o bună zi; acum vreau doar un pic de liniște.

—Bine, te las în pace.

La două luni după conversația celor doi, Barack Obama își lansa candidatura, cu toate că sondajele fuseseră împotriva sa și având-o în partid ca adversară pe soția unui fost președinte: marea favorită Hilary Clinton. Vladimir, uimit de această știre, se duse țintă la Sergio cu foaia de ziar în care o citise.

—Prietene, ai avut dreptate! exclamă el foarte fericit, arătându-i cu degetul fotografia viitorului președinte.

—Ce? Nu m-ai crezut?

—Ba da, dar știi că neîncrederea este o sămânță care încolțește în inimile noastre, atunci când ne așteptăm mai puțin la asta, spuse el glumeț.

—Și ea, zise Sergio, referindu-se la Hilary, va deveni secretarul său de stat.

—Se vor uni, atunci?

—Da, vor fi trup și suflet.

—Trebuie să scapi din rahatul ăsta cât mai curând posibil, prietene, spuse Vladimir foarte emoționat și convins mai mult ca niciodată.

—E mai bine să am puțină răbdare.

—O întrebare, Sergio. Va reuși echipa națională a Spaniei, în sfârșit, ceva la Cupa Europei sau la Campionatul Mondial?

—Mai bine nici nu-ți spun... Va fi ceva uimitor și dacă îți spun, nu mă vei crede. Cred că ți-ar conveni mai mult să te bucuri pe moment de el decât să afli mai devreme rezultatul.

—La naiba. Ajung în finală... nu?

—Mai bine să nu mai vorbim despre asta, omule.

—Da, ai dreptate. Dacă ar afla cineva, ar putea profita de asta, poate făcând pariuri pe care nu le merită, perturbând astfel echilibrul Universului, dăunându-i și mai mult.

—Așa e, Vladi. Dacă scoatem un profit din ceea ce știm, nu ne va duce mai aproape de soluție.

—Lecția asta am învățat-o, crede-mă. Dar trebuie să ieși cât mai repede din rahatul ăsta! exclamă Vladimir euforic, căutând în mintea sa o cale mai rapidă de ieșire pentru prietenul său.

—Da, dar nu mai planifica încă o evadare idioată, care ne poate aduce și mai multe probleme.

—Stai liniștit, și lecția asta am învățat-o.

EVIDENȚE

Într-o bună zi, directorul Carneiro mergea pe unul din coridoarele penitenciarului, când îi văzu pe Sergio și pe Vladimir ieșind în curte. Apoi intră în biroul administrativ pentru că știa că subalternul său García îl căutase mai devreme, deoarece avea să-i raporteze ceva important. Văzându-l printre angajații de la administrație, se postă în spatele lui, spunându-i:

—García, sunt aici.

—Bună dimineața, domnule director.

—Ce s-a întâmplat? Mi s-a spus că s-a descoperit ceva cu privire la evadarea eșuată a lui Vladimir Dávila.

—Așa este, domnule director.

—Acest Dávila a cauzat cumva și mai multe probleme?

—Nu, domnule director; de fapt, este la fel ca înainte și cu toate că iese de multe ori cu Alvarado în curte, situația este mai calmă decât oricând. Toți îl ascultă pe Sergio și cred tot ce spune. Unii susțin că el poate ghici viitorul și că le este chiar teamă de el. Ei îl numesc „guru”, se spune că prezice cu exactitate uimitoare scorurile de la meciurile de fotbal, dar că nu le dezvăluie până cu puțin timp înainte de începerea partidei, astfel încât nimeni să nu parieze.

—Și atunci, de ce o face?

—Pentru a câștiga respect, domnule; sau cel puțin așa se zice.

—Așa se zice? Spuneți-mi ceva: dumneavoastră ce credeți despre Alvarado?

—Este un tip foarte ciudat și foarte tăcut, care studiază mult și nu se amestecă cu nimeni; își desfășoară perfect activitățile didactice și predă foarte bine, așa se spune.

—Dar chiar credeți că ghicește anumite lucruri?

—Adevărul este că îmi impune un anumit respect: îi privește pe toți într-un mod foarte profund și seninătatea lui mă derutează, domnule, dar nu este nimic în atitudinea lui de care să mă plâng.

—Bine, atunci... și întorcându-ne la Dávila... ce voiați să-mi spuneți?

—Vedeți, potrivit informatorului nostru, se pare că atunci când Dávila a plănuit evadarea, a fost, de fapt, o fugă falsă pentru a acoperi pe altcineva.

—Cum? Ce vrei să spui? Dar asta e absurd! spuse Carneiro nedumerit. Să se bage într-o problemă ca asta când mai avea doar șase luni până la eliberarea condiționată și încă pentru ca să poată evada altul?

—Da, este absurd, dar astăzi am găsit într-un canal din partea de nord lemn uscat și chibrituri. Presupunem că Vladimir, înainte de a fi prins, intenționase să intre în zona aceea pentru a crea un mic incendiu cu scopul de a distrage atenția, acoperind astfel evadarea celuilalt, care probabil ar fi fugit prin poarta de sud-vest, cea mai vulnerabilă.

—Și crezi că Alvarado este celălalt ?

—Nu știu, dar de aceea v-am avertizat, domnule director, ca să vă informez despre noul proces de investigație.

—Acest lucru ar fi foarte ciudat... Dávila riscându-și pielea pentru ca altul să iasă, știind care ar fi consecințele...

—Da, domnule, e o prostie din partea lui.

—Nu-i chiar așa o prostie, García, sublinie directorul brusc, cu voce fermă și expresie severă. Adu-l pe Dávila în biroul meu imediat.

Funcționarul se supuse imediat ordinului superiorului său și în cinci minute, Vladimir se afla din nou în fața lui Carneiro, dar de data aceasta în circumstanțe foarte diferite de cele anterioare.

—Ei bine, ei bine, murmură directorul, zâmbind pe jumătate și privindu-l pe Vladimir direct în ochi, deci deținutul meu exemplar nu numai că a plănuit o evadare, dar și-a riscat mult-așteptata eliberare condiționată pentru a ajuta pe altcineva să fugă... sau greșesc? întrebă fără a-l scăpa din ochi, în timp ce trecea printre degete un stilou, jucându-se.

Vladimir își îndreptă privirea la manevrele pe care directorul le făcea cu degetele, dar rămase tăcut. Cuprins de îndoială, Carneiro lăsă brusc stiloul să cadă pe masă și apoi își desprinse spatele de spătarul scaunului, aplecându-se ușor spre interlocutorul său.

—Spune-mi ceva, Vladimir, zise el ridicând sprâncenele, cum de te-ai băgat într-o asemenea belea cu câteva luni înainte de eliberarea ta condiționată?

Din nou, Dávila optă pentru tăcere. Doar oftă și își plecă privirea.

—Văd că nu putem vorbi ca doi oameni serioși... Carneiro se ridică și porni încet spre fereastră. Apoi, uitându-se afară și încercând să-și pună mai multă ordine în idei, adăugă: voi lua în serios ultima noastră conversație, nu pentru că te cred, căci eu, de fapt, cred că tu și Alvarado sunteți nebuni și că poate statul în închisoare vă dă halucinații, dar adevărul este că harababura care s-a produs în ultima vreme în închisoarea mea datorită vouă mă intrigă, pentru că am observat că de atunci aproape toți cei închiși aici au devenit deținuți exemplari și asta, sincer, nu încetează să mă uimească. Apoi, întorcându-și din nou privirea la Vladimir, îi spuse autoritar: du-te înapoi în curte. O să încheiem chestia asta pentru totdeauna, ca să vezi că încă vă apreciez pe amândoi.

—Mulțumesc, domnule director, se mărgini a spune Vladimir, înainte de a se ridica și a părăsi biroul.

* * *

Curiozitatea lui Carneiro creștea cu fiecare minut ce trecea. Deloc satisfăcut de informațiile pe care le primise în conversația cu Dávila, în cursul căreia, în afară de faptul că evadarea lui fusese într-adevăr o înscenare, nimic altceva nu putuse să smulgă din tăcerile sale, decise să facă un drum la Málaga în acel weekend pentru a afla mai multe despre viața lui Sergio Alvarado.

În primul rând, îi vizită pe cei doi Pedrera, care îi povestiră mult despre personalitatea lui Sergio și despre inima lui cea bună, ca și despre părinții săi, onești și harnici de-a lungul întregii vieți. Apoi Raúl îl însoți la apartamentul lui Sergio. Carneiro înregistră rapid lipsa anumitor detalii tipice fiecărei locuințe, ca și cum Sergio, chiar dacă trăise acolo independent timp de patru ani, o făcuse la modul provizoriu, fără a reuși să se desprindă cu adevărat de căminul părintesc.

—A petrecut mult timp cu părinții săi? îl întrebă pe Raúl, uitându-se la el după ce analizase unele lucruri pe podea.

—Da, destul de mult. În Ronda.

—Mai există această proprietate în familie?

—Sigur că da. Am cheile. Sora lui Sergio, care locuiește în Australia, mi-a cerut să avem grijă de casă, până când va lua o decizie în această privință. Dar e un pic cam departe, cam la o oră de aici.

—Am înțeles. Și e vreo posibilitate să mă duci acolo?

—Mi-ar face plăcere. Dacă îi pot fi de vreun folos lui Sergio, o fac cu drag.

—Cu siguranță îi va fi de folos, dacă voi găsi ceva care să ne fie util.

Odată ajuns în Ronda, în curtea familiei Alvarado, Carneiro se lăsă o clipă captivat de priveliștea uluitoare a șirului de munți, apoi intră și examină cu atenție fiecare colțișor al casei și, mai ales, camera lui Sergio. Cotrobăi și scotoci prin obiectele personale ale tânărului, încercând să descopere ceva, fără să știe nici el prea bine ce anume căuta. În acest timp, Raúl îl urma pas cu pas, răspunzându-i pe rând la toate întrebările. Când privirea directorului căzu pe masa de scris și pe cele câteva hârtii prăfuite împrăștiate pe ea, îi trecu un gând prin minte.

—Sergio scria notițe în mod regulat? îl întrebă pe Raúl.

—Nu întotdeauna, deși în ultimele luni își luase acest obicei. Mergea peste tot cu un carnet și din când în când, cum își amintea ceva, își nota imediat.

Într-o zi l-am întrebat ce face, mi-a spus că trebuie să cumpere niște lucruri și că le scrie ca să nu le uite. Da, se pare că folosea carnetul pentru a-și face lista de cumpărături, deși mereu mă îndoiam că ar fi fost într-adevăr așa...

—Îți amintești cum arăta? insistă directorul interesat.

—Cred că da. Mama mea i l-a dăruit de ziua lui. Era micuț, foarte frumos, cu o copertă maro, cu litere aurii și cu niște desene de-ale lui Da Vinci. Avea o închizătoare magnetică foarte șic și foile albe. Un carnet de notițe pur și simplu.

—Și ai vreo idee unde ar putea fi?

—Nu, niciuna.

—Ce păcat. Nu e nici urmă de el aici și nici în apartamentul său.

—Acum, dacă mă gândesc bine, spuse Raúl, recapitulând în minte, ultima dată când l-am văzut, l-a avut domnul Paco.

—Unde?

—Ei bine, în Málaga, în biroul tatălui meu. A fost chiar cu o zi înainte ca Paco să se îmbolnăvească și să fie internat în spital.

Continuară să inspecteze totul încă o vreme, fără a găsi nimic demn de interes, în afară de amintiri frumoase, vestigii ale unei familii aproape perfecte, după cum susținea Raúl. Apoi Carneiro se întoarse la Madrid cu o singură idee fixă în minte: să găsească și carnetul de notițe despre care îi povestise Raúl.

În ziua următoare se duse direct la spitalul unde Paco fusese internat și își petrecuse ultimele zile înainte de a muri. Fără prea multe cuvinte, se prezentă ca fiind funcționar public și director de penitenciar și ceru să vorbească cu medicul care îl asistase pe domnul Alvarado. Acesta îi mărturisi că pacientul îi spusese în repetate rânduri lucruri stranii despre fiul său, dar că el s-a concentrat pe munca sa și nu i-a acordat atenție, deoarece, în realitate, mulți pacienți terminali sufereau de delir și era normal să vorbească ciudățenii sau să aibă halucinații. După ce îl ascultase cu răbdare, Carneiro îl întrebă dacă muribundul lăsase unele lucruri personale și, primind un răspuns afirmativ, emoționat fiind la ideea de a găsi carnetul, îi ceru să-i predea tot ce avea pe motiv că aceasta făcea parte din protocolul de investigație și se angajă să returneze totul mai târziu familiei. Medicul, foarte binevoitor, dispăru pentru câteva minute și reveni cu un pachet pe care i-l înmână lui Carneiro, așa cum îi ceruse.

—Poftiți. Asta e tot ce a lăsat în urmă.

Cei doi își luară rămas-bun, iar directorul părăsi spitalul copleșit de emoții puternice. După ce făcu câțiva pași, nu își mai putu stăpâni răbdarea și se opri în mijlocul străzii pentru a deschide pachetul. Într-adevăr, descoperi carnetul lui Sergio Alvarado cu notițele sale neterminate. Își petrecu noaptea în camera de hotel citindu-le și verificându-le cu frenezie cu ajutorul laptopului său, fără să-și poată reveni din uimire.

COBAIUL

Carneiro reveni la îndatoririle sale, dar pentru câteva zile a fost extrem de confuz. Mergea meditând și absorbit de gânduri, incapabil de a se concentra la sarcinile sale obișnuite. Impresionantele notițe ale lui Sergio îl lăsaseră consternat și îi răpiseră liniștea inimii. Alvarado consemnase în urmă cu trei ani în acele pagini evenimente care se întâmplaseră ulterior într-un mod surprinzător, lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut imagina la acea vreme, oricât de bine informat ar fi fost. Pe lângă precizarea cu exactitate a rezultatelor alegerilor din Statele Unite și ale altor țări, Sergio notase și unele întâmplări concrete din Spania, fără a greși niciuna dintre ele. Datele, locurile, cauzele... totul fusese anticipat în detaliu în acele însemnări, dând dovadă de un soi de premoniție de-a dreptul înspăimântătoare.

Pentru director existau doar două explicații posibile. Una dintre ele era aceea că notițele fuseseră scrise recent de cineva și carnetul fusese depus în spital pentru a-l deruta, căci nu excludea pe deplin faptul că totul ar fi putut face parte dintr-un plan magistral. Cealaltă era ipoteza, mai greu de crezut, că tot ceea ce îi spusese Vladimir despre Sergio și despre întoarcerea sa din viitor ar fi fost adevărat. Pentru a-și putea lămuri confuziile și a încerca să facă lumină în păienjenișul de idei din mintea lui, el ceru ca ambii deținuți să fie aduși în biroul său.

—Voi doi m-ați surprins de nenumărate ori, le spuse el calm, odată ce-i avu în fața sa. M-ați umplut de îndoieli și ați făcut ca ultimii trei ani din cei doisprezece pe care i-am petrecut ca director al acestei închisori să fie într-adevăr plini de evenimente emoționante, neobișnuite și chiar incredibile. Făcu o pauză pentru a scoate ceva dintr-un sertar. Apoi, punând blocnotesul lui Sergio pe masă și schimbându-și tonul vocii într-unul mai imperativ, spuse cu autoritate:

—Acum vreau să-mi explicați asta.

Vladimir, deși mirat la vederea obiectului, nu se arătă deloc surprins, dar expresia de uimire de pe fața lui Sergio nu scăpă privirii atente a lui Carneiro.

—Da, Sergio, e al tău.

—Cum ați dat de el?

—O știi prea bine și, de fapt, chiar te așteptai la asta, nu?

—Nu înțeleg...

—Face parte din planul vostru. Despre asta e vorba, nu-i așa?

—Despre ce vorbiți, domnule director? interveni Vladimir intrigat.

Carneiro nu catadicsi să-i răspundă. Se uită atent la Sergio, analizând fiecare expresie de pe fața lui. Adresându-se colegului său de celulă, Vladimir întrebă:

—Ce este cu acel caiet, Sergio?

—E un vechi carnet de notițe pe care îl aveam de mult.

—Și ce conține?

—Notițe, se mărgini el să declare succint și perfect conștient de faptul că toți trei știau deja despre ce fel de însemnări era vorba.

—Notițe, da, spuse directorul cu jumătate de gură, dar nu chiar observații nevinovate.

—Sunt doar niște însemnări despre visele prevestitoare pe care le-am avut.

—Acum începem iar cu prevestirea viselor? îl luă directorul peste picior. Ajunge, băieți. Sunt cu ochii pe voi. Voi pretindeți ca eu să înghit povestea că Sergio a călătorit înapoi în timp și de aceea este în această închisoare, spuse Carneiro, dându-l de gol pe Vladimir. E un plan bun, da, dar e o poveste de adormit copiii. Nimic din toate astea nu vă va da libertatea înapoi.

—I-ai spus ceva? îl întrebă Sergio atunci pe Vladimir.

—Îmi pare rău... Am crezut că te pot ajuta să ieși din închisoarea asta jegoasă înainte ca târfa asta de lume să se termine, dar m-am înșelat...

—Deci vii din viitor și de aceea știai despre atentat, nu? îl întrerupse Carneiro cu o anumită ironie în voce. Sergio coborî capul, reflectând pentru câteva secunde și în cele din urmă răspunse cu umilință sinceră:

—Așa este, domnule.

—Trebuie să știi multe lucruri, atunci...

—Nu atât de multe pe cât mi-aș dori, domnule. Nu am fost niciodată ahtiat după știri și, din păcate, am fost interesat de lucruri mai tâmpițele, cum ar fi fotbalul. Știți ce vreau să spun.

—Desigur, ai fost un cetățean spaniol tipic: munca, familia, fotbalul și fiesta, nu?

—Da, așa am fost.

—Și spune-mi ceva, Sergio: cine va câștiga primul meci dintre Spania și Rusia la Campionatul European? Îmi imaginez că știi, spuse el cu un dram de neîncredere și cu o anumită doză de ironie răutăcioasă.

—Nu-mi permit să dezvălui nimic, deoarece aceasta ar putea interveni în viitor și ar schimba vieți care nu ar avea nimic de câștigat din asta și, în plus, m-ar putea afecta indirect mai târziu.

—Și cum vrei să te cred, dacă nu-mi spui ceva concret?

—Trei la zero: goluri marcate de Xavi, Gingo și Silva, țâșni imediat Sergio.

—Ce spui?

—Că Spania va câștiga.

—Deci Spania va câștiga? repetă directorul cu ironie mușcătoare. Foarte spiritual! Aproape că-mi place această poveste și rolul de protagonist îți conferă un statut de favorit; foarte convenabil, nu-i așa? Apoi, redobândindu-și tonul autoritar, adăugă cu intransigență: vreau să știți că amândoi veți fi aspru pedepsiți pentru că ați încercat să mă păcăliți cu această poveste și că o s-o pățiți și mai rău dacă veți continua cu șmecheriile acestea. Mai mult, voi apela la instanțe mai înalte să vă pună dosarele pe linie moartă și să se reconsidere eliberarea condiționată a lui Dávila. Afară cu voi de aici! Veți sta în celule separate de-acum înainte și

odată ce veți îndeplini pedeapsa de două luni în puț, poate că vi se mai limpezesc mințile și veți înceta să amăgiți oamenii cu astfel de povești.

—Nu contează, spuse Sergio pasiv și indiferent. Oricum, trebuie doar să treacă ceva timp și veți veni să vă cereți scuze.

—Ești un mitoman, băiete, și din ăștia am avut destui în închisoarea asta, dar să-ți bați joc de mine e altceva.

—Dar, domnule director, Sergio nu are nimic de-a face cu asta! A fost planul meu! exclamă Vladimir cu disperare, luând toată vina asupra sa, încercând să evite ca prietenul său să fie acuzat pe nedrept. Fără succes însă.

—Nu continua să te afunzi și mai mult, Dávila, îl sfătui Carneiro. Luați-i și duceți-i din fața ochilor mei! le ordonă apoi gardienilor, întorcându-le spatele celor doi.

Odată ce tinerii au fost scoși din birou și el se mai calmă puțin, directorul deschise rapid carnetul cu însemnările lui Sergio, mormăind:

—A fost planul lui, zice el. La naiba, creierul lui Dávila e spălat de acest om, atât de tânăr și convingător. Acest Sergio tăcut și obraznic este un monstru capabil să creeze și să înfăptuiască orice... Da, da... Trebuie să-l apuci de boașe ca să nu transforme închisoarea asta în secta lui privată de teroriști convertiți.

Dădu ordin ca și celula celor doi tineri să fie controlată minuțios, iar ei au fost închiși separat în așa-zisul „puț”, cum era numită zona de pedeapsă de către deținuți și personal. Șederea acolo implica lipsa totală a comunicării cu alți deținuți și doar unele ieșiri sporadice într-o curte izolată și foarte bine păzită.

Notițele lui Sergio, rămase în celulă, au fost confiscate, dar Carneiro nu găsi nimic relevant în ele: doar poezie slăbuță și mici fragmente de proză lipsite de orice talent. Sergio le scrisese codificând informația cu multă abilitate. Erau fraze aparent fără sens, dar unele cuvinte erau subliniate. Aranjase cuvintele într-o anumită ordine, dând fiecărei litere un număr în funcție de poziția sa în alfabet, de exemplu „a" era 1 și „m" era 13. Și astfel, aceste numere alfabetice dădeau ordinea reală a cuvintelor din text și, prin urmare, scoteau la iveală noi propoziții imposibil de înțeles la prima vedere.

Carneiro era plin de indignare pentru că fusese pe cale să creadă pentru câteva clipe într-o astfel de poveste inventată, dar, în același timp, era mulțumit, fiind sigur că ajunsese la capătul investigațiilor sale și că reușise să-i demaște ca impostori atât pe Sergio, cât și pe Vladimir. Considerând acele notițe niște aiureli și o farsă, le lăsă pe masa de scris, unde, treptat, se pierdură printre documentele și dosarele care, în rutina muncii din penitenciar, se adunau unele peste altele zi de zi.

* * *

Lente și dure, cele două luni de pedeapsă în izolare trecură în cele din urmă și cei doi tineri reveniră la viața normală de închisoare. Aceasta coincise cu începutul Campionatului European de fotbal. Carneiro avu un șoc teribil în ziua în care Spania s-a confruntat cu Rusia. Stând acasă cu familia în fața televizorului, urmări cu groază cum fiecare dintre jucătorii indicați de Sergio marcau unul după altul, iar la ultimul gol al lui Silva, rămase perplex și chiar îi căzu paharul din mână de mirare. În timp ce rudele sale sărbătoreau exaltate victoria, Carneiro împietrise mut în fotoliu. Își simțea picioarele tremurând și inima pe cale să explodeze. Incapabil să mai îndure golul pe care îl simțea în stomac din cauza conștiinței sale încărcate și avalanșei de regrete, bărbatul începu brusc să plângă. Lacrimile îi curgeau șiroaie, iar pe fața rigidă și stupefiată numai buzele i se mișcau, abia reușind să articuleze printre dinți:

—E adevărat! Va veni sfârșitul lumii...

* * *

Sergio a fost chemat din nou în biroul directorului. În timp ce aștepta în anticameră, gata să cadă pradă deznădejdii, lăsă să-i scape un oftat. În cele din urmă, secretara închise telefonul și se îndreptă spre el.

—Puteți intra. Directorul vă așteaptă.

Sergio se ridică și deschise repede ușa biroului. Îndată întâlni privirea lui Carneiro, acum mult mai binevoitoare decât ultima dată.

—Vom câștiga Campionatul European? îl întrebă fără să salute și surâzând amabil. Apoi, dând din cap într-un gest de reflecție și sinceritate, adăugă: nu-mi spune. Nu, nu ajută la nimic să câștigăm, dacă totul se va sfârși, în cele din urmă, nu-i așa?

O tăcere în loc de răspuns îl făcu pe Carneiro să priceapă că Sergio era acum cel care nu mai avea încredere.

—Ai avut dreptate, recunoscu el, a fost doar o chestiune de timp până să ajung să-mi cer scuze. Dar acum voi încerca să-mi îndrept greșeala și să găsesc o cale să te scot de aici. Și dacă îmi dai voie, te voi ajuta să-ți dai seama care ar putea fi cauza nenorocirii care va distruge întreaga Planetă până la urmă, dacă nu facem ceva să împiedicăm acest lucru.

—Este foarte dificil, domnule director, să știm ce se va petrece cu exactitate...

—Dar ai trăit sfârșitul... și ai fost martor la ce s-a întâmplat.

—Este irelevant, dacă nu vorbim cu persoana potrivită.

—Și cine ar fi acea persoană?

—Nu știu. Poate un președinte al unei țări influente și care ar fi destul de bun să creadă a priori ce-i spunem noi doi.

—Ei bine, suntem terminați, băiete, spuse Carneiro dezamăgit, ridicându-se de pe scaun. Se apropie de fereastră să privească afară și apoi continuă să reflecteze, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși: iată-mă cu un prizonier care cunoaște viitorul, dar care și-a pierdut trecutul...

—Am pierdut mai mult de atât, domnule, precizează Sergio imediat. Mi-am pierdut familia: soția și cei doi copii, care nu au apucat să se mai nască, dar care încă sălășluiesc în inima mea. Cei trei erau totul pentru mine și înainte să-i am pe ei, părinții mei erau totul. Acum nu mai am nimic. Toți sunt morți pentru mine.

—Te înțeleg... Și îmi pare foarte rău, crede-mă. Dar lumea nu ai pierdut-o încă. Te afli în ea, Sergio. Și acum trebuie s-o salvăm. Trebuie să trimitem mesajul tău undeva. Nu dețin autoritatea de a începe un proces prin care să poți fi eliberat și dacă ar fi după mine, te-aș scoate din închisoare organizând o evadare și aș plăti cu plăcere prețul, dacă asta ar fi soluția, dar te-ar ajuta și mai puțin să fii un deținut evadat, știi?

—Știu. Și atunci, ce sugerați?

—Trebuie să spui adevărul, fiule. Voi cere o întrevedere cu procurorul general, care a fost colegul meu pe când lucram la serviciul de informații.

Voi încerca să-i expun versiunea mea despre cazul tău și probabil vei deveni un secret de stat. Trebuie doar să reușim să-l convingem și de asta mă voi ocupa eu, nu îţi face griji.

—Sunt în mâinile dumneavoastră, domnule.

* * *

Carneiro și-a pus în mișcare toate relațiile pentru a ajunge la o întâlnire directă cu procurorul națiunii. Și-a expus toate argumentele și în câteva zile, Sergio a fost vizitat în închisoare de unii experți din poliție și de alții cu aspect mai ciudat, care se limitau la a asista interviurile. Bine intenționatul Carneiro, care nu fusese autorizat să cunoască mai multe informații și nici să coopereze în vreun fel, abia a putut să urmărească aceste interogatorii de la distanță. De fapt, directorului penitenciarului i s-a interzis să se apropie de Sergio, care era deja complet izolat și, de asemenea, i s-au limitat în mod abuziv anumite îndatoriri de serviciu, până când i s-a oferit înainte de termen pensionarea, pe care a fost practic obligat să o accepte. A semnat actele în aceeași zi în care Sergio Alvarado a fost scos pentru totdeauna din acea închisoare și nimeni dintre cei care îl cunoscuseră acolo nu avea să-l mai vadă vreodată.

SECRETELE

Sergio a fost transportat rapid și în secret într-un loc necunoscut, undeva în sediul Centrului Național de Informații. Acolo a fost din nou supus unor interogatorii îndelungi la care, din moment ce nu mai avea nimic de pierdut, a răspuns cu sinceritate aproape absolută. Dezvălui tot adevărul, înfruntând riscul de a deveni un cobai, dar cu perspectiva de a-și câștiga într-o bună zi libertatea. Singurul lucru despre care nu relatase niciodată cu acuratețe fusese ultimul eveniment de care-și amintea, acea teribilă beznă din momentul sfârșitului, care se presupune că îl adusese înapoi în timp. Considera că a vorbi despre distrugerea lumii ar fi fost prea mult pentru investigatorii surprinși și uimiți, care încă oscilau între un sentiment de neîncredere și certitudinea dată de unele dintre dovezile prezentate de Carneiro.

De fapt, Sergio decisese că va da informații referitoare la sfârșitul omenirii la timpul potrivit, când credibilitatea sa ar mai fi crescut. Într-una din lungile sesiuni, căpitanul Néstor Sánchez, responsabil cu ancheta din partea serviciilor secrete spaniole de combatere a terorismului, comentă:

—Cred că ar trebui să fiți ceva mai explicit și să intrați mai mult în detalii în cadrul relatărilor, domnule Alvarado.

—Nu vă înțeleg prea bine, căpitane.

—Sincer, suntem uimiți de ceea ce am aflat până acum și, de fapt, dumneavoastră, dacă v-ați putea dovedi teoria, ați fi dovada vie a unui lucru care nu s-a mai văzut niciodată. De aceea, ar trebui să faceți efortul de a ne spune absolut tot ce știți și fără să omiteți detalii.

—Așa voi face, credeți-mă.

—Să vedem... Deci, din ce an și ce zi ați revenit, mai precis, domnule Alvarado? Vă amintiți exact când v-ați întors în trecut?

—V-am spus deja. M-am întors în ziua de 21 decembrie 2012 și ultima mea amintire din acea zi este în jur de ora 10:30, înainte de amiază.

—Pe 21 decembrie 2012, repetă căpitanul Sánchez gânditor și fără a-și ascunde neîncrederea. Apoi, încrețindu-și sprâncenele și arătând un interes crescând, îl întrebă: Cunoașteți sau aveți o anumită atracție pentru culturile americane precolumbiene?

—Cunosc câte ceva, din puținul pe care l-am învățat la școală.

—Cert e că declarația dumneavoastră mi se pare oarecum ciudată și suspectă, deoarece, în cadrul investigațiilor noastre cu privire la ziua de care ne-ați spus, am găsit unele predicții mayașe cu privire la un presupus sfârșit al lumii.

—Și ce legătură am eu cu asta? protestă Sergio, încercând să minimalizeze importanța acestor previziuni și să abată discuția de la ele rapid.

—Credeți în această teorie mayașă?

—Deloc. Nu cred ca sfârșitul lumii să vină dintr-o presupusă aliniere a planetelor sau ceva de genul ăsta.

—Poate că ați ales o dată relevantă ca asta pentru a da mai multă veridicitate poveștii dumneavoastră...

—În niciun caz, spuse el fără menajamente. Îmi amintesc că a fost în acea zi și, da, au vorbit despre asta la televizor. Asta e tot... Apoi m-am dus la culcare și m-am trezit cu nouă ani mai înainte, chiar în ziua în care am împlinit treizeci de ani și când am tras prima și ultima beție din viața mea.

—Am înțeles. Și asta a fost..., se uită la hârtiile din mână. A fost pe 7 octombrie 2003, nu-i așa?

—Exact.

—Aveți cunoștință despre ceva anume care este pe cale să se întâmple? Ceva care ar putea să ne fie util pentru a preveni o tragedie sau altceva de genul acesta?

—Desigur, dar problema mea este că nu am fost niciodată atras de știri de actualitate mondială și nu am urmărit cu regularitate și nici cu interes anunțurile și informațiile oficiale, spuse Sergio. Singurul lucru care m-a interesat a fost fotbalul. Deci nu pot să vă specific data la care s-ar putea întâmpla anumite evenimente.

—Enumerați-ne câteva, dacă sunteți atât de amabil.

—Am făcut-o deja. Nu mi-ați citit declarațiile?

—Le-am citit, domnule Alvarado, spuse căpitanul cu sinceritate, dar întrebările trebuie repetate și de aceea vă recomand să chibzuiți bine ceea ce răspundeți.

—Înțeleg... îmi amintesc, de exemplu, că va fi un tsunami în Japonia, care va ucide mulți oameni și care va afecta și o centrală nucleară.

—Un tsunami în Japonia, repetă el încet și clar, uitându-se la camera prin care era filmat interviul și care permitea altor persoane să-i urmărească dintr-o altă încăpere. Și spuneți-mi, la ce dată va avea loc acest tsunami, aproximativ?

—Cred că peste doi ani.

—Va trebui să așteptăm doi ani ca să vă putem crede? În expresia lui de surpriză se ascundea o oarecare ironie.

—Nu trebuie. Dar ați putea și, de fapt, ar trebui să-i preveniți încă de pe-acum pe oamenii aceia.

—Cu siguranță o vom face. Dar să continuăm. Ce altceva demn de interes mai știți?

—Îmi amintesc foarte bine de cei treizeci și trei de mineri care au fost salvați într-o mină din Chile. A fost un eveniment răsunător și jumătate din lume a vorbit despre asta.

—Treizeci și trei de mineri din Chile, repetă căpitanul Sánchez, în timp ce își tot făcea notițe într-un carnețel.

—Dar nu-mi amintesc exact data și, prin urmare, nu pot să vă spun cu siguranță când se va întâmpla.

—Nu vă amintiți bine?

Tonul lui suspicios îl deranjă pe Sergio.

—Ce naiba nu e în regulă cu dumneavoastră? strigă tânărul, pierzându-și răbdarea. Dacă tot nu mă credeți, de ce puneți întrebări? Așteptați să treacă timpul și veți veni cu toții să vă cereți scuze, nefericiților!

—Ascultați-mă bine, omule din viitor.

Fața căpitanului deveni dură, iar privirea, plină de ostilitate. Ridicându-și vocea mai mult și amenințându-l în mod vădit, el adăugă:

—Sunteți într-o mare belea dacă nu ne furnizați informații ceva mai precise, ca să vă putem crede, înțelegeți?

—Și ce naiba vreți să vă spun dacă nu-mi mai amintesc?

—Ei bine, amintiți-vă, pentru că dacă nu, vă întoarceți la închisoare, declară el cu autoritate.

—Chiar vă închipuiți că eu cred în promisiunea de rahat pe care mi-ați făcut-o? râse tânărul ironic. Că mă veți lăsa liber dacă demonstrez că vin din viitor?

—Nu-mi pasă ce credeți, dar ceea ce ne spuneți trebuie să și dovediți, pentru că dacă nu, va fi considerată o tentativă de inducere în eroare și veți rămâne după gratii pentru tot restul vieții!

Căpitanul Sánchez era într-adevăr enervat. Sergio realiză că aceasta era în defavoarea lui și că trebuia să-și schimbe imediat atitudinea.

—Aș putea dovedi acest lucru, declară el după o tăcere tensionată.

—Ia să vedem. Aștept...

—Îmi amintesc aproape fiecare meci din campionat, cel puțin cele ale lui Real Madrid, dar și cele din Cupa Europeană și din Campionatul Mondial. Dacă vă dau rezultatele corecte, mă veți crede?

—Ar fi un bun început, domnule Alvarado. Expresia feței lui Sánchez era deja mai amabilă. Spuneți-mi atunci: cum se va sfârși Cupa Europeană?

—Vă voi spune, dar numai dacă o facem în felul meu, spuse Sergio, pentru că, de când m-am întors, am putut constata că orice informație anticipată cu privire la viitor poate schimba mersul lucrurilor.

—Faceți atunci o propunere și să vedem dacă se potrivește cu obiectivele noastre.

—Vă voi da rezultatele meciurilor pe care mi le pot aminti zi de zi și voi specifica chiar și detaliile golurilor. O voi face, scriindu-le pe o coală de hârtie. Apoi, ne vom uita la meci împreună și numai când se va termina partida veți citi ce am scris, pentru a confirma rezultatele.

Căpitanul Sánchez își scărpină bărbia reflectând, dar nu întârzie cu răspunsul.

—Sună bine, spuse el mulțumit. Așa vom face.

* * *

În timpul Campionatului European de fotbal din anul 2008, căpitanul Sánchez, responsabil cu noile investigații în cazul acuzatului de terorism, îl

însoți pe deținut meci după meci. Din fericire, Sergio își aminti de rezultatele celor mai multe dintre ele și reuși să ofere detalii șocante, mai ales despre partidele selecționatei spaniole. După ce avu o nouă surpriză în al treilea meci al echipei naționale, căpitanul deveni mai încrezător în previziunile lui Sergio, pe care le documenta cu minuțiozitate. Era incredibil cum tânărul reușea să prevadă rezultatele unul câte unul, specificând, de asemenea, cine și când va înscrie golurile. Greși de câteva ori cu privire la unele detalii mărunte pe care nu și le mai amintea bine, dar în nouăzeci la sută din cazuri, succesele sale fuseseră pur și simplu impresionante.

În ziua finalei, căpitanul Sánchez îi dădu, ca de obicei, hârtia pe care Sergio urma să înscrie rezultatul întâlnirii. O puse într-o casetă, ce urma să fie deschisă abia după finalul meciului. Tânărul își dădu seama imediat de importanța pe care o avea acel meci pentru căpitan și de nervozitatea cu care îl aștepta. Era logic: după mai multe decenii, Spania juca din nou o finală importantă, de data aceasta în fața Germaniei, și era clar că sentimentele naționale ale căpitanului aveau să se manifeste din plin. Introduse hârtia în cutie și i-o dădu lui Sánchez.

—Aveți motive să sărbătoriți astăzi, spuse el, ținând încă cutia deasupra mâinilor întinse ale căpitanului.

—La naiba... Nu mai spune...

—Ei bine, ați meritat-o pentru că ați fost atât de răbdător.

—Sper că nu te înșeli. Sánchez îi luă cutia și o puse pe măsuța de cafea. Pentru binele tău. Nu trebuie să te pui cu un căpitan al Comitetului Național de Informații, când e vorba de o finală europeană, spuse el cu o expresie serioasă și arogantă, însă cu o clară intenție de glumă.

Într-adevăr, în timpul Campionatului European, trăind acele meciuri împreună, tensiunile dintre cei doi dispăruseră complet și căpitanul chiar începuse să-l tutuiască.

—Nu mi-e frică deloc.

—Ei bine, nu știu dacă superiorii mei te vor crede, dar îți spun că, dacă reușești asta, vei avea toată încrederea mea, spuse el mai mult cu mândrie patriotică decât cu profesionalism polițienesc.

La sfârșitul meciului, Sánchez și toți cei din echipa de investigații care urmăriseră partida așteptau tensionați și nervoși deschiderea casetei în care se afla notița lui Sergio. Într-adevăr, rezultatul și autorul golului fuseseră prevăzute cu exactitate. Un fior colectiv cuprinse întreaga adunare în timp ce Sánchez, amețit de emoție, declară fără ezitare:

—E timpul să-i informăm pe șefi că există un spaniol care s-a întors din viitor.

ŞI... ACUM CE FACEM?

Totul începu să se schimbe pentru Sergio. Încetară să-l mai trateze ca pe un simplu deținut. L-au transferat într-un alt centru unde, deși era tot închis, se bucura de multe privilegii. Camera lui era spațioasă și foarte bine dotată: pat, dulap, noptieră, birou, fotoliu... deci cu tot confortul, pentru a se putea odihni, medita și, mai ales, pentru a-și aminti cât mai mult. În plus, avea acces direct la o curte interioară cu ghivece de flori luxuriante și o măsuță cu scaun, un loc unde putea citi în liniște. Odată instalat în noul său sediu, i se permise să facă o listă cu tot ce mai avea nevoie pentru a se simți și mai confortabil. În plus, și mâncarea de aici era de o cu totul altă calitate. Cu toate acestea, Sergio continua să nu se simtă bine: era încă închis și, prin urmare, lipsit de libertate.

Căpitanul Sánchez trebui să se confrunte cu opoziția dură a unor șefi suspicioși, dar reuși să fie lăsat să continue investigațiile și obținu ca lui Sergio să i se schimbe statutul, din deținut în „subiect de securitate a statului”, ceea ce însemna că, de acum, tânărul nu mai era supravegheat, ci protejat cu mare zel.

* * *

În primăvara anului 2009, Sergio purta deja discuții cu nenumărați specialiști, care îl copleșeau cu întrebări, încercând să enunțe diverse teorii cu privire la fenomenul întoarcerii sale. Nu convinsese pe deplin pe nimeni, cu excepția căpitanului Sánchez, care îi devenise un prieten de necontestat și aliat, dar toți îl tratau cu respect, și cei care mai aveau dubii.

Cazul său luase anumite întorsături în cadrul sistemului de securitate spaniol, iar acum avea propriul său dosar, tratat cu mare confidențialitate. Cazul său fusese numit „Tiresias”, după unul dintre cei mai cunoscuți profeți ai mitologiei grecești, care fusese înzestrat de Zeus cu darul

predicției. În acest fel, persoana reală Sergio Alvarado dispăruse și fusese dată uitării, având statutul de „decedat” pentru societatea spaniolă.

Într-o zi, la începutul verii, dr. Rogelio González, directorul de investigație și responsabilul cu interogatoriile, organiză o întâlnire cu anchetatorii și cu toți cei care, într-un fel sau altul, jucaseră un rol în acest caz, încercând astfel să verifice propriile ipoteze cu privire la declarațiile lui Sergio.

—Ne aflăm în mijlocul anchetei cazului Tiresias, spuse el, și ar trebui remarcat faptul că încă nu avem concluzii solide și că, din păcate, nu ne-am pus de acord în emiterea unui verdict. Apoi, adresându-se unuia dintre cei prezenți, adăugă: Dr. Marquis, vă rugăm să vă spuneți opinia.

—Mulțumesc, dr. González! Aranjă pentru o clipă hârtiile pe care le avea pe masă și continuă să vorbească. Pentru a începe dezbaterea, trebuie să spun că, într-adevăr, lucrurile pe care acest tânăr le știe sunt foarte convingătoare pentru mine. El ne-a uimit, prezicând fără greș unele evenimente care erau imposibil de știut în avans: moartea lui Michael Jackson, ciocnirea celor două submarine nucleare... deci, o mulțime de evenimente care pe mine, doamnelor și domnilor, m-au convins. După mine, nu mai este nimic de demonstrat, căci este evident că Tiresias a sărit bariera timpului și acum nu ne mai rămâne de descoperit decât modul în care a făcut-o.

—Vă mulțumesc pentru expunere, dr. Marquis, spuse dr. González cordial. Domnule Aguirre, ce părere aveți despre acest caz?

—Eu nu am nicio îndoială că băiatul cunoaște anumite evenimente viitoare, dar de aici și până la a spune că a călătorit înapoi în timp este o cale lungă. Și în cazul că ar fi fost chiar așa... cum a făcut-o? Ar fi esențial să aflăm asta și totuși el ne vorbește despre întoarcere doar ca despre un vis. Nu ştiu. Argumentul mi se pare complet inconsistent și asta mă face să mă îndoiesc de povestea sa fantastică.

—Domnilor, interveni ministrul, este clar că acest tânăr ascunde ceva.

—Cum adică ascunde ceva, doamnă ministru? Băiatul vine din viitor, punct! Trebuie să ascultăm ce spune și să încercăm să folosim aceasta pentru binele Spaniei! se revoltă căpitanul Sánchez, indignat de valul de neîncredere.

—Căpitane, din păcate, nu putem fi toți la fel de creduli ca dumneavoastră. Trebuie să fim precauți pentru că, dacă îi acordăm încrederea noastră, cu siguranță ar putea să profite de poziția lui și să ne manipuleze cum vrea.

—E un tip de treabă. Îl cunosc bine, doamnă ministru.

—Un tip de treabă? repetă reprezentantul poliției. Avem înregistrări video și martori despre cât de impulsiv a fost domnul Alvarado cu multe ocazii. Tânărul are un comportament instabil. Să nu uităm că susține că și-a pierdut familia din cauza arestării și a detenției și asta nu-l face să fie mai echilibrat, dimpotrivă. Să fie clar: domnul Alvarado are multe revendicări și, de asemenea, multe motive să ne urască, așa că trebuie să fim prudenți, să-i reexaminăm afecțiunile și să-i analizăm personalitatea, înainte de a-i acorda credibilitate.

—Ce părere aveți despre asta, dr. González? îl întrebă doamna ministru pe psihologul de caz.

—Evident, există unele mici tulburări în personalitatea domnului Alvarado, dar este complet normal și explicabil din cauza situației teribile în care s-a aflat. Decesul părinților împreună cu pierderea copiilor săi nenăscuți sunt, fără îndoială, unele elemente care ar trebui luate în considerare dacă ne decidem să credem poveștile lui orbește. Domnul Alvarado este vizibil afectat de presupusa pierdere a celor doi copii ai săi, până într-acolo că deține un portret al lor pe care îl apără cu prețul vieții. În orice caz și în

ciuda a tot ceea ce i s-a întâmplat, dacă se presupune că e adevărat, trebuie să recunosc că pare a fi un om destul de echilibrat.

—Credeți că poartă resentimente în inima sa, doctore?

—Multe, doamnă ministru, dar este ceva normal, așa cum am spus, luând în considerare tot trecutul său.

—Va exista întotdeauna o anumită probabilitate să ne manipuleze, dar ar trebui să-i acordăm încredere și să ținem cont de ceea ce spune, ce credeți ca psiholog, dr. Nevado?

—Domnul Alvarado, conform declarațiilor sale, a călătorit înapoi în timp foarte rapid. Fără îndoială, dacă într-adevăr s-a întors cu aproape nouă ani în timp, trebuie să fi avut un mijloc de transport.

—O mașină a timpului, vreți să spuneți?

—Ceva de genul ăsta, doamnă ministru.

—Acest lucru seamănă cu un film de Spielberg și nu-mi place deloc, spuse ea nemulțumită. Înainte de a încerca să ne dăm seama cum a călătorit, trebuie să aflăm dacă chiar s-a întors cu adevărat.

—Mă îndoiesc, spuse dr. Ibanez.

—Ce vreți să spuneți mai exact, doctore?

—Doamnă ministru și stimați colegi, cu tot respectul, eu am cea mai înverșunată neîncredere față de această situație. Vă voi explica: domnul

Alvarado a ghicit rezultatele unor meciuri de fotbal, a prezis apariția unor inovații tehnologice, cum ar fi iPhone și iPad, unele catastrofe geografice și, de asemenea, a dat detalii despre lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut ști. Cu toate acestea, este mai probabil ca aceste predicții să fie de natură pur intuitivă decât rezultatul unei întoarceri din viitor și acum voi explica de ce.

Se opri puțin și bău din paharul cu apă de pe masă.

—Pentru a reveni din viitor, continuă el, ar fi nevoie de o mașină a timpului, un instrument, fără îndoială, extrem de scump, precum și enorm de complicat și, prin urmare, în mod logic ar trebui să fie creat de către un om de știință implicat în proiect, un militar specializat sau o persoană care ar poseda caracteristici deosebite pentru a face față unei astfel de călătorii. Și... domnul Alvarado nu este acea persoană. Cunoscându-l acum și știind că se presupune că vine de la aproape nouă ani distanță din viitor, ne dăm seama că este imposibil să fie el acel specialist. De ce? Chiar dacă în tot acest timp el ar fi fost instruit, adevărul este că nouă ani sunt insuficienți pentru a pregăti pe cineva pentru o astfel de misiune atât de complicată și cu atât de mare relevanță strategică. Pe de altă parte, continuă eminentul om de știință, am citit într-un raport o altă ipoteză, ce-i drept oarecum nebunească, și anume că reprezentanții unei civilizații extraterestre avansate l-ar fi adus aici pe domnul Alvarado. Cu toate acestea, trebuie să subliniez că Tiresias ar fi singurul caz de răpire și sechestrare în care extratereștrii nu au lăsat nici măcar un vis ca dovadă a prezumtivului contact. După cum veți putea citi în rapoartele pe care asistentul meu vi le dă chiar acum, în toate cele o sută douăzeci și trei de cazuri de presupuse răpiri extraterestre prezentate, victimele au relatat despre anumite vise referitoare la aceste trăiri. Mai mult decât atât, niciunul dintre ei nu a dobândit de la civilizația avansată vreun cadou sau vreo calitate specială.

—Deci, ce sugerați, dr. Ibanez? Mai aveți și alte ipoteze?

—Bineînțeles, doamnă ministru. Cred că Tiresias este un caz curios de ceea ce eu numesc „persoană temporar luminată”.

—Ce vreți să spuneți cu asta?

—Este un termen pe care l-am folosit în unele cazuri similare pentru a desemna acele persoane care au, pentru un interval de timp, un anumit dar de premoniție. În toate cazurile de care m-am ocupat, nivelul de credibilitate este relativ ridicat, adică de la patruzeci la șaptezeci și cinci la sută. În cazul domnului Alvarado, avem optzeci și opt la sută, ceea ce îl face să fie cel mai interesant caz de până acum. Există o patologie comună la persoanele care suferă de această „luminare" ciudată, și anume, toți au trăit experiențe de familie dureroase, suportând traume emoționale acute și având o dorință imperioasă de a fi în centrul atenției. De aceea își permit să ia această poziție de „profeți" care le conferă un aer mistic și îi face să se remarce în cadrul comunității. Cu toate acestea, în majoritatea cazurilor studiate, această „luminare" este temporară: indivizii sfârșesc prin a o pierde sau încetează să mai prezică evenimentele cu aceeași precizie.

—Și credeți că „luminarea" aceasta chiar există?

—Nu sunt sigur, doamnă ministru, dar știu că există o legătură energetică de moment între unele persoane și mediul lor și este clar că evenimentele pot fi prefigurate. De exemplu, astrologii foarte buni sau unii din aceia care stăpânesc arta tarotului au un procent ridicat de exactitate a predicțiilor, ajungând până la șaizeci la sută în unele cazuri. De aceea spun că este foarte probabil ca domnul Alvarado, în loc să vină din viitor, să fie „temporar luminat" sau să aibă o conexiune ezoterică, prin care este ținut la curent cu anumite evenimente, doar prin simțul premoniției.

—Există un astfel de simț? întrebă dr. González cu neîncredere.

—Nu știu, dar există domnul Alvarado și aceasta deschide o fereastră la orice posibilitate.

—Tiresias ar avea, prin urmare, un talent de profet, după cum sugerați.

—Da, cam așa ceva. În ciuda faptului că nu a fost încă dovedit științific, trăim cu el de mii de ani, iar astăzi rămâne încă un mister care ne fascinează pe toți. Există mii de cazuri de profeți în istoria omenirii, din Antichitate și până în epoca modernă, în schimb, nu avem niciun caz de întoarcere din viitor. Statisticile nu fac decât să-mi confirme teoria.

—Mie ambele opțiuni îmi par a fi științifico-fantastice, spuse ministrul. Apoi se îndreptă spre ofițerul de grad superior, care nu intervenise încă în discuție. Ce credeți, generale Martinez?

—Ei bine, răspunse acesta prompt, am revizuit cazul inginerului Sergio Alvarado în Ministerul Apărării și, pornind de la posibilitatea reală a presupusei sale întoarceri, am ajuns la unele concluzii. Desigur, această ipotetică mașină a timpului, dacă ar fi existat, nu ar fi putut fi produsă în Spania și nici în mai puțin de nouă ani de-acum înainte. Cel mai probabil este că ar fi fost concepută într-un stat mai avansat din punct de vedere tehnologic. Deci, presupunând că mașina a fost fabricată într-o altă țară și având în vedere că persoana care a călătorit în ea este de naționalitate spaniolă, sunt șanse ca alegerea acesteia să fi fost făcută în mod intenționat, căutându-se ca aceasta să treacă neobservată și ascunzându-se toate dovezile, pentru a se evita orice suspiciune de legătură cu serviciile de informații ale acelui stat.

—Vreți să insinuați că Alvarado ar fi putut fi trimis ca spion cu un scop precis?

—Așa este, doamnă ministru.

—Dar dacă el ar fi fost într-adevăr trimis cu premeditare, murmură dr. González, atunci, cu ce obiectiv anume?

—Asta trebuie să aflăm. Sugerez, doamnă ministru, ca domnul Alvarado să fie transferat în subordinea serviciilor secrete militare.

—Totul la timpul potrivit, generale. Dar am și eu o întrebare: cum ar fi să trimiți pe cineva care să fie capabil să treacă mai întâi testele de inteligență? spuse ea, cu oarecare ironie în glas.

—Dacă teoria unui om trimis prin timp și spațiu de o presupusă mașină este adevărată, întrebările ar fi: pentru ce anume, de ce un spaniol și de ce în Spania, ce să caute în Spania? Prin urmare, cel mai bun lucru pentru domnul Alvarado ar fi să demonstreze că este un „luminat temporar", deoarece, în caz contrar, va trece în mâinile securității naționale și va trebui să răspundă la multe întrebări, efectuate prin cele mai diverse metode.

—Există alte teorii și alte probabilități, întrerupse dr. González, văzând interesul evident al generalului.

—Ce vreți să spuneți cu asta, doctore? îl interpelă femeia.

—Că toate speculațiile sunt posibile, doamnă ministru, explică el. Trebuie să investigăm temeinic și să cerem părerea mai multor persoane specializate, pentru a ajunge la o concluzie satisfăcătoare și pentru a lua măsurile corespunzătoare. Orice ar fi, domnul Alvarado merită să fie cercetat în primul rând prin procedee civile, înaintea celor militare.

—Și o vom face, dar dacă ar fi adevărat că a călătorit înapoi în timp, acest lucru nu ar fi doar o chestiune a statului nostru. Ar fi timpul să discutăm cazul cu aliații noștri în problemele de combatere a terorismului. Am luat deja legătura cu guvernul francez și săptămâna viitoare vom avea primele întruniri. Dr. González, sunteți responsabil cu observarea acestor investigații.

—Și ce vom face cu domnul Alvarado, doamnă ministru? întrebă Sánchez, referindu-se la statutul social al acestuia.

—Ce vreți să spuneți, căpitane?

—I-am promis libertatea dacă își poate demonstra talentul de prezicător.

—Deocamdată, este un condamnat acuzat de terorism, căpitane. Dacă chiar este adevărat ceea ce susțineți cu atâta zel, că domnul Alvarado vine din viitor, păi atunci să se pregătească sufletește să petreacă mai mult timp cu noi, deoarece va trebui să-l interogăm mult mai amănunțit. Mă înțelegeți, nu-i așa?

—Desigur, doamnă ministru, spuse Sánchez cu supunere militară, dar cu o clară dezamăgire în voce.

—Înțeleg că îl apreciați mult pe băiat, căpitane, dar acesta este un caz cu adevărat complicat și trebuie să fim pregătiți pentru orice. De fapt, ar trebui să vă elimin din proiect din cauza legăturii sufletești cu el, dar mi se pare că are nevoie de prieteni care să-l ajute să treacă peste tot ce urmează să se întâmple. Trebuie să-l menținem cât mai fericit și mai dispus să colaboreze, înainte de a aplica alte metode.

Cu aceste cuvinte, doamna ministru a încheiat întrunirea. Apoi, toți participanții și-au luat rămas-bun și astfel au fost trasate liniile de acțiune pentru viitorul cazului Tiresias.

FRONTIERE

Așa cum fusese planificat la nivelul celor mai înalte sfere politice ale Spaniei, Sergio a fost supus vreme îndelungată celor mai diverse teste, cu scopul de a se evalua cât mai corect situația și a se putea acționa în consecință. Îl țineau complet sub control. Deși i se dăduse acces la internet, fiecare pagină consultată era monitorizată și apoi analizată cu scrupulozitate de către personalul civil și militar. El știa că totul era doar o chestiune de așteptare și că în curând va fi dat verdictul final cu privire la eliberarea sa. În adâncul sufletului, știa că i se va refuza libertatea, dar, în orice caz, ar fi fost mai aproape de a-și atinge scopul: să comunice cu cineva important pe plan mondial pentru a-l informa despre sfârșitul lumii, lucru pe care până acum îl ținuse secret.

Datorită strategiei urmărite de generalul Martinez și de alte persoane din serviciul pentru prevenirea și combaterea terorismului, Sergio era deja mort pentru rude și prieteni. Presupusa lui înmormântare pusese capăt existenței familiei Alvarado în Ronda și Spania. Odată cu vânzarea casei, Rocío plecase definitiv în Australia, închizând astfel acel capitol din viața ei și lăsând în urmă pentru totdeauna trecutul și toate amintirile. Legenda banditului „Pași Lungi” se evapora odată cu trecerea timpului și astfel, încetul cu încetul, identitatea acelei familii se sfârșea, pierzându-se iremediabil.

Îl înmormântară într-o dimineață de joi. Deși venise multă lume, ceremonia a fost scurtă. Rocío, îndurerată, găsise sprijin în brațele lui Raúl. Familia Pedrera ținuse locul familiei pierdute, ei fuseseră practic cei mai apropiați de Sergio și de părinții lor după plecarea ei, iar Raúl fusese dintotdeauna un prieten de nădejde. Când ieșiră din cimitir, cei doi rămaseră în urma celorlalți, simțind nevoia să-și vorbească.

—Cum a putut Sergio să sfârșească așa? se plânse ea neputincioasă de îndată ce rămaseră singuri. Să intre în secte și să se îndepărteze de toți cei

care l-au iubit, de părinții, de sora și de prietena lui! Pur și simplu nu pot înțelege...

—Acum e mort, Rocío. Raúl îi puse o mână pe umăr. Păstrează doar amintirile frumoase și nu îți face și mai mult rău, gândindu-te cum s-a schimbat în ultima vreme și căutând răspunsuri inutile.

—Dar ți se pare că e puțin lucru ceea ce a făcut? Ne-a părăsit pe toți și a plecat. Nici măcar nu a avut bunul-simț să apară în ziua în care l-am îngropat pe tata, pe mama abia a văzut-o zăcând bolnavă, iar acum, după atâția ani, în sfârșit a apărut, dar mort. E o nebunie! exclamă indignată și exasperată.

—Poate că nu a putut veni.

—Bine, dar nu e ca și cum ar fi fost în închisoare, Raúl.

Auzind asta, fața lui se contractă.

—Ce se întâmplă? întrebă Rocío, intuind imediat ceva. Ce ascunzi de mine?

—Nimic. Ce să ascund?

—Spune-mi adevărul despre Sergio, Raúl. Cred că merit ca soră. Nu-mi pot continua viața așa, mințită, fără să știu ce s-a întâmplat cu adevărat.

Raúl înțelese că femeia avea dreptate, că dorința ei era legitimă, că avea dreptul să cunoască întregul adevăr. Știa că și el ar fi dorit același lucru dacă ar fi fost în locul ei, deci cedă rugăminții ei și îi explică tot ce se întâmplase cu Sergio și de ce fusese atât de absent în ultimii ani. Vestea dezlănțui în ea

emoții puternice, care apoi se transformară în furie și indignare. Ar fi vrut să fi știut dinainte, să-l fi putut sprijini pe fratele ei mai mic, așa cum o făcuse de când erau copii. Când părăsi Spania, era convinsă că nu vrea să mai audă vreodată de cei doi Pedrera, pentru că nu avuseseră curajul să-i spună adevărul, chiar și împotriva dorinței lui Sergio.

Ignorând cu desăvârșire faptul că soră-sa era undeva, de cealaltă parte a zidurilor de închisoare, și suferea, Sergio își continua viața în captivitate și izolare. Își dăduse seama destul de repede că era supravegheat permanent în timp ce accesa internetul, așa că își continuă munca de cercetare și documentare, evitând să ia legătura cu sora lui, realizând că mai bine pentru toți cei care-l cunoscuseră era să-l creadă mort.

* * *

La începutul anului 2010 a intervenit o nouă schimbare în viața lui de deținut. Printr-o decizie ministerială, a fost transferat în Marea Britanie, unde, în cadrul unui proiect de colaborare europeană, a devenit obiectul investigațiilor unor specialiști englezi și francezi și ale unor membri ai serviciilor de informații americane. Se luaseră decizii importante asupra lui, dar pe el nu-l informase nimeni, până la începutul operațiunilor de transfer.

Căpitanul Sánchez, dr. González și generalul Martínez făceau parte din delegația spaniolă care îl însoțea. Sánchez se strădui să găsească un moment prielnic pentru a vorbi între patru ochi cu tânărul.

—Sergio, îi spuse imediat ce văzu că și ceilalți se îndepărtează, cazul tău a trecut în sfera internațională și se pare că s-a complicat totul. Au apărut elemente noi și cred că acum vei fi supus unor teste și mai minuțioase.

—Dar mă cred, în sfârșit, sau nu?

—Nu despre asta e vorba. Este vorba că tu acum reprezinți un pericol pentru multe cercuri de interese. Și de aceea vei trece în alte mâini.

—Și veți rămâne cu mine?

—Nu știu. Deocamdată vom sta cu tine pentru transfer și pentru a preda rapoartele, dar ce se va întâmpla în continuare, asta nu știm.

La scurt timp, grupul ajunse la destinație. O delegație engleză cu personal înarmat îi întâmpină la aeroport și îl îndepărtară imediat din spațiul public cu măsuri stricte de securitate, care îl făcură pe Sergio să se simtă din nou ca un terorist. În cele din urmă ajunse în noua sa cameră, dotată de data aceasta cu mai puțină mobilă și facilități și trebui să aștepte trei zile pentru a veni la el cu informații cineva.

În timp ce Sergio aștepta cu răbdare, dr. González, căpitanul Sánchez și generalul Martinez predară cazul, cu toată documentația aferentă, noii echipe care urma să se ocupe de el, totul desfășurându-se sub egida unor protocoale foarte stricte.

—Datorită tuturor acestor teste realizate de noi, concluzionă González, vă putem asigura că domnul Sergio Alvarado cunoștea dinainte fapte și situații din viitor. Precizia sa cu privire la detaliile concrete ale acestor evenimente este atât de mare, încât grupul nostru de cercetare presupune că numitul dosar Tiresias reprezintă un caz inexplicabil de călătorie în timp și că domnul Sergio Alvarado a trăit un așa-zis „viitor trecut”, ceea ce îl face să fie în mod oficial prima ființă umană care a călătorit în timp. Mai rămâne doar să clarificăm mijloacele prin care a avut loc această călătorie și să demonstrăm științific această nouă descoperire. Acesta, doamnelor și domnilor, este rezultatul definitiv a doi ani de investigații.

Noua delegație, formată din zece persoane, ascultă în liniște tot ce explicase dr. González și apoi, fără prea multe vorbe, preluă documentația și implicit

cazul Tiresias de la grupul spaniol.

La scurt timp după aceea, ușa camerei lui Sergio se deschise și își făcu apariția directorul Carneiro.

—Domnule director! exclamă tânărul când îl văzu.

—Ce bucurie să te întâlnesc din nou, fiule!

—Ce faceți aici?

—Am venit să-mi iau rămas-bun și să-mi țin promisiunea. Privirea îi strălucea de emoție. Te las pe mâini bune. Sper că vei reuși să-ți atingi obiectivele.

—Ce mai știți de Vladimir?

—Este liber și sper ca de data asta să fi învățat lecția și să nu mai ia chestiile interzise drept plante medicinale, glumi el. Amândoi izbucniră în râs.

—Mă bucur să aud de el, mărturisi Sergio apoi, cu o undă de nostalgie în voce. Și dumneavoastră sunteți bine?

—Sunt la pensie. Mi s-a cerut să vin să-ți spun ce s-a întâmplat cu tine în viața reală, dar după ce îți voi spune asta, sunt sigur că nu ne vom mai vedea niciodată.

—Spuneți-mi tot ce trebuie să știu, spuse Sergio cu gravitate.

Carneiro îi relată totul despre simularea morții sale, despre falsa lui înmormântare și îl liniști, spunându-i că atât sora, cât și prietenii lui erau bine și oarecum împăcați. Apoi îi explică adevăratul motiv pentru care venise să-l viziteze. Îi spuse că, făcând ordine la el acasă printre hârtiile vechi luate din biroul închisorii, regăsise notițele pe care Sergio le scrisese în celula sa, pe vremea când fusese închis acolo, și că, citindu-le de nenumărate ori și constatând că au fost scrise în cod, reușise după câteva luni să le descifreze.

Îi mai povesti că, impresionat de ceea ce i se dezvăluise în acele notițe, încercase să contacteze din nou autoritățile pentru a afla ce e cu el, dar aflase că fusese declarat mort în urma unei încăierări în închisoare. Convins că nu se putea face nimic în Spania, a trimis atunci o copie a notițelor, împreună cu declarațiile sale cu privire la acest caz, unor colegi din Anglia, care din fericire le-au tratat cu foarte multă seriozitate și le-au transmis la MI 6, serviciul de informații și de securitate al Marii Britanii. Cei de acolo și-au dat seama de importanța cazului și au făcut presiuni asupra guvernului spaniol pentru a dezvălui cazul Tiresias, pentru a da posibilitatea să fie cercetat și de partenerii săi comunitari.

Acționând naiv, fără să realizeze că va pierde controlul asupra lui Sergio Alvarado pentru totdeauna, guvernul spaniol a căzut în plasă și a acceptat cererea englezilor. Aceștia au pus condiții clare: cazul Tiresias va trebui să fie doar al lor și celelalte țări trebuiau să rămână deoparte. Franța încercase să intervină în favoarea guvernului spaniol, dar criza financiară europeană atinsese apogeul și, având posibilități limitate din această cauză, guvernul francez nu a putut face nimic pentru a împiedica preluarea cazului de către britanici. Ce-i drept, conveniseră să facă schimb de informații cu privire la progresele investigațiilor, dar nu exista, nicio garanție în această privință.

Din acest motiv s-au creat mari animozități între cele trei guverne și, de asemenea, au apărut unele tensiuni și cu guvernul german. Dar cel mai important era faptul că Spania tocmai pierduse pentru totdeauna ocazia de a cunoaște adevărul despre Sergio, un adevăr pe care guvernul său nici nu dorise și nici nu fusese capabil să-l înțeleagă.

MI 6

Cu toate că era conștient de faptul că transferul pe teritoriul englez fusese menit să aducă o schimbare pozitivă pentru el, Sergio percepea șederea în Marea Britanie ca pe un pas înapoi. Pierduse o mare parte din privilegiile dobândite în ultimii ani, ajunsese din nou după gratii și trebuise să înceapă interogatoriile de la zero, cu aproape aceleași întrebări ca la început. Pe de altă parte, în ciuda eforturilor pline de amabilitate ale traducătoarei care-i fusese repartizată, Sergio simțea că dificultatea lui de a se exprima în limba engleză împiedicase mult comunicarea.

Englezii înțeleseseră de la început că problema era serioasă. Pornind de la o serie de fapte descrise în notele cifrate descoperite de Carneiro, reacționară alert și fără a pune la îndoială mărturiile persoanei investigate. Își dăduseră seama repede că „întoarcerea" nu avea nimic de-a face cu tehnologia și că, în realitate, presupusa și mult dorita mașină a timpului nu exista. Fără ezitare, începură să invite mari genii ale fizicii și matematicii, astronomi și nenumărați oameni de știință să-și exprime părerile. Rezultatul ecuației era în fața lor, dar nu era suficient. Rămânea de demonstrat partea cea mai complicată: să se pornească de la soluție pentru a ajunge la algoritm. De asemenea, nici explicațiile de natură ezoterică nu erau excluse, așa că solicitară și sfaturile mai multor specialiști în astrologie, numerologie și tarot.

Timpul trecea și, pe măsură ce investigațiile își urmau cursul, „catastrofa Japoniei", de care Sergio își amintea bine și care îl îngrijora atât de mult, se apropia cu pași repezi. Neliniștit, încercase să o prevină, avertizându-i în repetate rânduri pe cei care-l interogau, ajungând să-și piardă răbdarea și chiar să devină agresiv față de apatia unora dintre ei. De fapt, fără ca el să știe, informația fusese deja dată mai departe și discutată de către înalți oficiali ai politicii externe din Marea Britanie.

—Cum este posibil ca acest tânăr să vină din viitorul apropiat? întrebă șeful statului la ședința miniștrilor care intenționau să se ocupe de această chestiune.

—Nu știm încă, dar suntem destul de siguri că așa este, răspunse responsabilul cu cazul Tiresias.

—Vrea să spună că va fi un cutremur în Japonia și că vor muri mii de oameni?

—Așa credem, domnule ministru.

—A fost investigată zona cu sateliții noștri pentru a vedea dacă există vreun indiciu despre mișcări tectonice importante?

—S-a făcut deja, domnule premier, spuse ministrul apărării, și nu există nimic care să ne indice posibilitatea unui astfel de seism.

—Domnule premier, interveni ministrul economiei, nu putem alerta Japonia cu privire la un tsunami din trei motive foarte importante. În primul rând, din cauza slabei credibilități pe care o va avea pentru ei sursa noastră de informații. În al doilea rând, pentru că pur și simplu nu avem dovezi solide pentru a explica suspiciunile noastre și pentru că, chiar dacă le-am avea, înainte de a da alarma ar trebui să ne consultăm în primul rând cu partenerii noștri americani. Iar în ultimul rând – și cred că guvernul Statelor Unite ar fi de acord cu mine – pentru că, în cazul în care Japonia ar suferi un atac violent din partea naturii, noi am fi beneficiarii, căci economia japoneză ar suferi o pierdere care ne-ar ajuta să ieșim din decalajul nostru bugetar. Cel mai prudent ar fi să păstrăm tăcerea și, în cel mai rău caz, adică, dacă tsunami-ul va avea loc cu adevărat, ceea ce, sincer, eu pun foarte mult la îndoială, cei mai avantajați vom fi noi. În plus, îi putem ajuta oricând, dacă vor avea nevoie.

—Cuvintele dumneavoastră conțin o răceală care mă sperie, domnule ministru.

—Îmi pare foarte rău, domnule prim-ministru, dar este de datoria mea să veghez asupra economiei acestei țări și, din păcate, acesta este tabloul care se prefigurează dacă acest tânăr are într-adevăr dreptate cu predicția sa despre tsunami.

—Mă voi consulta și cu secretarul de stat american, care va fi aici săptămâna viitoare la întrunirea pentru acordurile bilaterale.

—Sunt șanse mari ca și ea să-mi împărtășească opinia, domnule prim-ministru.

—Vom vedea, dar eu sunt încă îngrijorat de acest caz ciudat, Tiresias. Guvernul spaniol face mari presiuni pentru ca să-l returnăm pe bărbat și nu știu dacă să-l ținem în continuare sub supravegherea serviciului nostru de informații.

—Domnule, spuse directorul MI 6, guvernul spaniol trebuie să uite de Tiresias. Este esențial să păstrăm martorul sub tutela noastră și chestiunea va fi de cea mai mare importanță, dacă se dovedește că spune adevărul, ceea ce deja aproape toată lumea crede.

—Dumneavoastră ce părere aveți despre acest tânăr, dr. Howard?

—Ei bine, omul a dat dovezi destul de clare că s-ar fi întors din viitor, aproape sigure, domnule prim-ministru.

—Așa spune raportul. L-am citit în întregime. E un caz foarte curios. Și ce alte lucruri importante își amintește Tiresias?

—Nimic din ce nu știam dinainte, în afara faptului că americanii îl vor captura pe Bin Laden.

—Bin Laden? Ce interesant, murmură prim-ministrul, uitându-se la directorul MI 6 și schițând un zâmbet ușor pe față.

—Da, așa este. Spune că se va întâmpla în Pakistan și că trupul său va fi aruncat în mare.

—În mare? Foarte convenabil, într-adevăr.

—Nu înțeleg ce vreți să spuneți cu acest „foarte convenabil”, domnule premier.

—Nu trebuie să înțelegeți, dr. Howard. În orice caz, asta ar fi o chestiune de interes pentru ministrul apărării sau pentru MI 6, dar nu pentru dumneavoastră. Vreau mai multe detalii despre cazul Tiresias și țineți-mă la curent cu fiecare noutate referitoare la tânărul acesta.

—Așa vom face, domnule.

—Puteți să vă retrageți. Trebuie să mă ocup acum de agenda reuniunii la nivel înalt și dumneavoastră știți deja ce aveți de făcut.

—Da, domnule prim-ministru, afirmară cei șapte participanți aproape la unison, părăsind imediat sala. Doar dr. Howard, care intenționa să-l informeze în particular pe premier cu privire la un anumit aspect, rămase.

—Domnule prim-ministru, tânărul a declarat că are să vă spună personal ceva extrem de delicat, îl informă el, când rămaseră singuri.

Șeful Executivului nu răspunse. Se mărgini la a încuviința din cap și a-i arăta ușa cu privirea. După ce dr. Howard plecă, prim-ministrul oftă profund, simțindu-se din ce în ce mai nedumerit de cazul Tiresias și promițându-și în sinea lui să înceapă de acum înainte să-l urmărească și ceva mai îndeaproape.

CASANDRA

Îndată ce dezastrul din Japonia apăru brusc în știrile internaționale, a fost convocată o reuniune de urgență a directorilor în locuința prim-ministrului englez. Când acesta intră în salonul de recepții însoțit de dr. Howard, care îi dăduse anumite informații confidențiale despre cazul Tiresias, toți cei de față lăsară la o parte orice altă preocupare și se pregătiră pentru începerea ședinței. Prim-ministrul trecu imediat la subiect.

—Japonezii suferă un dezastru nuclear, iar noi stăm cu mâinile încrucișate, spuse el fără menajamente. Vreau să trimiteți tot sprijinul necesar de care are nevoie această țară și să știți că privesc cu oroare orice beneficii economice și politice pe care le-am putea avea indirect din această catastrofă.

—Asta e politica, domnule prim-ministru, recunoscu ministrul economiei. Acum depinde de noi să ne folosim norocul pentru a ieși din criză și a profita de diminuarea capitalului și de frica investitorilor.

—Nu-mi pasă absolut deloc de toate astea, domnule ministru. Ne confruntăm acum cu alte lucruri mult mai importante și trebuie să valorificăm faptul că avem un om venit din viitor în serviciile noastre de securitate națională. Este de maximă prioritate să știm ce l-a adus pe acest băiat în prezent și trebuie să-i punem la dispoziție tot ce ne stă în putere, astfel încât să-și amintească și alte lucruri ca acesta, iar noi să fim capabili să le prevenim.

—Cazul Tiresias mă îngrijorează, domnule, spuse ministrul apărării. Secretarul de stat nord-american mi-a cerut ieri participarea la coaliția globală pentru capturarea lui Bin Laden; va fi simulat un atac în Pakistan, pentru a putea realiza dovezi fotografice.

—Ce ciudat, domnule ministru.

—Asta nu e nimic, domnule. Doamna secretar de stat mi-a mai spus că intenționează să spună că trupul a fost aruncat în mare, lucru necesar pentru a pune capăt cultului acestui personaj, pentru ca, după cum zice ea, să terminăm odată cu acest capitol. Se pare că cercul se închide, iar jurnaliștii și investigatorii ar putea afla în curând că Bin Laden a murit de mult. Oricum... deja nu prea mai avem alibiuri și niciun inamic care să justifice operațiunile militare.

—Băiatul avea dreptate atunci.

—Da, domnule.

—Trebuie să vorbesc personal cu el după această întâlnire.

—Și eu cred la fel, domnule prim-ministru. În aceste rapoarte confidențiale este scrisă toată istoria sa. Mai lipsesc doar câteva luni până când se va împlini ciclul de nouă ani și va veni ziua în care a avut loc întoarcerea sa în trecut, deci am ajuns să-l credem mult prea târziu și am putut face prea puțin pentru a profita de tot ce știa...

—De aceea voi da un nou nume acestui caz, generale, spuse premierul. De acum înainte se va numi cazul „Casandra”, pentru că, potrivit legendei grecești, Casandra, ca și domnul Alvarado, a fost condamnată să cunoască viitorul și nimeni nu a crezut-o. El este un cetățean obișnuit care, din anumite motive, a aterizat în acest prezent și își amintește doar câteva lucruri pe care le-a văzut în presă. Vom analiza această situație împreună. Am invitat câteva personalități pentru a se pronunța asupra cazului și a încerca să elucidăm și alte puncte care deocamdată nu ne sunt foarte clare. Dr. Howard, dați-le miniștrilor și șefului serviciilor secrete informațiile despre caz și vă rog să-l rugați pe dr. Hawking să intre pentru a ne expune teoria sa.

—Îndată, domnule prim-ministru.

Îndeplinind ordinul, dr. Howard distribui partici-panților informațiile, apoi îl invită în sală pe dr. Hawking. Renumitul fizician stătuse de vorbă cu Sergio și îi studiase dosarul timp de câteva luni, după care se încumetase să emită o ipoteză cu privire la acest caz. Intră în cameră hotărât, pe scaunul său cu rotile, și salută asistența, prin intermediul unui aparat special. Toată lumea știa că, din cauza unei boli, își pierduse capacitatea de a vorbi, dar creierul și genialitatea sa briliantă rămăseseră intacte.

—Bună ziua, domnilor. De fapt, am puține lucruri să vă spun în plus față de ceea ce este scris în raportul meu, începu el, dar aș dori, la rugămintea domnului prim-ministru, să vă explic în cuvinte simple teoria mea despre cum poate cineva să călătorească în timp, așa cum a făcut domnul Alvarado. Ei bine, conform relatărilor sale, ultimul lucru pe care și-l amintește este că a auzit un sunet sordid și că a avut impresia că ceva ar fi înghițit toată marea într-o secundă. Nu a dat mai multe detalii, pentru că spune că vrea să-i explice personal premierului. Cu toate acestea, din puținul pe care mi l-a relatat, eu am dedus că, într-un fel sau altul, domnul Alvarado a intrat într-un spațiu atemporal, adică într-o gaură neagră care l-a readus în această epocă, într-un fel de relație ciclică cu timpul trecut și care a generat o deplasare cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Deși, ca să vă mărturisesc adevărul, nu există pentru aceasta nicio explicație fizică sau astronomică în acest moment.

—Vreți să spuneți, dr. Hawking, că o gaură neagră ar fi fost capabilă să-l aducă înapoi în timp?

—Exact, domnule prim-ministru. Asta e ceea ce cred eu. Dar e o simplă ipoteză. Din cauza ciudățeniei și unicității cazului, nu ne rămâne decât să dăm glas unor fantezii și să formulăm teorii vagi cu privire la rezultatul unei ecuații pe care nu o cunoaștem deloc. Și, dacă aș putea, mi-aș închide ochii

și aș începe să cred în Dumnezeu, pentru că deocamdată nu cunosc nimic care să justifice acest eveniment din punct de vedere științific. Probabil că un scriitor de romane științifico-fantastice v-ar putea da o explicație mai adecvată a ceea ce i s-a întâmplat cu adevărat acestui om. În acest moment, presupun că ar putea avea o legătură cu teoria inteligenței cuantice sau, mai precis, cu memoria cuantică, dar mai este un drum lung de parcurs, ani de cercetare, domnule prim-ministru.

—Vă mulțumesc, dr. Hawking, și vă sunt recunoscător pentru sprijinul acordat în cazul Casandra, spuse premierul.

Dr. Howard dădu apoi cuvântul altor personalități care își expuseră propriile teorii și analize ale situației date. Apoi veni rândul psihologilor, care se pronunțară cu privire la stabilitatea emoțională a lui Sergio și la dorința sa de a colabora și care excluseră orice posibilitate de intenție manipulatoare din partea lui. În cele din urmă, luă cuvântul dr. Roses, un fizician ilustru care prezentă într-un mod foarte simplu și sumar rezultatele cercetărilor lui bazate pe teoria cuantică. Totuși, acesta nu reuși să dea o viziune convingătoare ipotezei sale, deoarece considera că rezultatul ecuației era împotriva raționamentului și comentă că ar fi necesară o abordare pe termen foarte lung pentru a obține rezultate concrete.

—Dr. Roses, spuse premierul, Casandra va fi la dispoziția dumneavoastră atâta timp cât va fi necesar, dar pentru moment am nevoie de o explicație mai solidă pentru a înțelege ceva din toată nebunia asta care se întâmplă.

—Vă asigur, domnule ministru, că în câțiva ani vor exista cifre reale și rezultate solide. Avem nevoie doar de timp și de un contact permanent cu Casandra pentru a face toate testele posibile, dar deocamdată asta e tot ce avem.

—Bine, dr. Roses. Vă mulțumim pentru cooperare.

În acest moment, dr. Howard invită în sală o femeie care atrase imediat atenția tuturor celor din sală.

—Aceasta este doamna Miriam Azzi, astrolog și specialist în științe ezoterice, spuse Howard. Împreună cu colaboratorii săi, a ajuns la niște concluzii foarte interesante și mi-am permis să o invit să ascultați ce are de spus despre cazul Casandra.

—Bine, încuviință premierul. Orice contribuție este binevenită și trebuie să acordăm atenție oricărei propuneri, de oriunde ar veni, iar dacă dumneavoastră, ca om de știință, sprijiniți această intervenție, atunci o vom asculta.

Doamna Azzi le zâmbi celor prezenți și se așeză pe un scaun. Își puse actele în ordine, în timp ce toată lumea aștepta într-o tăcere absolută intervenția sa. Apoi, ridicând capul din nou și fixând auditoriul cu ochii ei negri adânci, începu prin a spune:

—Există energii puternice în acest loc. Va fi dificil să le echilibrăm astfel încât să ajungem la o înțelegere a lucrurilor lipsită de prejudecăți.

—Începeți, vom avea grijă să echilibrăm orice aveți nevoie, comentă premierul cu amabilitate.

—O zi bună la toată lumea! Vă spun dinainte că este o onoare pentru mine să fac parte din acest proces de investigație și sper că abordarea noastră vă va fi de folos. Datorită interesului domnului dr. Howard, v-am pregătit câteva explicații despre conexiunea astrală a cazului Casandra. Nu ne-am mai obosit să formulăm ipoteze despre cum a ajuns el aici, pentru că acest lucru pur și simplu nu ține de domeniul nostru, dar putem analiza starea sa fizică în fața Cosmosului și descifra unele semne care aruncă o lumină asupra semnificației rămânerii lui în planul pământesc. Abordările noastre se bazează pe o analiză pur simbolică a tuturor rezultatelor provenite din

cultura noastră și din trecutul nostru ca specie pe această Planetă și care, în mod uimitor, coincid cu cazul Casandra.

—Explicați-ne atunci, îi ceru premierul, plin de curiozitate.

—În primul rând, după cum puteți vedea mai târziu în rapoarte, există un mesaj din numerologie în întoarcerea lui. Este bine-cunoscut faptul că pe 21 decembrie, conform previziunilor mayașilor, distrugerea lumii ar fi iminentă, ceea ce ne arată deja modul în care Casandra a călătorit prin timp la noi.

—Faptul acesta este puțin probabil, declară dr. Margaret O'Brian, responsabilă cu administrarea datelor și desemnată de prim-ministru să fie delegată a Consiliului Națiunilor. Sunt mituri și legende despre Apocalipsă care au existat întotdeauna în istoria omenirii.

—Fiți foarte atentă, doamnă doctor, la lucrurile pe care ni le spun înaintașii noștri. Nu tratați aceste mesaje cu ușurință și nu le minimalizați importanța. Gândiți-vă că acești oameni erau mult mai aproape de esența Planetei decât suntem noi acum, cu toată tehnologia și cu războaiele noastre stupide. În orice caz, vă rog să îmi permiteți să continuu.

—Aveți cuvântul, doamnă Azzi, spuse prim-ministrul.

—Deci, pe 21 decembrie 2012, Casandra s-a întors din trecut într-un salt cosmic, ajungând înapoi pe 7 octombrie 2003. Dacă vom analiza acest salt cu o mai mare precizie, luând în considerare momentele specifice când a început și s-a încheiat, după mărturiile sale, vom obține următorul rezultat: Casandra a revenit cu 3.333,33 de zile în urmă. Și dr. Hawking va putea confirma că aceasta are o mare semnificație în numerologie, ca și în matematică, nu-i așa, doctore?

—Așa este, spuse fizicianul. Ar dura câteva zile să explic, dar aveți dreptate. Nu numai că are o mare semnificație matematică, dar este, de fapt, un factor indispensabil în ecuație. Ar putea face parte dintr-o distanță și o viteză. Restul abordării este deja ceva pentru care mintea și imaginația noastră încă nu sunt pregătite.

—Pentru noi, aceste numere și multiplii lor dau rezultate surprinzătoare care ne obligă să luăm apariția Casandrei în prezentul nostru foarte în serios. Și vă explic într-un mod simplu. În primul rând, 3,33333 este rezultatul împărțirii lui zece la trei. În numerologie, zecele semnifică întregul, finalul, întoarcerea la unitate odată ce ciclul este terminat. Zecele, doamnelor și domnilor, este cel mai sfânt dintre toate numerele, nu este nici mai mult și nici mai puțin decât creația universală, sursa și rădăcina eternă a naturii, deoarece, dacă totul derivă din ea, totul se întoarce, de asemenea, la ea. Pentru adepții lui Pitagora, numărul zece este „Santa Tetraktys Pitagorica”, sau „Tetrada Sfântă”. Aceasta este o figură triunghiulară, care constă din 10 puncte, amplasate pe patru nivele. Primul nivel semnifică Unitatea, care este Divinitatea, originea tuturor lucrurilor. Apoi urmează Diada, care este dedublarea punctului, originea perechii și dualismul intern al tuturor ființelor. Următorul nivel este Triada, adică cele trei dimensiuni ale lumii, Trinitatea. Și în cele din urmă, Cuaternarul, care simbolizează cele patru elemente și, odată cu ele, diversitatea Universului material. Tot acest întreg, care constituie „Tetrada”, se poate exprima prin următoarea ecuație: 1+2+3+4 = 10, iar 1+ 0 = 1, într-un cuvânt: zece este Dumnezeu! În toate credințele lumii, zece dă același rezultat. Este perfecțiunea divină și responsabilitatea umană. E totul și nimic.

—Doamne! Acest lucru pare mai rezonabil decât toate teoriile pe care le-am ascultat până acum, spuse premierul glumeț, arătând la rândul său un mare interes. Continuați, vă rog.

—Numărul trei, pe de altă parte, este dispersia energiei, este uniunea, acceptarea și desăvârșirea. Este simbolul noii generații, spiritualitatea ca o completare a trupului și sufletului. Este linia care se deplasează deasupra unui punct de plecare pentru a da naștere triunghiului și, cu el, tuturor

figurilor din geometria plană, ceea ce îl face potrivit pentru reproducerea în eternitate a tuturor structurilor. Trei este închiderea ciclurilor, pentru că, după cum spunea Platon, este imposibil să se combine bine un set de două lucruri fără de al treilea care, ca o buclă, le unește. Trei este simbolul Trinității, al echilibrului și trebuie să spunem ce au însemnat acest număr și configurația sa geometrică pentru egipteni. Ei bine, împărțirea lui zece la trei are ca rezultat un număr și mai surprinzător: 3.333,33, care este numărul zilelor, orelor, minutelor și chiar secundelor cu care s-a întors în timp Casandra.

—Și... ce înseamnă atunci numărul 3.333,33?

—Înseamnă sfârșitul și începutul, domnule ministru.

—Ce vreți să spuneți cu asta?

—Apocalipsa... Dar acest concept are o dualitate terifiantă care ne face să intrăm într-o interogație eternă, pentru că nu vom ști niciodată cât de mult din final înseamnă începutul sau invers.

—Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Azzi. Văd că raportul dumneavoastră este și mai detaliat și mă angajez să citesc fiecare rând pe care l-ați scris pentru noi.

—Domnule ministru, adăugă ea.

—Spuneți.

—3.333,33 este distanța; este călătoria, după cum spune dr. Hawking, este chiar mijlocul de transport; Casandra a venit aici cu mașina Apocalipsei.

—Asta este ceea ce a văzut Casandra? Zgomotul acela, marea, care, după cum spunea el, va fi devorată în câteva secunde... va fi sfârșitul lumii ceea ce îl va aduce înapoi? Tânărul acesta ne-a spus chiar tot ce știe?

O confuzie cuprinse atunci camera și participanții, nedumeriți și tulburați, începură să vocifereze și să facă schimburi de opinii, perturbând armonia care domnise până atunci în cadrul reuniunii.

—Tăcere, vă rog, ordonă prim-ministrul, ridicându-se de pe scaun și determinându-i pe toți să tacă. Simt că am ajuns la un punct mort și există încă o mulțime de lucruri cu privire la Casandra care nu sunt deloc clare. Începu să meargă prin cameră neliniștit și în cele din urmă se așeză din nou. Văd că acum se pune problema unor numere și calcule pe care nimeni nu a fost în măsură să le explice până în momentul de față. Multe ipoteze și nicio teoremă, cum obișnuia să spună unul dintre profesorii mei din colegiu... Și nu-mi place asta. Dr. Hawking, ce părere aveți?

—Dacă există vreo teoremă în acest caz, din păcate nu poate fi încă enunțată de niciunul dintre noi, pentru că nivelul actual de fizică și matematică ne pune limite, domnule prim-ministru. De fapt, pentru moment, singurul care ar putea enunța o teoremă despre rezultatul ecuației Casandra ar fi Dumnezeu însuși, dacă ar exista, desigur.

—Ei bine, va trebui să încercăm să descoperim „Teorema lui Dumnezeu”, dacă vrem să evităm dezastrul care cred că se apropie, spuse premierul englez, încheind întâlnirea cu acest mare semn de întrebare.

După ce toată lumea și-a luat rămas-bun, dr. Howard se apropie de el.

—Scuzați-mă că vă întrerup, domnule, dar ar mai fi ceva pe marginea acestei discuții care v-ar putea interesa și pe dumneavoastră.

—Spuneți-mi, doctore.

—Suspiciunile dumneavoastră sunt adevărate. Tânărul spune că ar mai avea multe de povestit, dar vă va spune doar personal.

—Știu, doctore. Mi-a comunicat-o deja zilele trecute.

—Doriți să obținem informațiile prin alte metode, domnule? sugeră directorul de la MI 6, ascultând conversația de aproape.

—Nu! Nu este necesar. Cred că e timpul să-l cunoaștem pe omul nostru din viitor și să vedem ce altceva mai are să ne spună.

PREMIERUL

Premierul anunțase că urmează să vorbească între patru ochi cu Sergio, așa cum acesta își dorise. Prizonierului i se puseră imediat la dispoziție haine adecvate și tot ce era necesar pentru a se prezenta cum se cuvine la întâlnirea cu premierul. Apoi a fost condus în sala de conferințe de la MI 6, unde aștepta așezat într-un fotoliu confortabil, până când sosi omul de stat. Îndată ce acesta intră și-l zări pe Sergio, se apropie să-i dea mâna cu amabilitate.

—Bună seara, domnule Alvarado. E o plăcere să vă cunosc, în sfârșit.

—Plăcerea e de partea mea, credeți-mă.

Premierul se așeză alături de el, apoi îi dezvălui motivul întâlnirii. Sergio îl ascultă cu aceeași răbdare cu care ascultase pe toată lumea în ultimii ani, dar de data aceasta avea un mic zâmbet de satisfacție. În sfârșit, sosise momentul pentru care se pregătise atât de mult. Avea deja teoria lui despre ceea ce se întâmplase, propria ipoteză cu privire la călătoria în timp și la marea catastrofă. În ultima vreme se întâlnise și discutase cu nenumărate personalități, îmbunătățindu-și cunoștințele de limbă engleză până la un nivel excepțional, împărtășind opinii și experiențe din cele mai diferite domenii, citind toate tipurile de cărți și documentații. Iată că, în cele din urmă, îi era permis să formuleze ecuația al cărei rezultat era pentru el lumina de la capătul tunelului. Dintr-odată, straniile dorințe nocturne îi năpădiră inima din nou, iar amintirile îi inundară sufletul cu aceeași tristețe nepieritoare pe care o simțise în ziua în care i se luase libertatea.

Prim-ministrul era conștient de greutățile pe care tânărul le îndurase până în acel moment. Nu numai pentru că îl plăcea, dar și pentru că dorea să-i câștige încrederea deplină, găsi de cuviință să-l invite la cină cu această ocazie.

—Vă rog să mă însoțiți, domnule Alvarado, spuse el, îndreptându-se spre ușă. Ne așteaptă cina. Cu stomacul plin, totul devine mai ușor.

Cei doi părăsiră sala de conferințe și păși pe un coridor lung, până când premierul îl pofti pe tânăr să intre într-un salon.

—Ce bine arată, spuse Sergio când văzu masa bogată.

—Luați loc, domnule Alvarado. Serviți-vă cu tot ce doriți și povestiți-mi despre dumneavoastră, vă rog.

Sergio dădu curs invitației și începu treptat să-i vorbească despre experiența dureroasă pe care-i fusese dat s-o trăiască în ultimii nouă ani. Pe măsură ce își aducea aminte, inima i se strângea. Fără să-și dea seama, îi vorbea premierului fără ocolișuri despre disperarea pe care o simțise în timpul detenției sale, când realizase că își pierduse soția și copiii pentru totdeauna. Era un lucru despre care nu mai voise să vorbească de câțiva ani buni și totuși acum simțea într-un fel nevoia de a-l împărtăși. Ministrul, care intuise foarte exact că singurul lucru de care tânărul avea nevoie la momentul respectiv era să fie ascultat, și nu interogat, se arătă foarte receptiv și interesat de povestea sa și îl urmărea cu o expresie înțelegătoare. Așa petrecură o oră întreagă, în timp ce farfuriile se goleau treptat. Apoi, mai relaxați, cei doi trecură la celălalt subiect.

—Vă simțiți în stare să vorbiți acum despre tema pe care presupun că ați rezervat-o pentru mine, domnule Alvarado? Sau preferați să discutăm altă dată?

—O voi face acum cu plăcere, domnule prim-ministru, și vă mulțumesc pentru considerație.

—Spuneți-mi atunci, domnule Alvarado.

—Vedeți dumneavoastră, există multe îndoieli cu privire la întoarcerea mea în acest trecut nefericit și am înțeles că modul în care am călătorit înapoi în timp v-a cauzat cea mai mare durere de cap.

—Cu siguranță, admise premierul. Dar spuneați că v-ați întors după un vis, nu?

—Mai mult sau mai puțin.

—Mai mult sau mai puțin? glasul prim-ministrului deveni mai serios, dar fără duritate: domnule Alvarado, am avut răbdare cu dumneavoastră și am încercat să vă îmbunătățim situația, dar trebuie să vă spun că toate rapoartele semnalează supoziția că e posibil să ne ascundeți ceva și dacă nu ne spuneți, nu vă vom putea ajuta, înțelegeți?

—Sigur, domnule.

—Atunci, explicați-mi, dacă puteți. Spuneți-mi, ce anume v-a adus înapoi în trecut?

—Nu a fost o navă spațială cum au crezut unii, cu atât mai puțin o mașină a timpului, mărturisi tânărul.

—De fapt, speram asta, domnule Alvarado, și credeți-mă că mi-ați luat o piatră de pe inimă.

—Dacă am ricoșat din nou în acest trecut, asta este pentru că a venit sfârșitul, domnule.

—Cum? Tulburarea începu să-i cuprindă sufletul. Scuzați-mă... ce ați spus?

—Sfârșitul, domnule prim-ministru, repetă Sergio cu siguranță în glas.

—Explicați-vă mai bine, domnule Alvarado, că nu înțeleg, așa cum mi-aș dori.

—Că a venit sfârșitul lumii, domnule. Planeta a suferit, mai bine zis va suferi o implozie din cauza unui experiment cauzat de mâna omului.

Se lăsă tăcerea preț de câteva clipe. Premierul, uluit, nu-și putea reveni din uimire.

—Dar... cum puteți fi atât de sigur de asta? întrebă în cele din urmă, oscilând între teamă și neîncredere. N-ați spus-o niciodată clar în rapoarte.

—Pentru că niciodată nu am descris exact ce s-a întâmplat. Am vorbit doar despre un sunet sordid și ceva care înghițea marea ca într-un fel de vis, dar nu a fost un vis, domnule prim-ministru.

—Dumnezeule! Și aveți idee din ce cauză s-a întâmplat această tragedie?

—Da. Cred că am găsit ceva interesant și poate că ar fi bine să aflați.

—Ei bine, spuneți-mi atunci.

—Am o întrebare înainte, domnule prim-ministru.

—Spuneți.

—Aveți încredere în președintele Statelor Unite?

—Da, desigur.

—A mai rămas foarte puțin până la ziua întoarcerii mele, opt luni, și nu sunt sigur dacă nu este prea târziu sau dacă încă avem timp, dar, pentru că nimeni nu are nimic de câștigat și nici prea mult de pierdut, vă rog să discutați cu omologul dumneavoastră american și vă sugerez o întâlnire urgentă între noi trei.

—Sunteți un pic cam îndrăzneț, domnule Alvarado. E treaba mea să vorbesc cu președintele Obama, dacă cred că e potrivit sau nu.

—Iertați-mă că vă spun asta, domnule prim-ministru, dar lumea care va exploda este lumea dumneavoastră, pentru că a mea a dispărut deja. Și dacă doriți să știți de ce, atunci voi explica doar în fața ambilor lideri, pentru că, după cum veți înțelege, nu am încredere în nimeni în ultima vreme.

—De ce spuneți asta?

—Nu ați reușit să faceți nimic pentru Japonia, deși v-am cerut să interveniți. Urmărind propriile interese, ați tăcut profitând de prezumția de nevinovăție și vă rog să mă iertați dacă sunt prea dur în afirmațiile mele, dar îi aveți pe conștiință pe toți acei oameni morți.

—Credeți-mă, domnule Alvarado, că am încercat să intervenim, dar a fost o decizie foarte grea din cauza complexității cazului și a lipsei de încredere în sursa de informații la momentul respectiv.

—E la fel și acum. Dacă vreți să vă spun tot ce știu, aveți două opțiuni: fie să realizați această întâlnire cât mai curând posibil, fie să le dați ordin zbirilor să mă tortureze și să extragă informațiile de la mine în stil medieval. Cu toate acestea, dacă vă veți decide pentru prima opțiune, pot să vă dau altă informație foarte valoroasă pentru moment.

—Sunt numai urechi.

—Promiteți-mi mai înainte că veți organiza această întâlnire.

—Vă promit.

—Vă mulțumesc foarte mult, domnule!

—Spuneți-mi atunci.

—Domnule, dacă nu veți faceți nimic în privința asta, va avea loc un atentat oribil în timpul Jocurilor Olimpice de la Londra. Vor muri peste trei mii de oameni dintre sportivi și civili, de asemenea, și tinerii prinți moștenitori.

Auzind aceste cuvinte, pe chipul premierului se așternură groaza și consternarea pentru câteva clipe, dar reacționă rapid.

—Cunoașteți detaliile atacului? întrebă cu o privire tenace, părând dispus la orice.

—Aproape toate.

—Ne puteți ajuta să-l împiedicăm?

—Desigur, încă avem timp, spuse Sergio. În plus, unele lucruri ar trebui lăsate să se întâmple, pentru a-i prinde pe criminali asupra faptei.

—Am înțeles. Fără să-și ia ochii de la Sergio, își șterse cu mâna sudoarea de pe frunte.

—Îmi veți permite atunci să-mi expun teoria în fața președintelui Statelor Unite?

—Puteți conta pe asta, domnule Alvarado.

—Și dumneavoastră puteți conta pe mine în legătură cu zădărnicirea atentatului.

Cu o fermă strângere de mână, cei doi își pecetluiră înțelegerea cu privire la o întâlnire cu președintele Obama în cel mai scurt timp.

IMPERIILE

Întâlnirea cu președintele Statelor Unite a avut loc la numai patru zile după întrevederea lui Sergio cu premierul englez. În acest timp, tânărul nu a avut niciun interogatoriu și a fost lăsat în pace, fără să-l deranjeze cineva. Profită de această pauză pentru a reflecta și a-și pune ideile în ordine, și mai ales pentru a contempla portretul copiilor săi. Tocmai își lua rămas-bun de la ei, privindu-le fețele și suspinând cu melancolie, când îl chemară pentru momentul mult așteptat. Urma să fie transferat la sediul guvernului în mod neoficial, cu un vehicul diplomatic. Călătoria spre Londra a fost scurtă. Gardienii l-au tratat tot timpul cu amabilitate și respect, căci vremurile când fusese considerat terorist și trebuise să poarte cătușe și lanțuri erau de mult apuse. Acum, în mașina diplomatică, având cel mai înalt grad de securitate, Sergio se simțea în largul său pentru prima dată după mulți ani. Privea capitala britanică pe fereastră cu fascinația unui copil. Era prima dată când o vedea în realitate și nu putea să nu zâmbească de fiecare dată când treceau prin fața clădirilor cunoscute. Văzându-l atât de încântat de oraș, șoferul merse pe un traseu mai ocolit, astfel încât oaspetele să se poată bucura un pic mai mult de călătorie.

Ajunseră în Downing Street la numărul 10 fără bătăi de cap, cu două ore înainte de sosirea președintelui Obama. Sergio a fost condus de unul dintre asistenții prim-ministrului într-un salon de recepție mai retras din aripa de nord a clădirii. Ascultă politicos și cu o expresie umilă în privire, când îl înștiințară că premierul britanic și președintele american tocmai se ocupau de încheierea unor acorduri bilaterale și că își rezervaseră la sfârșitul reuniunii lor câteva ore pentru întâlnirea cu el. Sergio se bucură pentru că ambii oameni de stat acordau atât de multă importanță problemei și erau dispuși să-i dedice tot timpul necesar.

Orele trecură și, în cele din urmă, tânărul a fost chemat să intre în camera în care cei doi lideri îl așteptau deja. Întrevederea era tratată ca o chestiune de stat cu grad maxim de confidențialitate, adică fără consilieri sau martori. Imediat ce Sergio își făcu apariția, președintele nord-american se ridică să-l

întâmpine și să-i strângă mâna. De asemenea, și prim-ministrul englez. Apoi, cei trei se așezară comod pentru a discuta în liniște.

—Sunt foarte bucuros să vă cunosc, domnule Alvarado, zise președintele Obama. Am studiat tot ce mi-a trimis premierul Cameron și am fost pur și simplu impresionat. Chiar nu am cuvinte... Acum, mai mult ca niciodată, nu pot decât să cred în existența lui Dumnezeu.

—Mulțumesc, domnule președinte, spuse Sergio calm și fără a se lăsa intimidat de prezența celor doi reprezentanți, dar nu știu dacă ține de Dumnezeu ceea ce vă voi spune.

—Ei bine, începeți când doriți. Așteptăm cu nerăbdare, spuse premierul.

—Vedeți dumneavoastră, e cam greu de explicat, dar totul s-a întâmplat pe 21 decembrie 2012, pe când locuiam cu familia mea, pe care, din nefericire, am pierdut-o pentru totdeauna, oftă el, căutând să se concentreze. În acea dimineață, în timp ce mă uitam la televizor, am auzit dintr-odată un vuiet violent și teribil, care m-a înspăimântat. Era ca și cum două trenuri cu sute de vagoane și mergând cu mii de kilometri pe oră s-ar fi ciocnit în sufrageria casei mele. Nu a durat nimic, o secundă, o miime poate. Am reușit să mă uit pe fereastră și am văzut un fel de gaură uriașă înghițind marea, iar orizontul arăta ca o foaie de hârtie arsă brusc într-o uriașă vatră de foc neagră. Am simțit în corpul meu o durere de nedescris, care a durat poate câteva secunde sau o eternitate, nu știu. A fost intensă și insuportabilă. În același timp, m-am simțit din ce în ce mai absent, ca și cum aș fi fost în afara spațiului și a timpului. Am crezut că sunt într-un fel de limb și apoi m-am întors în corpul meu cu aproximativ nouă ani mai devreme. M-am trezit mahmur și foarte confuz și un apel telefonic de la prietenul meu Raúl m-a adus brusc la realitate în dimineața în care împlineam treizeci de ani. Am ajuns să cred că tot ceea ce se întâmplase fusese doar un vis și că viața mea alături de soție și copii nu fusese reală, dar apoi a fost ușor să-mi dau seama că totul se repeta și am reintrat în rutina vieții mele de zi cu zi. Lumea se terminase și nu știam cum să explic; în plus, familia mea nu se născuse încă

și nu știam cum să o recuperez. În cele din urmă, nu am reușit să fac nici una, nici cealaltă, se plânse el, amintindu-și cu durere de soția și copiii săi.

—Nu este ușor să-ți pierzi familia, domnule Alvarado. Primiți condoleanțele mele cele mai profunde pentru copiii dumneavoastră și să știți că vă admir pentru că ați fost puternic și ați rezistat eroic până în ziua de azi, încercă să-l consoleze președintele american.

—Vă rugăm să continuați, domnule Alvarado, adăugă premierul britanic.

—Da, domnule. După cum spuneam, acesta a fost sfârșitul lumii: un fel de antimaterie care a crescut exponențial a devorat planeta noastră albastră într-o clipită.

—Dar... cum a fost posibil așa ceva? întrebă nedumerit președintele Obama.

—Nu știu, dar vă spun concluziile la care am ajuns de-a lungul anilor. Mai întâi de toate, cred că am călătorit în timp, deoarece corpul meu „non-fizic" s-a strecurat în acea gaură neagră și a ricoșat într-un fel în timp și spațiu, aterizând în trecutul care se măcina în foița aceea de hârtie, ce arsese în vatra cea neagră. Poate că a fost degetul lui Dumnezeu care a arătat spre mine sau o loterie cosmică universală. Oricum, adevărul este că planeta este pe cale de a se distruge și dumneavoastră puteți face ceva pentru a o salva.

—Domnule Alvarado, ați reușit să convingeți pe toată lumea cu predicțiile dumneavoastră exacte, mai ales cu anunțarea unor dezastre naturale, dar trebuie să înțelegeți că acest caz încă nu are o explicație logică pentru noi și că, fără să știm sigur despre ce e vorba, este dificil pentru noi să acționăm în acest sens. Mă înțelegeți, nu-i așa?

—Desigur, domnule Cameron, dar același lucru s-a întâmplat și cu dezastrul de la Fukushima și nu ați făcut nimic.

—Vă înțeleg, domnule Alvarado; mai mult, trebuie să spun că tot ceea ce ați relatat despre cei treizeci și trei de mineri din Chile cu atâtea luni înainte a fost pentru mine dovada incontestabilă că v-ați întors din viitor. Dar ce anume doriți să facem noi?

—În curând vin Jocurile Olimpice de la Londra și va fi un atentat foarte dur, care va ucide mai mult de trei mii de oameni, dintre care o mie două sute cincizeci din delegațiile americană și engleză. Va fi un dezastru și din acel moment lumea nu va mai fi cea care a fost. Vor fi patru saci cu explozibil puși chiar de cineva din cadrul poliției. Sunt doi inși infiltrați în securitatea statului, care, deși au făcut o carieră în poliție, în nebunia lor, s-au vândut unor teroriști. Nu sunt musulmani, dar sunt finanțați de o celulă teroristă islamică; cert e că autorii acestui atentat oribil vor fi doi sinucigași, împreună cu o rețea teroristă. Și mai rău va fi atunci când se va declanșa alarma și haosul va cuprinde întregul oraș.

—Ce ar putea fi și mai rău decât aceste bombe? spuse cu oroare premierul.

—Atacuri succesive asupra simbolurilor Londrei, soldate cu moartea a patru mii de oameni, inclusiv cea a prinților, declară Sergio.

—Dumnezeule! Trebuie să evităm asta cu orice preț! Spune-mi, Alvarado, cum a reacționat lumea după această tragedie?

—Ei bine, lumea a dispărut la scurt timp după atac. A durat doar câteva luni. Noi, în Andaluzia, trăiam foarte relaxați și deconectați de la actualitatea internațională, dar pot să vă spun că a fost foarte greu și că până în decembrie, tensiunea și haosul încă domneau în Anglia.

—Trebuie să suspendăm Jocurile Olimpice! exclamă președintele american.

—Nu! spuse repede premierul englez. Acei oameni trebuie capturați pentru că se află deja pe pământul britanic și oricum vor acționa, mai devreme sau mai târziu. Am convenit deja cu domnul Alvarado să facem totul ca să-i oprim și să împiedicăm această catastrofă, explică el apoi.

—Atunci, dacă îmi permiteți, domnule Cameron, vă vom oferi tot sprijinul pentru a contracara acest atentat.

—După cum îmi amintesc că spuneau la știri, continuă Sergio, au început să pregătească atacul cu vreo două luni înainte de executarea sa. Prin urmare, ne mai rămân câteva săptămâni pentru a lua măsurile necesare ca să-i putem prinde în flagrant.

—Vă amintiți numele lor? întrebă premierul.

—Nu, din păcate nu am acordat prea multă atenție acestui lucru. Știu doar că erau doi englezi din poliția orașului și trei musulmani care i-au sprijinit la atentatul din centru.

—Cred că avem suficiente date pentru început, domnule Alvarado, concluzionă premierul britanic. Apreciez foarte mult informațiile valoroase pe care ni le-ați dat. Vă asigur că vom avea grijă să facem totul pentru a menține vaporul pe linia de plutire.

—În orice caz, acesta nu este cel mai îngrijorător lucru pe care ni l-ați spus, domnule Alvarado, adăugă Obama. Ce se va întâmpla cu lumea? Oare ar putea avea atacurile vreo legătură cu distrugerea totală?

—Nu cred, deși nu îndrăznesc să bag mâna-n foc, domnule președinte.

—Deci, despre ce ar putea fi vorba?

—Nu știu exact, dar cred că implozia e preparată „în casă”, că această antimaterie care a devorat Planeta, învăluind toate ființele vii în întunericul veșnic, s-a născut chiar aici, pe Pământ, pe unul dintre continentele noastre. Mai mult, cred că chiar în Europa, pentru că totul a fost mult prea rapid. Cumva intuiesc că noi, europenii, am fost primii care am dispărut și apoi toți ceilalți.

—Continuați, îl îndemnă premierul Cameron.

—Eu sunt doar un cetățean obișnuit, care a intrat în mod accidental în această încurcătură, așa că nu am nici argumente, nici cunoștințe despre cercetările actuale din domeniul științific. Cu toate acestea, toată lumea vorbește despre încercările secrete pe care marile puteri le fac pe la spatele cetățenilor... Dacă experimentați ceva care ar putea fi într-o oarecare măsură periculos din punct de vedere fizic, nuclear sau atomic, atunci... opriți-vă! Pentru că acesta este motivul pentru care totul se va sfârși, pentru că un accident de laborator va genera acea antimaterie care va cauza distrugerea totală. Cred că ar putea să fie vorba de un accident în cadrul unui experiment cu energie creată prin fuziune atomică în reactoarele nucleare. Îmi amintesc că am auzit ceva la știri despre asta, dar abia dacă i s-a dat importanță acestui lucru și, în plus, scandalul creat de atentatul de la Londra l-a făcut să treacă și mai neobservat. Sunt doar un martor al marii prostii omenești și al distrugerii pe care aceasta o poate genera. Nu trebuie să-mi dați mie raportul despre ceea ce faceți, dar, vă implor, dacă puneți la cale un lucru periculos, să-l opriți imediat și să faceți toate eforturile pentru a evita războaiele și a salva Planeta.

Cei doi guvernanți avură un schimb tăcut de priviri. Apoi, prim-ministrul englez se ridică.

—Am încheiat, domnule Alvarado, spuse el cu amabilitate. Vă mulțumesc foarte mult pentru cuvintele dumneavoastră și credeți-mă că vă vom ține la

curent cu orice măsuri pe care le vom lua. În plus, contăm pe dumneavoastră pentru a ne ajuta cu detaliile atacului.

—Cu plăcere, domnule prim-ministru.

—Este o adevărată rușine că nu v-am ascultat până acum, dar în numele tuturor cetățenilor Statelor Unite vă mulțumesc pentru că ne-ați încredințat aceste informații, domnule Alvarado, adăugă președintele Obama.

—Eu vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat.

OPERAȚIUNEA „VIESPILE”

După acel interviu, privilegiile lui Sergio crescură din ce în ce mai mult. Primi toată atenția din partea șefului statului și, de asemenea, i se permise să meargă la plimbare, pentru a se bucura de soarele de primăvară. La un moment dat, i se dădu voie să facă chiar și o scurtă excursie pe coasta oceanului și să viziteze micile localități pitorești cu castelele lor medievale. Cazul Casandra era un secret de stat și, din punct de vedere tehnic, Sergio era încă lipsit de libertate. Deși niciodată nu se putea duce singur undeva, cei care-l însoțeau mai de aproape sau mai din depărtare nu mai erau paznicii, ci gărzile lui de corp, iar acest lucru îl făcea să se simtă mai liber.

Din ziua în care se întâlnise cu Cameron și cu Obama și le spusese totul, el simțea că își îndeplinise misiunea și că nu-i mai rămăseseră prea multe motive pentru a continua să trăiască. Ce se va întâmpla cu lumea de-acum încolo, asta deja nu mai depindea de el. Tot ceea ce îl susținuse în ultimii ani dispăruse dintr-odată și se trezi singur cu durerea sa, iar imaginea copiilor și a soției lui începu să i se înfigă din nou ca un cui în suflet, amintindu-i că niciodată nu-i va mai avea alături și făcându-l să se gândească chiar să-și pună capăt vieții, în momentele de disperare.

Într-o zi de vineri cenușie și ploioasă, în timp ce Sergio naviga pe internet pentru a mai uita de problemele lui, comandantul general al poliției și ministrul de interne bătură la ușă. Îl prezentară pe directorul general al instituției MI 5, centrul intern de informații din Marea Britanie și unul dintre cele mai mari din lume. Aceștia îi explicară amabili că premierul îi desemnase să coordoneze împreună prevenirea atacurilor asupra Londrei și că aveau nevoie urgentă de el pentru a încerca să-i identifice pe făptași. Era necesar ca Sergio să-și amintească toate detaliile pe care le auzise pe această temă. Această veste veni chiar la momentul potrivit. Dându-și seama că misiunea sa în lume încă nu se terminase, tânărul acceptă bucuros să colaboreze cu ei.

A fost mutat imediat într-o clădire veche ce aparținea de MI 5, doar la câțiva kilometri de sediul secret al lui MI 6. Aici, toți se ocupau doar de cazul său și de investigațiile cu privire la atentatul asupra Jocurilor Olimpice.

Avu loc o mare concentrare de forțe în acele săptămâni, cu participarea specialiștilor de la MI 5 și a unei echipe de la Scotland Yard. Sergio putu să ajute la identificarea aproape completă a persoanelor suspecte, astfel încât comandourile speciale avură posibilitatea de a interveni în timp util și a contracara atentatul. După multe ore de muncă, investigații și organizare, operațiunea numită „Viespile" era în plină desfășurare. Încercaseră să intercepteze mesajele ofițerilor de poliție trădători, astfel încât să-i poată urmări prin satelit. Acțiunea de capturare a acestora trebuia să fie rapidă și precisă, pentru că nu se doreau incidente neprevăzute, care ar fi putut duce chiar la explozii sinucigașe.

Mai erau doar douăzeci și patru de ore până la deschiderea Jocurilor Olimpice, când teroriștii au fost, în sfârșit, localizați. Orașul forfotea de turiști, iar forțele de ordine erau pregătite să pornească sistemele de alarmă în cazul în care nu ar fi reușit să dejoace pe deplin teribilul plan. Deocamdată, bombele nu fuseseră încă plasate în locurile indicate de Sergio și, prin urmare, nu se putuse acționa. Trebuiau să aștepte ca teroriștii să depună mai întâi materialul exploziv și apoi să îl dezamorseze. În plus, era de o importanță vitală să fie identificați și alți potențiali colaboratori. Pe scurt, trebuiau să acționeze ca viespile care se apropie neobservate și ajung apoi să înțepe: să supravegheze toate mișcările inamice pe ascuns și fără a provoca suspiciuni, iar la momentul potrivit, să intre în tabăra adversă pentru a putea opri la timp atentatul.

Foarte bine organizați, polițiștii i-au urmărit îndeaproape pe teroriști. Îmbrăcați în uniformele personalului de curățenie, au ajuns la timp la locul fixat, iar atunci când teroriștii au început să plaseze explozibilul, s-a dat ordinul de atac și membrii comandourilor au trecut la acțiune. În două ore și fără prea multă vâlvă, toți teroriștii și colaboratorii lor au fost arestați, iar bombele, care fuseseră ținute în tot acest timp sub observație prin satelit, au

fost dezactivate. A fost un succes deplin și o mare bucurie pentru Sergio, pentru că acel atac fusese primul eveniment dintre multe altele despre care știuse pe care putuse să-l prevină.

După aceea, Jocurile Olimpice continuară absolut normal, iar operațiunea „Viespile” rămase un secret, presei i se aduse la cunoștință doar o poveste nedemnă de a apărea pe prima pagină a vreunui ziar. Toți cei de la MI 5 sărbătoriră această mare victorie, iar Sergio a fost personajul central. În următoarele săptămâni, înfățișarea și atitudinea lui se schimbară complet. Faptul că putuse contribui la evitarea acelei nenorociri îl făcu să se simtă util și îi aduse înapoi starea de spirit care îi lipsise în ultima vreme. Foarte mulțumit, acum se bucura pe deplin de timpul liber, pe care-l petrecea urmărind competiții sportive la televizor și citind. Lecturile sale, de altfel, nu mai erau de fizică sau astronomie, pentru că munca de cercetare încetase definitiv. Acum putea, în sfârșit, să citească acele romane care îl interesaseră mereu, dar pe care, din diverse motive, nici măcar nu avusese timp să le înceapă. Unul dintre acestea era „Un veac de singurătate” de García Márquez. Realismul magic cu care era îmbibată fiecare pagină a acestei capodopere se revărsă asupra lui ca o lumină, însuflețindu-i inima mohorâtă. Nimic nu era mai ireal decât realitatea însăși. Captivat de această idee, Sergio își deschise larg porțile imaginației și, trecând printr-un proces de purificare a sufletului, preferă să se lase fermecat de clasicii literari, în loc să mai rătăcească prin propria-i singurătate sau tristețe.

Într-o zi a fost întrerupt din lectură de vizita primului-ministru, care venise să-i mulțumească personal pentru marele ajutor pe care-l oferise și să-l invite la o cină, așa cum o făcuse și ultima dată. Sergio acceptă invitația cu plăcere, astfel că ambii petrecură o seară amicală, în care discutară multă vreme pe diverse teme, având chiar și un schimb de opinii foarte interesant despre literatura latino-americană.

—Sunt mândru că am avut mandatul națiunii mele în momentul în care ați revenit, domnule Alvarado, spuse premierul, umplându-i din nou paharul lui Sergio.

—Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Dar aș avea ceva să vă întreb, ceva care încă mă îngrijorează foarte mult.

—Întrebați ce doriți. Este confidențial.

Sergio bău din pahar și apoi, foarte serios, îl privi în ochi pe premier.

—Ce se va întâmpla cu catastrofa finală? V-ați gândit la asta?

—Ei bine, președintele american și cu mine ne-am întâlnit la reuniunea de vârf a Celor Douăzeci și am avut și o convorbire privată cu alți conducători de stat pe tema aceasta. Am luat câteva măsuri pentru a opri unele experimente secrete, care ar putea constitui sursa acestui fenomen despre care ne-ați vorbit dumneavoastră și, în colaborare cu oamenii de știință ruși și francezi, am reușit să identificăm o potențială cauză.

—Presupun că nu-mi veți dezvălui în ce constau acele proiecte secrete care ar fi putut cauza astfel de distrugeri, nu?

—Nu, dar pot să vă spun că este vorba de un experiment energetic pe care îl facem în colaborare cu mai multe națiuni. Ne aflăm într-o criză de energie, domnule Alvarado, mult mai mare decât se crede, și căutăm cu disperare o soluție, se justifică premierul englez. Sper că puteți înțelege. Oricum... bănuim, de asemenea, că există unele proiecte paralele. Analizând unul dintre ele, am descoperit un potențial pericol de eroare și l-am întrerupt rapid. Celelalte proiecte similare au fost, de asemenea, suspendate aproape în întregime.

—Mi-ar plăcea să cunosc detaliile, domnule ministru.

—Ar fi mai bine să nu cunoașteți prea multe detalii, dacă nu vreți să rămâneți toată viața aici cu noi.

Amândoi zâmbiră și premierul dădu să se ridice.

—Exact despre asta aș dori să vă vorbesc, domnule, îl întrerupse Sergio. Aproape că am ajuns la data de la care m-am întors în timp și nu mai am nimic să vă spun. Aș dori să mi se redea libertatea, căci vreau să încerc să-mi regăsesc soția. Am o poftă nebună să-mi refac viața și cred că o merit.

—Știu că cererea dumneavoastră este legitimă și vă rog să mă credeți că lucrăm să vă redăm libertatea, îl asigură premierul englez, uitându-se la el cu bunăvoință, dar nu este atât de simplu, domnule Alvarado. Încă nu știm dacă se va putea evita sfârșitul...

—Știu și tocmai de aceea vă implor să mă ajutați, insistă Sergio. Aș dori să fiu cu soția mea cât mai curând posibil și sper să înțelegeți că fiecare secundă care trece valorează pentru mine cât fiecare an pierdut, din cauză că am fost închis pentru că am vrut să ajut. Dacă chiar va veni sfârșitul, aș vrea să fiu cu ea în acel moment și nu aici, prizonier, fără să exist de fapt. Nu pot să vă spun sau să fac mai mult pentru dumneavoastră.

—Înțeleg, domnule Alvarado. O să văd ce pot face.

—Vă implor, domnule!

—Nimeni nu merită libertatea mai mult decât dumneavoastră și sunt conștient de acest lucru, dar cazul acesta rămâne o chestiune de securitate națională și încă avem anumite lucruri de cercetat.

—Dar v-am explicat că nu mai am nimic să vă spun, domnule prim-ministru.

—Știu deja și vă cred, dar încă sunteți un caz în curs de investigare.

—Atunci vă cer o pauză de câteva luni. Doar câteva luni. După acest timp, mă angajez să mă alătur din nou activităților de colaborare cu dumneavoastră și chiar să mă întorc la închisoare, dacă va fi necesar.

—Deci, e vorba doar de câteva luni, da? repetă premierul schițând un zâmbet.

—Da, vă rog. Vă implor. Considerați-o ca pe o mică vacanță.

—E în regulă. Se ridică și puse mâna pe umărul lui Sergio. Voi face tot ce-mi stă în putere ca să aranjez ieșirea dumneavoastră de aici cât mai curând posibil. Poporul englez și poate că planeta întreagă vă datorează foarte mult și nu văd de ce nu am putea să vă permitem o „vacanță”.

—Mulțumesc pentru ajutor, domnule.

—Eu vă mulțumesc, domnule Alvarado. Nu vă promit nimic, dar voi face tot ce-mi stă în putință.

LIBERTATE?

O nouă delegație ajunse la sediul MI 5, unde Sergio rămăsese de când fusese încartiruit acolo pentru a ajuta la contracararea atentatului. Directorul de la MI 5 și ministrul justiției veniră să-l prezinte pe Sergio altor trei persoane din grup.

—Domnule Alvarado, spuse directorul, aceasta este doamna ofițer Margaret Frassier, persoana desemnată de premier pentru a vă organiza „vacanța”. Domnul este colonelul Albert Smith și se ocupă de securitatea dumneavoastră, iar în dreapta mea este dr. Lewis Atkinson, care vă va însoți pe tot parcursul călătoriei.

—Ah, mă simt ca o combinație bizară între un om de stat și Hannibal Lecter în vacanță în Hawaii, domnule director, glumi Sergio, văzând atât de multe măsuri de precauție.

—Este important pentru siguranța dumneavoastră, domnule Alvarado. Sunteți încă pe mandat de reținere și cazul dumneavoastră este o chestiune de stat.

—Nu-mi luați în nume de rău comentariul, vă rog. Dimpotrivă. Sunt foarte fericit să pot fi liber pentru o vreme, precizează Sergio.

—Veți avea exact șase săptămâni la dispoziție și nu vă faceți griji, că după întoarcerea dumneavoastră la noi, veți putea reveni în Spania mai repede decât vă imaginați, domnule Alvarado, spuse dr. Lewis Atkinson. Veți fi supus numai unor examene medicale și unor teste de laborator și veți fi, cu siguranță, complet liber după aceea. Aveți răbdare și totul va reveni la normalitate.

—Normalitate? Bună vorbă, doctore, dar nu funcționează în cazul meu.

—Știm că doriți să o cunoașteți pe doamna Gabriela Martinez, spuse colonelul Smith, verificându-și dosarele și fotografiile. E în Cadiz împreună cu...

—Îmi pot imagina unde este, domnule colonel, îl întrerupse Sergio politicos. Nu trebuie să-mi dați informații despre ea sau familia ei.

—Doriți să mai investigăm ceva? Poate v-ar conveni să știți câte ceva dinainte.

—Nu. Mulțumesc, colonele Smith, vreau să aflu eu însumi totul.

—Domnule Alvarado, spuse doamna Frassier, trebuie să înțelegeți că există o serie de reguli pe care trebuie să le respectați, dacă nu doriți să vi se anuleze imediat concediul.

—Spuneți-mi.

—Veți primi o nouă identitate și va trebui să urmați o serie de indicații pe care vi le vom da atunci când ajungeți în Andaluzia. Vă rugăm să nu vă căutați vechii prieteni și să fiți precaut cu autoritățile din țara dumneavoastră. Din punct de vedere tehnic, sunteți decedat, așa că trebuie să evitați problemele, înțelegeți?

—Înțeleg perfect.

—Nu vă dezvăluiți adevărata identitate nimănui, pentru că veți fi arestat din nou! Va dura până când totul va fi clarificat și acolo nu vom putea face prea

multe pentru dumneavoastră, sublinie colonelul cu un ton de îngrijorare.

—Asta mi-e foarte clar.

—Veți fi supravegheat permanent de ofițerii din echipa colonelului Smith, care vă vor oferi protecție în orice situație complicată care poate să apară, spuse femeia. Vă cerem doar să cooperați și să nu încercați să faceți ceva ce am putea regreta mai târziu cu toții. Prim-ministrul v-a dat un vot de încredere și cu toții credem că va fi doar o chestiune de timp până la eliberarea dumneavoastră deplină, evident, la închiderea cazului Casandra. Deocamdată sunteți încă în stare de arest și veți fi atâta timp cât cazul este deschis oficial.

—În regulă.

—Domnule Alvarado, continuă doamna Frassier, sub nicio formă să nu dezvăluiți cuiva situația dumneavoastră sau să comunicați cu cineva despre caz. Fiecare persoană cu care ați vorbi ar putea să-și piardă libertatea. Înțelegeți ce vreau să spun?

—Perfect, spus Sergio foarte entuziasmat. Accept cu plăcere condițiile, atâta timp cât vă mențineți la o distanță respectabilă și mă lăsați să mă bucur de viață. Nu vreau să arăt ca un star rock care merge pe stradă cu garda de corp după el.

—Contați pe noi, domnule Alvarado. Vom fi foarte discreți.

* * *

După atâția ani, în ziua de 12 octombrie 2012, Sergio simțea din nou soarele arzător al Andaluziei, în timp ce pășea pe pământul acesteia în stare

de „libertate”. Însoțitorii îl lăsară la hotelul unde decisese să locuiască și apoi își îndepliniră mai departe sarcina de a-l proteja de la o oarecare distanță. Sergio nu voia să piardă timpul. Era destul de sigur că o va putea întâlni pe Gabriela în aceeași zi și dorea ca ea să-l placă din primul moment. Din fericire, avea avantajul că își cunoștea deja soția perfect și știa ce lucruri o atrăgeau la un bărbat, așa că se duse la cumpărături și nu ezită nicio clipă la alegerea hainelor pentru întâlnire: o cămașă albă și blugi. Mai cumpără un parfum bărbătesc pe care și-l amintea bine, pentru că ea i-l dăruise cândva și care, în mod ironic, se numea „Esența timpului”. Amândurora le plăcuse parfumul, dar mai ales ei, pentru că, după cum spunea ea, era o combinație de citrice și lemn atât de proaspătă și, în același timp, atât de bărbătească, încât îi ridica pulsul la o sută.

La sosirea în hotel, Sergio făcu duș, se duse la frizerul din incintă și se pregăti pentru marele moment. Era vineri, 12 octombrie, ziua în care părinții Gabrielei aniversau treizeci și cinci de ani de căsătorie și știa că vor sărbători la ei acasă. Familia Martinez era foarte iubită în cartier și la fiecare aniversare obișnuia să invite toți vecinii și prietenii la o chermeză fantastică în grădina lor. De fapt, fiecare petrecere pe care o dădea familia Martinez era un eveniment social, pentru că toată lumea din zonă vorbea despre asta câteva săptămâni înainte de a avea loc și o păstra în amintire multe luni după aceea.

Sergio se apropie foarte emoționat de casa veche, dar bine întreținută. Privi fațada albă, încercând să nu se lase impresionat peste măsură de valul de amintiri care îl inunda, și merse apoi la gardul grădinii. Deși scândurile și arbuștii îi îngreunau vederea, reuși să zărească gazdele, aflate în toiul pregătirilor de petrecere. Erau acolo deja o sumedenie de persoane care vorbeau și glumeau, mergând de colo-colo prin grădină, fără oprire. Sergio avu plăcuta surpriză să recunoască multe dintre fețele prezente, dar bucuria se amestecă și cu durere, la gândul că acei oameni nici măcar nu știau de existența lui. Dintr-odată, cu un teanc de farfurii în mână, apăru Gabriela. În acea clipă, lumea se opri pentru Sergio. Cu respirația tăiată și inima galopând, o urmărea ca într-o filmare cu încetinitorul, așezând farfuriile pe o masă și zâmbindu-i tatălui ei, la fel de frumoasă și desăvârșită cum o păstrase în amintire. Îi fusese atât de dor de ea, încât acum o simțea în

aceeași măsură apropiată și străină. Ochii săi o urmăreau cu dragoste și emoție, până când apariția unui bărbat care începu să o ajute la aranjarea mesei risipi instantaneu starea lui de fericire nevinovată.

„Cum de nu mi-a trecut prin cap înainte? E normal ca o femeie ca ea să aibă pe cineva”, se gândi, încercând să-și alunge primele semne de gelozie.

Chiar în acel moment li se alătură Clara, sora Gabrielei, și, spre surprinderea și ușurarea lui Sergio, bărbatul, când o văzu, o cuprinse de talie și o sărută cu pasiune. Sergio nu se putu abține să nu se bucure.

„E doar cumnatul ei! Și ea e, cu siguranță, singură!”, se gândi el, fără să se înșele. Într-adevăr, Gabriela încheiase ultima relație în urmă cu câteva luni, iar acum era din nou singură. Sergio, care părea să fi presimțit asta, era foarte hotărât să o recucerească în aceeași zi.

După ce chibzui o vreme, își făcu un plan cum să se strecoare la acea petrecere. Mai întâi îl informă despre intențiile sale pe unul dintre ofițerii care îl supravegheau de la o distanță prudentă și acesta se dovedi a fi flexibil. Sergio se duse apoi în centrul orașului să cumpere o videocameră profesională, cu care apăru la petrecere pretinzând că este cameramanul angajat de domnul Roberto să facă fotografiile aniversare. Știa că toată lumea îl va crede, pentru că unchiul Roberto era capabil să angajeze pe cineva și apoi să nu-și mai amintească, fiind extrem de uituc. Cu camera în mână, a fost o nimica toată să intre în miezul petrecerii, la care veniseră deja aproape optzeci de invitați și se pare că urmau să vină încă vreo douăzeci.

În mijlocul animației și al tărăboiului de acolo, Sergio se simțea ca acasă. În cel mai scurt timp, era prieten cu toată lumea, comportându-se perfect, pentru că, de fapt, deja îi cunoștea pe mulți destul de bine și știa exact ce să spună fiecăruia pentru a-i câștiga simpatia. În timp ce le făcea poze și glumea cu ei, nu-și lua ochii de la Gabriela, care îi întâmpina pe invitații

recent sosiți. Deși remarcase imediat atât prezența fotografului, cât și insistența și interesul obraznic cu care o privea, ea fusese discretă tot timpul și încercase să-și ascundă curiozitatea pentru el. Cu toate acestea, Sergio o cunoștea bine și își dăduse seama că îi atrăsese deja atenția. Așteptă însă momentul potrivit, după ce punctul culminant al petrecerii trecuse deja și ea tocmai stătea singură, cu un pahar de vin roșu în mână, uitându-se la părinții ei cum dansau.

—Cred că ar trebui să fiu plătit extra pentru că v-am făcut poze atât de frumoase, glumi el, apropiindu-se de ea din spate.

Auzindu-l, Gabriela se întoarse imediat.

—Și cred că ar fi de datoria mea să plătesc pentru asta, nu-i așa? spuse ea cochetând.

—Nu cred. Poate că domnul Roberto ar putea s-o facă, dacă își va mai aminti de mine mâine...

Gabriela chicoti.

—Bine, dacă nu plătește, trimiteți-mi nota de plată și o voi achita cu plăcere.

—Sunt Sergio.

—Gabriela.

—Știu, v-am auzit numele tot timpul petrecerii. Pot să vă tutuiesc, Gabriela?

—Sigur că da. De fapt, trebuie s-o faci, căci, dacă nu, mă simt bătrână.

—Ah... este ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin minte...

—Deci mi-ai auzit numele tot timpul, așa-i? Nu mă mir. Nu mă lasă în pace nicio secundă, dar eu sunt de vină că am încercat să fac mai multe decât pot să duc.

—Aș putea paria că e mereu așa.

—Bună intuiție.

Cei doi își zâmbiră complice când, din depărtare, sora Gabrielei, care băuse deja un pic mai mult decât ar fi fost necesar, o chemă să danseze cu ea o rumba de flamenco, a cărei melodie tocmai se auzea. Sergio știa foarte bine că acest cântec era ceva deosebit pentru ele și că aveau obiceiul de a-l dansa împreună, încă de când erau mici.

—Vezi? Iarăși, spuse Gabriela zâmbind. Iartă-mă, dar a sosit ora de dans.

—O așteptam, crede-mă, și cântecul acesta este preferatul meu.

—Serios? Și al meu! exclamă ea, în timp ce Clara o lua la dans.

Sergio iubise întotdeauna talentul Gabrielei pentru dansul flamenco. Se mișca în ritm, emanând frumusețea aceea enigmatică, tipică femeilor din Cadiz, și aceasta, împreună cu privirea ei timidă și cu acel zâmbet splendid și inocent, o făcea să pară ca desprinsă din vechile mituri andaluze. Ascultând din nou muzica din țara sa natală și văzând-o dansând pe femeia pe care o iubea atât de mult, Sergio se simțea ca vrăjit. Motivați de bucuria

pe care dansatoarele le-o transmiteau prin mișcările lor pline de grație, încetul cu încetul veniră și alți oaspeți la dans și așa, în atmosfera nou-creată, petrecerea, care păruse că ajunsese într-un punct mort, se reînsufleți. Totul era numai joc și veselie, iar la sfârșitul fiecărui „zapateo”, Sergio și Gabriela își aruncau priviri fugare. Hipnotizat de magia momentului și de iubirea intensă care îi dădea trepidații în stomac, Sergio respiră adânc și încercă să-și stăpânească emoțiile, pentru a nu se trezi că își ia soția de-acolo și o duce cu el departe.

Dintr-odată, cineva îl scoase din acea letargie:

—Fă-ți treaba, omule, pierzi poze foarte bune, îl avertiză unul dintre invitați.

—Nu-ți face griji, Joselito, că sunt poze cu duiumul.

Omul, care nu-l cunoștea deloc pe fotograf, a fost nedumerit să vadă că acesta îi știa numele și i se adresa atât de familiar. Sergio, dându-și seama repede de greșeală, reacționă cu un zâmbet și apoi se îndepărtă de locul respectiv, încercând să surprindă prin cameră cât mai aproape posibil fața zâmbitoare a iubitei sale. După câteva minute de dans urmate de aplauze, tatăl Gabrielei ceru o clipă de atenție, pentru că urma să-i recite o poezie soției sale. Toți încetară dansul și se apropiară de domnul Martinez cu vădit interes. Gabriela încercă să se plaseze cât mai aproape de Sergio, iar el nu ratăocazia de a-i vorbi:

—Dacă ar vrea cineva să stea de vorbă cu tine, spuse el cu voce joasă, acesta nu ar fi chiar locul cel mai potrivit, nu-i așa?

—Da, foarte adevărat. Așa cum ți-am spus, m-am angajat să fac multe lucruri și de aceea nu am nicio clipă de răgaz.

—Ai organizat totul foarte bine. E o petrecere frumoasă. Te felicit.

—Și de unde știi că eu am organizat-o?

—Pentru că pari a fi una dintre acele femei care nu trec cu vederea momentele importante ale celor dragi, acele femei cu o voință de oțel, competitive, care nu depind de nimeni și nu se lasă depășite de obstacole. În plus, îți pot citi pe față că ești meticuloasă și grijulie și de aceea știu că tu ai făcut totul.

—Ce vrei să spui? Mi-ai citit fișa astrologică înainte să vii sau ce? glumi ea contrariată la auzul caracterizării cât se poate de corectă, de altfel.

—Nu, doar mă gândeam sau îmi imaginam asta despre tine.

—Și consideri că e un lucru bun sau rău? întrebă ea privindu-l în ochi.

—Pentru mine, acesta a fost întotdeauna un lucru bun.

—Atunci am deja ceva ce-ți place.

—Ai o mulțime de lucruri care îmi plac, dar, de fapt, cred că încă nu a sosit timpul să ți le mărturisesc, spuse Sergio, aruncându-i sămânța îndoielii înainte de a se îndepărta pentru a-i face o fotografie domnului Martinez, care-și recita propriile versuri. Știa că vorbele lui o lăsaseră confuză și că, în curând, îl va căuta pentru a continua să vorbească. Și, într-adevăr, după recital, Gabriela se apropie de el cu o carte de vizită în mână.

—Dacă unchiul meu uită că te-a angajat pentru poze, că nu-i chiar imposibil, sună-mă și mă voi ocupa eu de plata ta.

—Așa voi face. Îți mulțumesc. Sergio luă cartea de vizită cu amabilitate și începuse să se retragă, când se întoarse brusc din nou spre ea.

—Și dacă își amintește și mă plătește? întrebă el provocator.

—Atunci va trebui să cauți o scuză bună ca să mă suni.

Amândoi rămaseră nemișcați, captivați unul de ochii celuilalt.

—Scuza o am de multă vreme, rosti Sergio enigmatic.

—Ei bine, spuse ea, roșind un pic, vom vedea atunci.

În realitate, se simțea puternic atrasă de el pentru că, în fiecare moment, el spunea exact ceea ce ea se aștepta să audă.

—Vom vedea, da.

—Noapte bună, se despărți ea cu blândețe.

—Noapte bună, spuse el, oferindu-i, de asemenea, o privire plină de tandrețe.

Gabriela se întoarse apoi și reveni la petrecere.

„Noapte bună, iubirea vieții mele”, repetă Sergio în șoaptă, fără ca ea să-l mai poată auzi.

COINCIDENȚE

Sergio aștepta câteva zile înainte să o sune pe Gabriela. Era atât de nerăbdător, încât s-ar fi cățărat pe pereți, dar știa că singura cale de a-i atrage atenția era să aștepte cu prudență o vreme. Când, în cele din urmă, expiră intervalul de timp pe care și-l impusese, luă telefonul și formă numărul ei. Nu avu nevoie de cartea de vizită primită, pentru că încă din prima zi își introdusese numărul în agenda telefonului mobil.

—Am atât de multe scuze ca să te sun, că a trebuit să treacă un timp înainte să mă pot decide pentru una dintre ele, spuse el fără să o salute, de îndată ce auzi vocea ei.

Gabriela, recunoscându-l imediat, zâmbi. Începuse deja să se îngrijoreze pentru că nu primise nicio veste de la el și acum, foarte încântată să-l aibă la telefon, îi spuse cu un oftat:

—Sper că măcar ți-ai primit banii.

—Încă nu am trimis facturile.

—Atunci, care e pretextul pentru care mă suni?

—Sunt trei, de fapt. Te deranjează dacă ți le spun?

—Aștept.

—Primul este că am nevoie de rețeta tortului de la petrecere.

—Ei bine, asta nu e greu. Dacă vrei, ți-o trimit prin mail.

—Prin mail? Bine, acceptă Sergio. Atunci, al doilea este că mi-ar plăcea să iau niște lecții de flamenco ca să pot învăța mișcările alea ale tale.

—Ei bine, nimic mai simplu, îți voi trimite un mesaj cu adresa unor școli bune pe care le cunosc... tot prin mail, spuse ea zâmbind și apoi, cu un aer un pic poznaș, adăugă: Și al treilea?

—Că trebuie să te cunosc... Pentru a mă putea decide dacă să mi te scot din cap sau să te păstrez definitiv în inima mea, am nevoie de o întâlnire cu tine și cu surâsul tău minunat.

Auzind aceste cuvinte, Gabrielei începu să-i bată inima ca unei adolescente aflate la prima dragoste. Surâse timid și îi propuse să se vadă în acel sfârșit de săptămână, și când făcu acest lucru, obrajii i se înroșiră, dar, din fericire, erau suficient de departe. Omul ăsta o înnebunise. Totul îi plăcea la el: felul său de a o privi și trata, mirosul lui, felul cum se îmbrăca... și îl plăcea atât de mult, încât chiar era surprinsă de ea însăși, pentru că nu putea bănui sub nicio formă că tocmai întâlnise omul care o cunoștea până în străfundul sufletului și care o iubea cel mai mult.

Pentru acea primă întâlnire, Sergio a ales în mod foarte inspirat mâncarea italiană și, ca din întâmplare, restaurantul lor preferat. Aveau întâlnire la ora opt seara și pentru amândoi așteptarea a fost insuportabilă. Gabriela fusese nerăbdătoare toată ziua și nu putuse să se concentreze deloc asupra muncii. Toți colegii își dăduseră seama că zâmbea mai mult ca de obicei și că de multe ori era cu gândul altundeva. La rândul său, Sergio fusese, de asemenea, foarte nervos și, deși anii de detenție îl învățaseră să-și stăpânească emoțiile, astfel încât disperarea și nerăbdarea să nu-l distrugă pe dinăuntru, adevărul era că acum toată învățătura aceasta nu-i mai era de niciun folos. Să o vadă pe Gabriela devenise pentru el mult mai mult decât o necesitate.

În sfârșit, sosi clipa mult dorită. O așteptă, așa cum conveniseră, în fața ușii restaurantului, iar la ora opt fix o văzu apropiindu-se.

—Se spune că sosirea la timp este un semn clar de maturitate emoțională, îi spuse el imediat, în timp ce o întâmpina cu un sărut tandru pe obraji.

—Se mai spune, de asemenea, că sosirea cu zece minute mai devreme este un semn clar de nerăbdare și dorință, răspunse ea cu perspicacitate.

—Și tu de unde știi de cât timp sunt eu aici?

—Pentru că acum zece minute te-am văzut chiar în acest loc.

—Deci am pierdut zece minute.

—Cred că da.

—Dar... Dacă m-ai văzut, de ce nu te-ai apropiat de mine?

—Nu am vrut să te deranjez. Poate că n-am vrut să crezi că și eu sunt la fel de nerăbdătoare. În plus, m-am gândit că poate ai altceva de făcut.

—Tot ce trebuie să fac, fac exact în clipa asta. Vino, spuse el, deschizându-i ușa restaurantului. Când intrară, unul dintre chelneri îi conduse cu amabilitate la o masă pentru doi, mai retrasă. În timp ce mergeau spre locurile lor, Sergio fu cuprins de emoție. Deci și ea venise mai devreme și el știa că o făcuse pentru a-l observa în taină. O făcuse și data trecută la prima lor întâlnire și, spre marea lui bucurie, ajunsese să o facă din nou.

Cina a fost pentru amândoi foarte plăcută. Sergio a impresionat-o pe Gabriela comandând felul care îi plăcea ei cel mai mult și toată seara a fost foarte atent cu ea, dar în același timp și extrem de amuzant, reușind să o facă să râdă în hohote. Mâncarea a fost adusă la momentul cel mai potrivit și prezentată impecabil, iar Gabriela a descoperit gusturi și arome inedite, despre care el știa deja că o vor încânta. Reușind să-și controleze cu abilitate emoțiile, bărbatul a savurat cu intensitate fiecare secundă a acelei seri. Între schimburile de priviri directe și zâmbetele încântătoare, cei doi s-au lăsat purtați de aroma fructată a vinului și au vorbit mult despre profesiile, familiile, gusturile și pasiunile lor. Sergio, fascinat de poveștile Gabrielei și de felul ei direct de a se exprima, a evitat să abordeze subiecte intime sau prea personale. După atâția ani, se temea să o întrebe pe Gabriela despre viața ei sentimentală și să se confrunte apoi cu un adevăr incomod, pentru că știa foarte bine că nimic nu mai era exact așa cum trăise deja o dată și că în acest timp s-ar fi putut întâmpla lucruri pe care nu le putea prevedea. Gabriela, cu toate că intrase deja în joc, aștepta nerăbdătoare ca el să abordeze odată tema trecutului amoros. În cele din urmă, ca și cum i-ar fi citit gândurile, Sergio se decise:

—Nu sunt căsătorit, nici prietenă nu am, spuse el.

—Pardon? Gabriela își arcui sprâncenele, surprinsă de comentariul neașteptat.

—Știu că ai vrut să știi asta de mult; de aceea îți spun.

—Ești un om foarte ciudat, știi?

—Oh, da? Ei bine, mulțumesc! replică el râzând. Am muncit toată noaptea să câștig acest compliment și sunt nemaipomenit de mulțumit. Mai mult, m-am dat chiar și drept fotograf plătit.

Gabriela izbucni în râs.

—Vorbesc serios, Sergio.

—Și eu la fel.

—Mi se pare că te cunosc de mult. E foarte straniu...

—Am același sentiment, crede-mă.

—Uneori cred că-mi citești gândurile.

—Aș vrea să o pot face.

—Poate că te-ai înroși dacă ai ști la ce mă gândesc, spuse ea aproape șoptind.

—Poate că nu...

Sergio își apropie gura de a ei și își atinseră ușor buzele. Căldura iubirii, la care tânjise fără speranță în lungii ani de așteptare, renăscu atunci prin acel sărut intens și profund, care dură, fără îndoială, mult mai puțin decât ar fi dorit ei.

—Aș dori să te văd și mâine, și tot așa zi de zi, până când te saturi de mine, spuse el, desprinzându-se de buzele ei, privind-o cu intensitate, fără a-și depărta fața de a ei, nici măcar cu un milimetru. O așteptase atâția ani și acum, că o putea, în sfârșit, vedea și chiar respira, simțind cum răsuflarea ei dezlănțuia în el pasiunile la care renunțase de mult, îi dorea cu ardoare corpul, așa cum niciodată înainte nu fusese capabil să o facă.

—Mâine seară ne putem revedea. Joi și vineri nu lucrez, sugeră Gabriela, tremurând în fața privirii sale penetrante.

—Pot pregăti ceva special.

—Ce anume?

—Nu știu, n-am mai fost pe coastă de mult.

—Ia să vedem, ce-ți trece prin cap?

—Las pe mine. Voi încerca să-mi dau toată osteneala.

—Sper, spuse Gabriela zâmbind. Te las să mă surprinzi într-un mod plăcut.

Se făcuse foarte târziu, iar Gabrielei îi mai rămâneau doar câteva ore de somn înainte de a reveni la rutina zilei de lucru. După ce mai povestiră un pic, ieșiră și se despărțiră chiar acolo, în fața restaurantului. Gabriela venise cu mașina și o parcase la câțiva metri distanță.

—Pe mâine, atunci, spus ea, apropiindu-se de Sergio și dându-i un sărut lent pe obraz.

—Pe mâine...

Se uită pierdut la ea, ca hipnotizat, cum se depărta. Ea intui, simți privirea acelui bărbat implorând-o să se întoarcă, dar rezistă până în ultima secundă și numai atunci când ajunse la mașină și era gata s-o deschidă, se întoarse să-l privească și să-i surâdă. Apoi se urcă și porni, cotind pe o stradă laterală, ieșind astfel din raza lui vizuală, dar aprinzând în el, cu acel

zâmbet de neuitat, o flacără ce îl făcu să tânjească și mai tare după noaptea care avea să vină.

* * *

Sergio pregăti o cină la malul mării. De fapt, deși făcuse pe nehotărâtul, din clipa în care propusese să organizeze ceva pentru acea noapte, știuse deja exact ce va fi. Soția sa iubise întotdeauna marea și de multe ori cei doi mâncaseră într-un restaurant bun de pe plajă, apoi făcuseră lungi plimbări pe malul mării, admirând mișcarea valurilor. Era sigur că ideea o va încânta.

Plecară din Cadiz spre Tarifa într-o mașină închiriată de Sergio și petrecură tot drumul conversând în armonie perfectă.

—Nu ai Facebook? îl întrebă ea.

—Nu, pentru moment.

—Așa e, că te-am căutat pe internet și nu te-am găsit.

—Pur și simplu nu exist.

Gabriela râse.

—Foarte amuzant. Știi că ești prima persoană pe care o cunosc care nu apare deloc pe internet?

—Eu chiar nu exist, insistă el.

Dintr-odată, un iz de neîncredere și, în același timp, de mister excitant puse stăpânire pe Gabriela.

—Spune-mi adevărul, ești căsătorit sau ascunzi ceva? întrebă ea, încercând să-și satisfacă această curiozitate.

—Nu, deloc. Singurul lucru pe care nu ți l-am spus este că acum câțiva ani am plecat să lucrez în Anglia, într-un oraș de pe coastă. Adevărul e că sunt foarte discret și nu-mi plac chestiile alea de pe Facebook și alte medii sociale. Prea multe bârfe și baliverne, care nu-s pe gustul meu.

—Ai dreptate, și câte se pun la cale acolo... Acum câteva luni m-am despărțit de un prieten din cauza unei poze în care fusese etichetat. Așa am aflat cât de prost era, de fapt.

—Ce păcat! Era cu o altă fată?

—Măcar să fi fost așa! exclamă ea cu ironie. Era cu niște prieteni, beți cu toții, și se dădea în spectacol la o petrecere de burlaci, iar eu credeam că este într-o deplasare de serviciu, după cum îmi spusese. În plus, mereu îmi zicea că nu-i place să bea.

—Te-a deranjat că s-a făcut de râs din cauza alcoolului, nu-i așa?

—Nu asta m-a deranjat cel mai mult.

—Minciuna! reacționă el rapid. Urăști minciuna mai mult decât orice pe lume. Scuze, uitasem.

—Uitaseși? Dar nu ți-am spus-o niciodată...

Văzându-se descoperit, Sergio replică cu viclenie.

—Nu, dar am știut-o mereu, de când te-am văzut prima dată.

—Mă impresionezi, Sergio și îmi este un pic frică, știi?

—Ți-e frică? De ce?

—Pentru că simt că mă cunoști mult prea bine și asta nu e normal.

—Poate că eu sunt bărbatul vieții tale și, din moment ce nu l-ai avut niciodată, nu ți se pare normal.

—Atunci eu nu sunt femeia vieții tale, pentru că eu nu știu nici pe departe totul despre tine.

—Pentru mine, ești.

—Și cum de știi, dacă am vorbit doar o noapte?

—Crede-mă, dacă îți spun că o noapte mi-e de ajuns ca să știu cât ești de specială. Am ajuns, spuse el, schimbând subiectul la momentul oportun. Sper că-ți place locul.

Sergio alesese pentru a doua întâlnire un restaurant elegant, al cărui profil se contura simplu și discret pe nisipul plajei nesfârșite. Cei doi fuseseră deja acolo în timpul căsătoriei lor și era sigur că ea îl va îndrăgi, la fel ca atunci, pentru panorama splendidă și pentru felurile cu specific local, simple și gustoase. Au fost conduși la o masă într-una din colibele mici de stuf și au avut parte de un serviciu excelent. S-au delectat cu o cină romantică, cu

susurul valurilor pe fundal, au avut o conversație plină de armonie și voie bună și, în cele din urmă, veni momentul să discute și subiecte mai intime. Sergio tocmai îi explica despre unele decepții sentimentale din adolescență, când, cu un gest brusc de simpatie, îmbujorată și mai impresionată decât înainte, Gabriela se uită la el într-un mod aparte și căzu într-o tăcere din care răzbătea o dorință intensă. El o remarcă imediat și reacționă, răspunzându-i cu aceeași tăcere și cu aceeași privire gravă.

—Ești cel mai special om pe care l-am întâlnit vreodată, mărturisi Gabriela.

—Și tu ești femeia pe care am dorit cel mai mult să o cunosc.

—Nu vreau să merg acasă în noaptea asta.

—Nici eu nu aveam de gând să te duc înapoi.

—Atunci, du-mă unde vrei. Nu mă mai pot ascunde de ochii tăi și dacă tot aștept așa, până la urmă o să explodez.

—Nimeni nu vrea asta...

Sergio se apropie să o sărute încet și, învăluite în răsuflarea lor, limbile li se contopiră în dansul unei pasiuni arzătoare. Nu se mai puteau despărți. Se sărutară și se îmbrățișară toată noaptea, până când, într-un final, își consumară actul de iubire în camera unui hotel primitor. Și astfel, potolindu-și în cele din urmă setea așteptării îndelungi, petrecură acel sfârșit de săptămână ca doi îndrăgostiți, vorbind și râzând printre nenumăratele sărutări, mângâieri și jocuri de amor.

Pentru Sergio, aceste două zile fuseseră un adevărat paradis, iar soția lui era fructul interzis din care îi fusese dat, în sfârșit, să muște. Gabriela se dăruise

și ea pasiunii în întregime, căci simțea că simpla lui prezență era de ajuns pentru a face din fiecare răsărit de soare un moment unic, de neuitat. De aceea, când sosi ziua de luni, temându-se că, dacă ar fi plecat de lângă el, Sergio ar fi putut dispărea din viața ei ca și cum ar fi fost doar un vis sau un miraj, ea decise să lipsească de la locul de muncă, pretinzând că era bolnavă.

Se aflau în fața hotelului, când Gabriela primi un telefon de la șeful ei pentru a-i da instrucțiuni persoanei care urma să o înlocuiască la serviciu. Profitând de faptul că ea intră în hotel, în căutarea unui loc mai liniștit pentru a vorbi, Sergio se apropie de unul dintre asistenții colonelului Smith care îl supraveghease discret de la întoarcerea sa în Spania.

—Trebuie să merg acasă, îi spuse. Înțelege că ea e femeia pe care o iubesc și că nu pot ieși din neant: trebuie să am măcar un pic de trecut.

—Va fi foarte dificil, domnule.

—Atunci spune-i colonelului că vreau să vorbesc cu prim-ministrul, pentru a-l ruga personal.

—De acord. Vă asigur că vom încerca să aranjăm o convorbire telefonică cu el, dar vă cer să fiți discret deocamdată.

—Foarte amabil. Vă mulțumesc.

—Vine iubita dumneavoastră.

Gabriela se întorsese mai repede decât se așteptase.

—Mulțumesc și iertați-mi deranjul, îi spuse Sergio bărbatului. Acesta, pricepându-i intențiile, plecă încet de acolo.

—Ce se întâmplă? întrebă Gabriela, punându-și telefonul mobil în poșetă. Îl cunoști pe omul acela?

—Nu, dar am vrut să-l întreb despre unele locuri demne de vizitat din oraș, deși, să fiu sincer, nu am avut noroc, pentru că mi-a spus că nu este de aici și că e, de asemenea, în vizită. Și tu... ce ți-au spus de la firmă?

—Am vorbit cu înlocuitorul meu pentru a-i da câteva indicații. Pare competent și va face treaba bine, așa că voi lipsi toată săptămâna. Am un prieten care e doctor și care îmi poate da un concediu medical.

—Ca de obicei, totul, controlat și gândit.

—Ca de obicei?

—Așa cred că ești tu mereu...

—Asta crezi despre mine?

—Nici nu-ți poți imagina lucrurile pe care le cred... doar știi ce gândesc eu în mod constant: că ești femeia vieții mele...

Gabriela zâmbi și-și îndulci privirea.

—Chiar mă vezi ca pe femeia vieții tale? întrebă cu afecțiune.

—Într-adevăr.

—Știu că e o nebunie, dar și eu cred același lucru despre tine. Nu știu, mă tratezi într-un mod care mă face să mă simt cu adevărat deosebită, dorită și respectată.

—Deoarece pentru mine ești deosebită și te iubesc, și te respect, pentru că asta mă faci să simt și asta trezești în mine, de aceea. Și chiar îndrăznesc să spun că am avut nevoie de asta.

—Și eu am avut nevoie de asta de mult, iar acum ești, în sfârșit, aici, iubirea vieții mele. Chiar dacă ar fi să nu te mai văd mâine, vreau să știi că în aceste zile am fost cu omul pe care l-am visat mereu.

—Și eu cu femeia pe care mi-am dorit-o mereu. Amândoi ne-am împlinit visul.

—Da, amândoi.

—Dar îți spun ceva: ești nebună dacă crezi că nu ne vom mai vedea mâine, spuse el, ridicând capul și contemplând stelele nopții.

Pasiunea lui, înăbușită atâția ani, era foarte vizibilă și la fel de intensă precum cea a Gabrielei. Ea realiza că nu simțise niciodată ceva asemănător cu sentimentul care, în aceste clipe, îi făcea inima să palpite atât de puternic.

Dintr-odată, în timp ce admirau în liniște frumusețea boltei înstelate, sună telefonul mobil al lui Sergio. Deși devenise nervos, pentru că nu voia să-i facă o impresie ciudată Gabrielei, nu avu de ales și răspunse, îndepărtându-

se, pentru ca ea să nu poată auzi conversația. După cum sperase, era premierul englez.

—Bună seara, domnule, spuse Sergio.

—Bună seara, domnule Alvarado. V-am sunat să aud cum sunteți. Cum merge?

—Bine, domnule. Trăiesc un vis. Mulțumesc că mi-ați oferit vacanța aceasta.

—V-am sunat și să vă comunic că veți putea dispune de apartamentul dumneavoastră din Málaga, dacă doriți. A rămas închis în toți acești ani și a fost achiziționat de la sosirea dumneavoastră în Anglia de către guvernul nostru. Îl veți primi la timpul potrivit. Deocamdată, fiți discret și sub niciun motiv să nu încercați să contactați vechi prieteni sau membri ai familiei, pentru că am putea avea probleme cu guvernul spaniol.

—Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Pot să vă întreb ceva?

—Orice, spuneți-mi.

—Ați reușit să găsiți soluția la ceea ce v-am rugat?

—Așa cum v-am spus și data trecută, am suspendat toate proiectele în acest sens. Acum trebuie doar să așteptăm să vină temuta zi de 21 decembrie, ca să vedem dacă ați avut dreptate, domnule Alvarado. Îmi doresc din tot sufletul să fie așa, ca după acea zi, viața de pe planeta noastră cea haotică să continue în mod normal.

—Și eu sper la fel și, dacă nu reușim, atunci am făcut măcar tot ce ne-a stat în putere, nu?

—Mai mult decât atât, aș spune, domnule Alvarado. Bucurați-vă de vacanță și vom comunica în curând. Aveți grijă și nu ne creați probleme, vă rog.

—Puteți fi liniștit, domnule.

Sergio închise telefonul mobil și se apropie din nou de Gabriela.

—Parcă vorbeai cu președintele Statelor Unite, spuse ea cu istețimea ei obișnuită.

—Nu, vorbeam cu premierul englez.

Gabriela râse de gluma bună, dar își schimbă imediat expresia feței.

—Lucrezi deci în afara Spaniei? întrebă cu sinceră îngrijorare și tristețe în voce.

—Da, dar voi renunța în curând.

—Nu trebuie s-o faci pentru mine.

—Mă gândesc să renunț de aproape nouă ani. Era și timpul s-o fac, o asigură el. În plus, acolo doar am muncit, în timp ce așteptam să vină în viața mea adevărata iubire, iar acum chiar a venit.

—Atunci ai îndurat destul de mult în slujba aia...

—Nici nu-ți poți imagina. Dar să fiu acum, aici, cu tine, compensează aproape totul.

—Aproape? Ei bine, va trebui să lucrez ceva mai mult la asta, spuse ea cu spontaneitate. Cuvântul „aproape” nu-mi place deloc.

—Știu.

—Nu știu de unde știi, dar deja m-am obișnuit, că așa spui mereu.

Zilele treceau una după alta și, în fiecare dimineață când se trezeau împreună, se simțeau și mai îndrăgostiți. Voiau să-și descopere în întregime sufletele și trupurile, să știe absolut totul unul despre celălalt. Fără îndoială, aproape fără să realizeze pe deplin, Sergio profitase un pic de avantajul său față de ea, dând dovadă de multă „intuiție”, când era vorba de a-i ghici dorințele și a-i face pe plac, dar și de discreție exagerată, atunci când era vorba de trecutul său, în special în ultimii nouă ani. Gabriela simțea că, deși el o copleșea cu o iubire ieșită din comun și îi dădea siguranță, era ceva în el care o tulbura, erau acel mister și acea ambiguitate care îl învăluiau. Poate că toate acestea erau excitante, dar adevărul este că o cam dezorientau, pentru că simțea că nu îl putea cunoaște pe deplin, că acest om era ca un puzzle care nu putea fi completat, pentru că o piesă era rătăcită pe undeva.

—Pijamaua asta arată ca una pe care mi-a făcut-o mama cadou, comentă Sergio într-o seară, în timp ce se pregăteau de culcare. Îmi amintesc că aveam mare grijă de ea, pentru că credeam că nu voi mai avea vreodată una cu o țesătură atât de confortabilă.

—Îmi place cum îți vine, răspunse ea, odihnindu-se în poala lui.

—Ție nu ți-a plăcut niciodată să dormi în pijama, nu-i așa?

—Adevărat, murmură ea cam stingherită.

—Fiecare secundă cu tine e magică, știi? Mă simt atât de bine cu tine...

—Și eu, Sergio. Făcu o pauză, gândindu-se cum să formuleze mai bine și, în cele din urmă, îi spuse: hei, spune-mi ceva, de ce nu-mi povestești niciodată despre trecutul tău?

—Bineînțeles că-ți povestesc.

—Da, dar întotdeauna mult prea puțin... Părinții tăi. Vorbește-mi despre ei.

—Locuiau în Ronda.

—Ronda? Ce loc frumos!

—Da, foarte frumos. Tatăl meu s-a îmbolnăvit de un cancer pulmonar cauzat de fumat și a murit, iar mama l-a urmat la câteva zile.

—A fumat și ea mult?

—Nu, dar cred că niciunul nu ar fi putut trăi fără celălalt.

—Pot să înțeleg asta, de când te-am cunoscut.

—Nu știi ce înseamnă pentru mine să te aud spunând asta.

—Ai frați?

—Da. Am o soră care locuiește în Australia.

—Și copii?

—Nu! Nu am, spuse Sergio după un moment de reflecție.

—Și cum a fost ultima ta relație?

—Crede-mă că am și uitat.

—Vorbește-mi despre ea.

—Era o femeie foarte frumoasă, dulce și alintată.

—Nu sună așa de rău.

—Dar era, de asemenea, mincinoasă, crudă și manipulatoare ca nimeni alta.

—Asta sună rău. Ce s-a întâmplat?

—Nu s-a putut desprinde de relația anterioară și, la fiecare șase luni sau cam așa ceva, mergea pe furiș să-l întâlnească, în timp ce, pe de altă parte, făcea planuri de viitor cu mine.

—Și de ce nu a rămas cu el și gata?

—Exact asta m-am întrebat și eu de mii de ori. Era o persoană foarte egoistă. Era îndrăgostită de mine, dar avea o relație bolnăvicioasă cu celălalt, care, la rândul lui, fusese tratat la fel ca mine, când fuseseră împreună. Adică, ea, fiind cu el, îl înșela cu fostul.

—Atunci problema nu era în relația ta, ci în ea însăși. Era bolnavă, nu-i așa?

—Da, cred că da. Odată, fratele ei mi-a spus că era dependentă de părerea altora și că o interesa doar să arate bine și să pară perfectă în fața tuturor. În plus, el mi-a confirmat că nu numai pe mine m-a mințit cu nerușinare, dar că toată lumea, inclusiv familia ei, fusese victima minciunilor și invențiilor pe care le folosea pentru a ascunde cele mai josnice aspecte ale ființei sale.

—Vorbești cu multă furie.

—Din cauză că minciunile ei au fost foarte crude și m-au făcut să sufăr așa cum nici nu-ți poți imagina.

—Și cum ai reușit să te eliberezi?

—Pentru tine.

—Dar abia m-ai cunoscut...

—Da, dar când i-am descoperit înșelăciunea, mi-am spus că asta s-a întâmplat pentru că nu găsisem încă acea femeie cu adevărat deosebită care m-ar putea face fericit. Și aceea erai tu. Simt că, în sfârșit, am ajuns la punctul de sosire, după ce am străbătut mai multe drumuri.

—Sună frumos când o aud din gura ta, dar mi-e greu să cred.

—Nu mă deranjează. Doar timpul dă dreptate și, dacă mă lași, am să-ți dovedesc.

—Pentru tine am tot timpul din lume. Și... spune-mi ceva, cum ai descoperit-o?

—Fusesem plecat din oraș pentru câteva zile într-o deplasare cu serviciul, dar m-am întors mai devreme decât era planificat. Din moment ce nu am găsit-o în apartamentul meu, m-am dus la al ei. Chiar dacă stătea la mine, își păstrase vechea locuință. Cum nu aveam cheile la mine, am sunat la sonerie, dar părea că nu era acasă. Am insistat și, în cele din urmă, am coborât înapoi în stradă. Atunci l-am văzut pe fostul ei iubit, aplecându-se să privească de pe balcon. L-am recunoscut imediat.

—Ce oroare!

—A fost insuportabil și ea nu a recunoscut. A spus că a închiriat casa unor prieteni ai fratelui său pentru câteva săptămâni. Îți vine să crezi? A jurat pe tot și pe toate, până când m-am săturat eu de acest teatru.

—Și ce s-a întâmplat?

—Din prostie am iertat-o și am încercat să pornim din nou de la zero, dar într-o zi, după o ceartă, și-a cumpărat bilet pentru a merge să-și viziteze prietena, acesta era, de fapt, pretextul pe care-l folosea ca să-și întâlnească fostul iubit, după cum am descoperit mai târziu. Atunci ajunseserăm la un moment „foarte special” al relației și totuși ea nu a avut nicio jenă să-și facă bagajele și să plece cu minciunile ei cu tot. Când am descoperit adevărul, a fost o lovitură foarte grea pentru mine. Nu-ți poți imagina cu ce scuze mi-a

venit, încercând să mă manipuleze iarăși. De fiecare dată când îmi amintesc tot ce mi-a făcut, mă înfurii pe mine însumi pentru cât de prost am fost.

—Eu nu aș face niciodată așa ceva, nici ție, nici altcuiva.

—Știu.

—Știu că știi.

—Dar acum spune-mi despre tine. Voi fi gelos, totuși, povestește-mi despre ultima ta relație.

—Nimic special, doar un tip care credea că persoana lui valorează mai mult decât iubita lui. Aș prefera să nu vorbesc despre prostul ăla.

—Și înainte de asta?

—O relație frumoasă, dar m-am îmbolnăvit și până la urmă m-a părăsit.

—Ce vrei să spui?

—Am avut o operație la uter care m-a făcut incapabilă să am copii și după aceea, s-a depărtat treptat până m-a părăsit.

—Nu poți avea copii?

—Nu și... dacă nu mai vrei să continuăm, înțeleg. În orice caz, prefer să știi.

—Cum s-a întâmplat?

—Am avut o complicație după o infecție cu febră...

—Da, sigur! o întrerupse. Ai avut același lucru ca și mama ta, cam la aceeași vârstă.

Comentariul inoportun o sperie pe Gabriela și îi dădu brusc un sentiment de frică.

—De unde știi asta? întrebă alertată, ridicându-se de pe pat.

—Ce anume?

—Despre mama mea.

—Nu știu. A fost o intuiție. Mi-am imaginat.

—Ce ți-ai imaginat, Sergio?

—Că același lucru ți s-a întâmplat și ție.

—Și care este acest „același lucru”?

—Operația, spuse el, simțindu-se încolțit și neștiind cum să iasă din această situație.

—Asta nu este normal. Știi că sunt îndrăgostită de tine și vreau să rămânem împreună, dar acum mi-e frică de tine. Cum de știi atâtea lucruri despre mine?

—E doar o coincidență.

—Mă urmărești de mult, nu-i așa?

—Nu.

—Ești bolnav sau maniac?

—Deloc, dragostea mea, iartă-mă. Nu fi așa.

Sergio se apropie de ea și o cuprinse cu brațele încercând să o calmeze, dar în acel moment, Gabriela avu o străfulgerare care o paralizează. Își aminti de acea zi în Madrid, când mașina avusese o pană și apoi fusese interogată de un agent de poliție.

„Îl cunoașteți pe acest bărbat?” spuse agentul, arătând spre un tânăr care era, de asemenea, interogat câțiva metri mai departe și care arăta exact ca Sergio, își aminti ea acum.

„Nu. Nu l-am mai văzut până acum.”

„Pretinde că este soțul dumneavoastră și vă urmărea.”

„E vreun maniac?”

„Nu știm, dar îl vom reține.”

„Ce bine...”

Totul se terminase acolo și acel moment fusese îngropat undeva într-un colțișor al memoriei sale până în acest moment. Simțind o oarecare teamă față de Sergio, Gabriela se îndepărtă de el, adresându-i-se tranșant:

—Uite, Sergio, spuse ea, chiar acum mă duc acasă și îți cer să nu-mi stai în cale.

—Nu sunt un om bolnav, Gabriela. Ușa e deschisă pentru tine să vii și să pleci când vrei. Nu-mi vorbi așa și nici nu mă lua drept nebun, te rog.

—Atunci explică-mi, fără să te apropii prea mult, ce se întâmplă și de ce știi atât de multe despre mine.

—Nu se întâmplă absolut nimic!

—Plec, Sergio! Trebuie să mă gândesc. Te rog, nu te apropia de mine. Mi-e frică.

—N-o voi face.

—Lasă-mă să plec în pace, te rog.

—Nu am de gând să te opresc, spuse el cu o tristețe și o dezamăgire imense.

Gabriela își adună lucrurile și ieși din hotel. Imediat ce se calmă puțin, luă un taxi și fugi din Tarifa și de Sergio. Avu o călătorie sfâșietoare, în care lacrimile și durerea de a-l fi abandonat pe acel om erau amestecate cu teama față de viața lui stranie și cu amintirea neplăcută a acelei ciudate experiențe trăite cu ani în urmă la Madrid. El, la rândul său, o lăsase să se ducă și apoi se scufundă într-o suferință profundă. Nu voia și nu trebuia să-i spună nimic, dar o cunoștea bine și știa că a lăsa-o să plece așa însemna să o piardă pentru totdeauna.

DIN NOU

Sergio știa că Gabriela avea nevoie de timp pentru a-și pune sentimentele în ordine și a alunga demonii îndoielii și ai fricii. Lăsă cu groază să treacă câteva zile și, când simți că sosise momentul, se duse la locul ei de muncă și o aștepta afară cu un buchet de trandafiri roșii și albi, florile ei preferate. Când ieși și-l văzu stând pironit în fața clădirii cu florile în mână, Gabriela izbucni în lacrimi și se apropie de el.

—Mi-e frică de tine, dar te iubesc, a spus ea cu sinceritate și prudență când ajunse în fața lui.

—Am venit să-ți spun adevărul, dacă vrei să-l auzi.

—O să mă doară?

—Poate.

—Nu știu dacă vreau să-l aud.

—E decizia ta.

Gabriela își șterse lacrimile și îl privi cu tandrețe.

—Știi că vreau, nu-i așa?

—Da, știu.

—Ei bine, spune-mi ce se întâmplă, te rog.

Stătură de vorbă pe îndelete într-o cafenea și acolo Sergio îi povesti Gabrielei tot ce se întâmplase în viața lui. Omise doar subiectul copiilor, pentru că nu voia să o rănească și pentru că pierderea pe care o suferise el însuși îi cauzase o durere pe care nu dorea să o împărtășească cu ea în acel moment. Copleșită încă de îndoieli, Gabriela ascultă cu mare atenție și fără să piardă niciun detaliu, iar când Sergio își încheie povestea în cele din urmă și îi luă mâinile cu tandrețe, suspină adânc, ca și cum ar fi încercat să iasă din propria-i uimire și să se întoarcă la realitate.

—Deci, ai fost bărbatul meu? îl întrebă ea cu neîncredere în voce.

—Da.

—Și ai încercat să salvezi această planetă...

—Sună cam stupid s-o spun, dar da, așa e.

—Și de aceea știi atât de multe despre mine...

—Fiecare detaliu, fiecare lucru neînsemnat.

—Și asta înseamnă că dacă te-aș întreba cum mi-am făcut cicatricea de la genunchi, ai putea să-mi răspunzi, nu?

—Da. Ți-aș spune că ai făcut-o jucându-te cu sora ta când aveai șapte ani. Erai în grădina casei tale și ai căzut din castan. De atunci nu te-ai mai urcat vreodată într-un pom atât de înalt.

—Dumnezeule, Sergio! exclamă Gabriela. Ce nebunie!

—Știu...

—Sunt prea confuză.

—Te înțeleg.

—Ai putea să-mi dai ceva timp, te rog? Trebuie să mă gândesc mult.

Dacă o caracteriza ceva pe soția sa, acel ceva erau natura sa explozivă și deciziile ei imprevizibile și surprinzătoare, iar acum Sergio nu avea nicio idee despre cum va reacționa după ce i-ar fi lăsat timpul de reflecție pe care îl ceruse.

—Înțeleg cum te simți, îi spuse înainte să plece. Știu că totul este foarte confuz și că pare chiar ireal... În orice caz, ar fi bine dacă ai păstra secretul, pentru că și-ar putea pierde cineva o parte din viață, așa cum mi s-a întâmplat și mie, dacă agenții ar afla că există martori.

—Nu-ți face griji. Știi că știu să păstrez secrete.

—Da, știu.

Tăcu câteva secunde, știind că Gabriela aștepta ca el să plece, iar apoi îi mărturisi:

—Gabriela, spuse el cu multă afecțiune în glas, te-am iubit în fiecare minut în care am trăit cu tine. Poate că a fost prea mult ce ți-am spus într-un timp atât de scurt, dar sper că înțelegi că viața mea nu avea sens și că, văzându-te

din nou, m-am simțit ca și cum m-aș fi născut din nou. N-am vrut să te rănesc și îmi pare rău din tot sufletul dacă am făcut-o. Sper că mă poți ierta. Sergio îi puse buchetul de trandafiri în brațe și, fără să mai spună nimic, plecă pe stradă.

Ajunse în hotel pe jumătate târându-se și cu sufletul făcut bucăți. Nici măcar nu a fost în stare să se dezbrace. Se aruncă în pat cu un sentiment de mâhnire adâncă și începu să rememoreze ceea ce se întâmplase. Timpul de vacanță acordat de către autoritățile engleze aproape că trecuse și încă nu reușise s-o aibă alături de el pe femeia vieții sale. Se acuza că nu putuse controla situația și, mai presus de toate, pentru că îi cauzase ei suferință. Și astfel, torturându-se cu aceste gânduri, orele trecură lent și când soarele era aproape sus, se lăsă furat de somn. Adormi adânc.

Era ziua de 1 noiembrie 2012, când Gabriela bătu la ușa camerei sale de hotel. Auzind-o, Sergio tresări. Personalul de serviciu trecuse deja, așa că doar ea putea să mai fie. Încet, încercând să-și controleze emoțiile, se apropie de ușă și o deschise și, într-adevăr, acolo era ea, soția lui. Observă că avea ochii roșii, ca și cum ar fi plâns mult, și că slăbise. Sergio o salută, abia schițând un surâs melancolic, dar ea nu răspunse la salut și se duse direct la țintă.

—Am avut copii cu tine? îl întrebă foarte gravă.

—Nu vrei să intri?

—Vreau să știu dacă am avut copii.

—O să-ți vorbesc despre ei dacă intri, îi spuse Sergio cu o voce agitată, pentru ca, o clipă mai târziu, să izbucnească brusc într-un plâns disperat. Tumultul de emoții care se acumulaseră era mult prea puternic, iar acum, amestecându-se și cu durerea pe care o simțise încontinuu de la pierderea copiilor, devenise pur și simplu insuportabil. Gabriela, înțelegând adevărul

dur, se aruncă în brațele sale și izbucni în lacrimi cu acea mâhnire pe care o putea simți doar o mamă care a pierdut ceea ce a iubit cel mai mult și, astfel, îmbrățișându-se cu putere, cei doi își împărtășiră durerea și nefericirea.

—Și eu i-am pierdut și am suferit foarte mult, explică Sergio, pentru că, chiar dacă nu se vor mai naște, ei vor dăinui în memoria mea și în sufletul meu.

—Sergio...

Încă în brațele sale, Gabriela își ridică ochii să-l privească.

—Spune-mi, dragostea mea.

—Poți să-mi vorbești despre copiii mei? îl întrebă cu ochi rugători.

—O voi face cu drag.

—Nu vreau să trăiesc fără tine! strigă, strângându-l mai tare și afundându-și capul în pieptul său.

—Nici eu... Vino, vreau să te duc la noi acasă.

Sergio o luă de mână și amândoi părăsiră hotelul. Ignorând recomandările autorităților engleze, ei plecară la Málaga și ajunseră la vechiul lor apartament. Oamenii lui Smith îi urmăriră și îi raportară colonelului, dar acesta le ceru să nu intervină pentru că știa ce se întâmpla între cei doi.

Sergio deschise ușa cu cheile pe care le scosese dintr-o gură de aerisire a garajului, unde le ținuse mereu ascunse. Apartamentul arăta aproape la fel cum îl lăsase cu nouă ani în urmă. Sergio îi arătă soției sale fiecare colțișor al căminului în care fuseseră cândva atât de fericiți, povestindu-i în acest timp întruna despre copii, întâmplări vesele și alte aventuri trăite împreună.

Au petrecut acolo tot timpul care le mai rămăsese la dispoziție înainte ca Sergio să se întoarcă în Anglia, deși el nu-i spusese când ar fi trebuit să părăsească Spania din nou. În aceste zile, au stat mult în locuință și au ieșit în stradă doar ca să cumpere mâncare. Așezați pe canapea, au vorbit despre copiii lor, despre frumusețea subtilă a Mariei del Mar și despre zâmbetul plăcut al lui Diego. Sergio i-a povestit atât de multe amănunte despre gemeni, încât Gabriela aproape că îi putea vedea și simți. Emoția o copleșise cu totul, pentru că, adânc în inima ei, îi cunoscuse și îi pierduse în același timp. La rândul său, faptul că vorbea cu soția lui despre cei doi micuți și că putea împărtăși cu ea pierderea acestora a fost pentru Sergio un fel de terapie, care făcea totul mai suportabil și îi ușura durerea cauzată de faptul că dăduse greș, încercând să-și salveze familia. Gabriela asculta cu entuziasm fiecare întâmplare și nu se mai sătura să întrebe detalii despre caracterele lor. Au fost situații în care amândoi au plâns și au râs în egală măsură.

—De ce nu m-ai căutat în aceeași zi în care te-ai întors? îl întrebă Gabriela odată pe Sergio.

—Nu a fost posibil. Erai pe cale să te căsătorești cu Alberto Correa, îți amintești?

—Corect, până când l-am descoperit pe imbecilul ăla cu Cecilia... Ce moment nepotrivit...

—De aceea ne-am înțeles atât de bine încă de la început. Amândoi fugeam de doi oameni nedrepți și infideli.

—Și de ce nu te-ai putut întoarce mai târziu?

—Atunci am fost arestat, îți amintești?

—Îmi amintesc... ce păcat...

—Aproape că reușisem. Am fost aproape de tine, când am fost prins.

—Da, îmi amintesc. Tu erai tipul „nebun” care pretindea că e soțul meu.

—Același.

—Mă simt atât de prost... de ce nu te-am protejat? își reproșă ea. Copiii mei s-ar fi născut...

—Nu aveai de unde să știi, Gabriela.

—Dar încă mă simt prost.

—Știi ceva? În două zile se va termina ciclul, în două zile vom vedea dacă am reușit să-i conving să renunțe la proiectul care va distruge totul. Dacă nu... va veni sfârșitul.

—Nu-mi pasă, atâta timp cât sunt cu tine, spuse ea, privindu-l cu tandrețe.

—Nici mie.

—Oricum, trebuie să merg la Cadiz să-mi vizitez părinții. Aș vrea să-i mai văd o dată, în caz că lucrurile ies prost la final și că lumea se va sfârși. Vrei să vii cu mine?

—Mi-ar face plăcere.

Părinții Gabrielei îl primiră pe Sergio cu mare bucurie. Gabriela îl prezentă ca partener oficial și el se simți tot timpul ca acasă. Socrii lui erau atât de buni încât, cumva, era ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Gabriela stătea mereu în jurul lor, copleșindu-i cu atenții și sărutându-i fără motiv. De fapt, își lua rămas-bun în secret de la ei, în eventualitatea că acea implozie care avea să distrugă lumea nu ar fi putut să fie împiedicată. Ziua trecu rapid și în dimineața următoare, după micul dejun, reveniră la Málaga.

Deși Sergio îi explicase soției sale că autoritățile engleze îi acordaseră o perioadă de „vacanță”, nu îi spusese cât va dura. Și adevărul era că tocmai se termina. Îi mai rămăsese doar acea zi, înainte de a se reîntoarce la procesul de investigație care avea să-l ducă din nou departe de Gabriela până la noi decizii. Petrecu tot timpul în căutarea momentului potrivit să-i spună, dar teama cu care ea îl îmbrățișa, ca și cum nu ar fi vrut să se despartă nicicând de el, îl opri. În cele din urmă, noaptea, înainte de culcare, Sergio o sărută cu toată dragostea lui și, apropiindu-se de fața ei, îi spuse:

—Mâine e ziua cea mare. Mâine este 21 decembrie, ziua în care totul s-a terminat și m-am întors în trecut. Și dacă nimic din toate astea nu se va întâmpla, și sper că așa va fi, după-amiază trebuie să raportez și să mă întorc în Anglia.

—Da?! exclamă ea, simțind un ghimpe în inimă.

—Îmi pare rău, draga mea.

—Te vor ține la închisoare?

—Poate pentru o vreme, dar cred că voi putea aranja să mă vizitezi. Gabriela se dădu jos din pat și se apropie de fereastră. Îi venea să plângă, dar decise să fie puternică, astfel încât să nu-i facă situația și mai grea lui Sergio.

—Tipii ăia ne urmăresc în permanență, nu-i așa? întrebă, uitându-se pe fereastră și văzând câțiva agenți.

—Nu va fi așa mereu. Deocamdată.

—Sergio, spuse ea, întorcându-se spre el, nu știu dacă pot exista fără tine: am nevoie de tine; ești bărbatul vieții mele. Și, pe deasupra, în capul tău se află amintirile a tot ceea ce am sau am dorit să am...

—Am un dar pentru tine care îmi va suplini absența, zâmbi el. L-am păstrat pentru acest moment și cred că îți va fi o bună companie. A funcționat pentru mine, este cea mai bună alinare pentru singurătate.

—Ce anume?

Scoțând din dulap un pachet învelit în hârtie, Sergio îi dărui Gabrielei comoara sa cea mai de preț: portretul copiilor, pe care îl pictase Vladimir.

—Sper că îți place, spuse el, oferindu-i-l. Gabriela îl despachetă cât de repede i-au permis degetele nervoase și, imediat ce văzu portretul, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

—Ei sunt?

—Da, ei sunt, copiii noștri frumoși.

—Sunt exact așa cum mi i-am imaginat, șopti ea, plângând neîncetat și mângâind cu vârful degetelor fețele celor doi micuți.

—La fel de frumoși ca tine.

—Mulțumesc, iubirea mea. Mulțumesc pentru tot ce mi-ai dat, spuse ea, privindu-l emoționată. Ai făcut mai mult pentru mine decât oricine altcineva pe lumea asta și îți mulțumesc pentru acest dar minunat. E cel mai frumos lucru care mi-a fost dăruit vreodată.

Se prăbușiră în neantul amețitor al săruturilor, săruturi sărate, sfâșiate de durere, care țâșneau între suspine și îmbrățișări pasionale și pe care doar somnul avea să le domolească până când cei doi, neobosiți, aveau să se trezească și să se regăsească din nou pe sub cearșafuri. Astfel, uniți prin dragostea și suferința lor, cei doi petrecură îndrăgostiți ultima noapte de libertate a lui Sergio.

Când Gabriela deschise ochii dimineața, Sergio dormea încă liniștit alături de ea. Hotărî să nu-l trezească și ieși să cumpere bunătăți, cu intenția de a pregăti o masă de neuitat în semn de rămas-bun.

Ca și cum i-ar fi simțit absența, Sergio se trezi curând. Încă un pic somnoros, o căută peste tot prin casă, fără succes, apoi merse la baie și se spălă pe dinți în fața oglinzii, încercând să nu-și păteze pijamaua. Cu toate acestea, atunci când își clăti gura, se stropi pe una dintre mâneci, exact așa cum se întâmplase în aceeași zi de altădată și apoi începu să aibă senzația că tot ce trăia în acele clipe era un fel de déjà-vu continuu, ceva ce nu i se mai întâmplase încă din primele zile ale întoarcerii sale.

Se relaxă și fugi bucuros în camera copiilor.

„A fost un vis, un vis!”, se gândi când deschise ușa.

—Diego! Maria del Mar!

Camera goală îi risipi mirajul și îl paraliză pe moment, dar apoi își aminti că era sâmbătă, ziua în care socrii săi îi luau pe copii dimineața devreme pentru a le dărui tinerilor părinți o binemeritată zi de odihnă. Legănat din nou în iluzia că totul fusese doar un vis, reveni în dormitor și văzu pe noptieră un bilet de la Gabriela:

„Dragul meu, am ieșit la cumpărături. Vreau să îți ofer o masă specială înainte să te întorci în Anglia. Vin imediat. Te iubesc.”

Nicicând un „te iubesc” al Gabrielei nu fusese atât de dureros. Cu siguranță nu fusese un vis. Cu toate acestea, își reveni rapid din șoc, dorind ca măcar de data aceasta lumea să poată fi salvată. Se apropie cu teamă de televizor și îl porni ca să se uite la știri. Constată cu mare bucurie că nicio știre nu semăna cu cele din aceeași zi trăită cu nouă ani înainte și, cu un zâmbet de satisfacție, oftă adânc, simțindu-se inundat de o imensă pace interioară.

—Slavă Domnului. Am reușit, spuse el cu voce tare.

Se așeză foarte fericit pe pat, hotărât să aștepte acolo întoarcerea Gabrielei. Dintr-odată, îl copleși o oboseală uriașă. Își ridică lent mâna dreaptă la față, apăsându-și globii oculari cu degetul mare și cu cel arătător și se lăsă pe spate, simțindu-și corpul apăsând pe pat cu o greutate enormă. Apoi inspiră adânc mirosul soției sale, care încă dăinuia în cearșafuri, și, surâzând, muri.

TRĂIRI

Acesta este motivul pentru care am început povestea întrebându-te dacă, într-adevăr, crezi că lumea nu s-a sfârşit în anul 2012.

Din acea zi în care am găsit în pat corpul neînsufleţit al lui Sergio, am înţeles importanţa fiecărei secunde în iubire. Mi-a frânt sufletul să-l las să plece, dar trupul său destins şi zâmbetul de uşurare mi-au arătat că viaţa lui s-a stins chiar în momentul în care atinsese apogeul fericirii sale, purtând cu sine tot ceea ce a iubit, dar nu a putut avea vreodată.

Din acea zi nu i-am mai văzut pe oamenii care îl urmăriseră şi care au venit apoi să-i ia trupul şi, odată cu el, ultima dovadă a existenţei sale. Când le-am văzut feţele şi ne-am încrucişat privirile pline de tristeţe, am înţeles că îl respectau şi îl iubeau foarte mult.

Niciodată nu am aflat dacă în cele din urmă au reuşit să dezlege secretul acestei stranii călătorii. Poate că ar trebui să-l lăsăm pe Dumnezeu să rămână deţinătorul acelei teoreme.

Din ziua de 22 decembrie a anului 2012, am continuat drumul singură, gândindu-mă la fiecare minut pe care l-am împărtăşit cu el şi la fiecare clipă pe care nu am putut-o trăi cu copiii mei frumoşi. Cei trei m-au părăsit, dar, deşi au fost foarte puţin sau chiar deloc cu mine, îi iubesc din tot sufletul. Nu ştiu dacă l-am cunoscut pe marele erou al omenirii, celui căruia i-a revenit, prin mâna destinului sau printr-o loterie cosmică, cum spunea el, misiunea de a ne salva pentru moment de propria noastră stupiditate, dar l-am cunoscut pe salvatorul vieţii mele, pe cel care m-a învăţat că într-un timp scurt putem trăi o eternitate.

M-am întors acasă cu amintirile mele și cu singurătatea mea, pentru a-mi duce viața mai departe ca și cum aș fi revenit dintr-un vis din care nu doream să mă trezesc. Am atârnat portretul copiilor mei pe perete, în fața patului, și acolo a rămas în toți acești ani, fără să-i fi spus cuiva cine sunt sau din ce cauză se află acolo.

După o vreme, am simțit nevoia să am un portret în care cei trei să fie împreună. De luni bune mă uitasem prin piețe după un artist talentat care ar fi putut face acest lucru. Într-o zi, aflându-mă ceva mai departe de grupul de pictori, am văzut un artist cu aer boem care mi-a atras pe dată atenția. Apropiindu-mă să-i văd lucrările, am fost pur și simplu impresionată, așa că i-am arătat portretul copiilor și o fotografie de-a lui Sergio de pe telefonul meu mobil și l-am întrebat dacă ar putea să-i picteze împreună pentru mine. Bărbatul, îmbrăcat într-un halat alb plin de vopsea încrustată, a răspuns doar că va face acest lucru cu mare plăcere și a început apoi să traseze linii, fără să mai spună un cuvânt. Nici nu s-a uitat măcar încă o dată la portret sau la poza pe care i-o lăsasem la îndemână. Am rămas în picioare în spatele lui, observând în tăcere evoluția tabloului. Picta fără să se sinchisească măcar de prezența mea, până când, în cele din urmă, a pus pensulele jos. Apoi, făcând un fel de pauză interioară, s-a uitat la fotografia lui Sergio de pe telefonul meu, a doua oară, a surâs și a semnat tabloul. Ținându-l cu ambele mâini, și-a întins brațele pentru a-l privi din perspectivă, apoi s-a întors să mi-l dea și, privindu-mă direct în ochi, mi-a spus:

„Eroii cei mai mari sunt, din păcate, cei mai necunoscuți.”

Am plecat fără să-l întreb nimic. Am știut cine era de îndată ce am recunoscut calitatea și stilul liniilor sale și exactitatea trăsăturilor, atât de fidele celor reale. El, la rândul său, m-a lăsat să plec, dăruindu-mi un zâmbet trist și complice pe care nu-l voi uita niciodată.

Acum îi am împreună în fața patului meu și în fiecare dimineață când mă trezesc, îi privesc cu toată dragostea care începe în inima mea, spunându-le

„pe curând”, căci știu că sufletele lor sunt împreună undeva în Univers, așteptându-mă, pentru ca noi patru să fim într-o bună zi din nou uniți, și asta îmi dă curajul și starea de spirit necesare pentru a continua să trăiesc în această lume, o lume care încă dăinuiește pentru că odată a existat persoana pe care am iubit-o cel mai mult.

Fiecare copil pe care-l văd jucându-se pe străzi, fiecare femeie însărcinată, fiecare bărbat, fiecare persoană care îmi iese în cale au pentru ce să-i fie recunoscătoare lui Sergio, la fel de mult ca mine sau chiar mai mult. Și tu la fel! Chiar dacă ți-e greu să crezi.

Table of Contents

Cover Page
3333 De Zile
Copyright
Cuprins
FILOZOFIA UNIVERSULUI
IMPLOZIA
NOAPTEA DE LA RONDA
A FI SAU A NU FI
ÎNTÂLNIREA
ÎNCHISOAREA
NECAZ DUPĂ NECAZ
LEGENDA
INDECIZIE
BERENICE
SINGUR
CONDAMNAREA
EVIDENȚE
COBAIUL
ŞI... ACUM CE FACEM?
FRONTIERE
MI 6
CASANDRA
PREMIERUL
IMPERIILE
OPERAȚIUNEA „VIESPILE”
LIBERTATE?
COINCIDENȚE
DIN NOU
TRĂIRI

Table of Contents

Cover Page
3333 De Zile
Copyright
Cuprins
FILOZOFIA UNIVERSULUI
IMPLOZIA
NOAPTEA DE LA RONDA
A FI SAU A NU FI
ÎNTÂLNIREA
ÎNCHISOAREA
NECAZ DUPĂ NECAZ
LEGENDA
INDECIZIE
BERENICE
SINGUR
CONDAMNAREA
EVIDENȚE
COBAIUL
ŞI... ACUM CE FACEM?
FRONTIERE
MI 6
CASANDRA
PREMIERUL
IMPERIILE
OPERAȚIUNEA „VIESPILE”
LIBERTATE?
COINCIDENȚE
DIN NOU
TRĂIRI